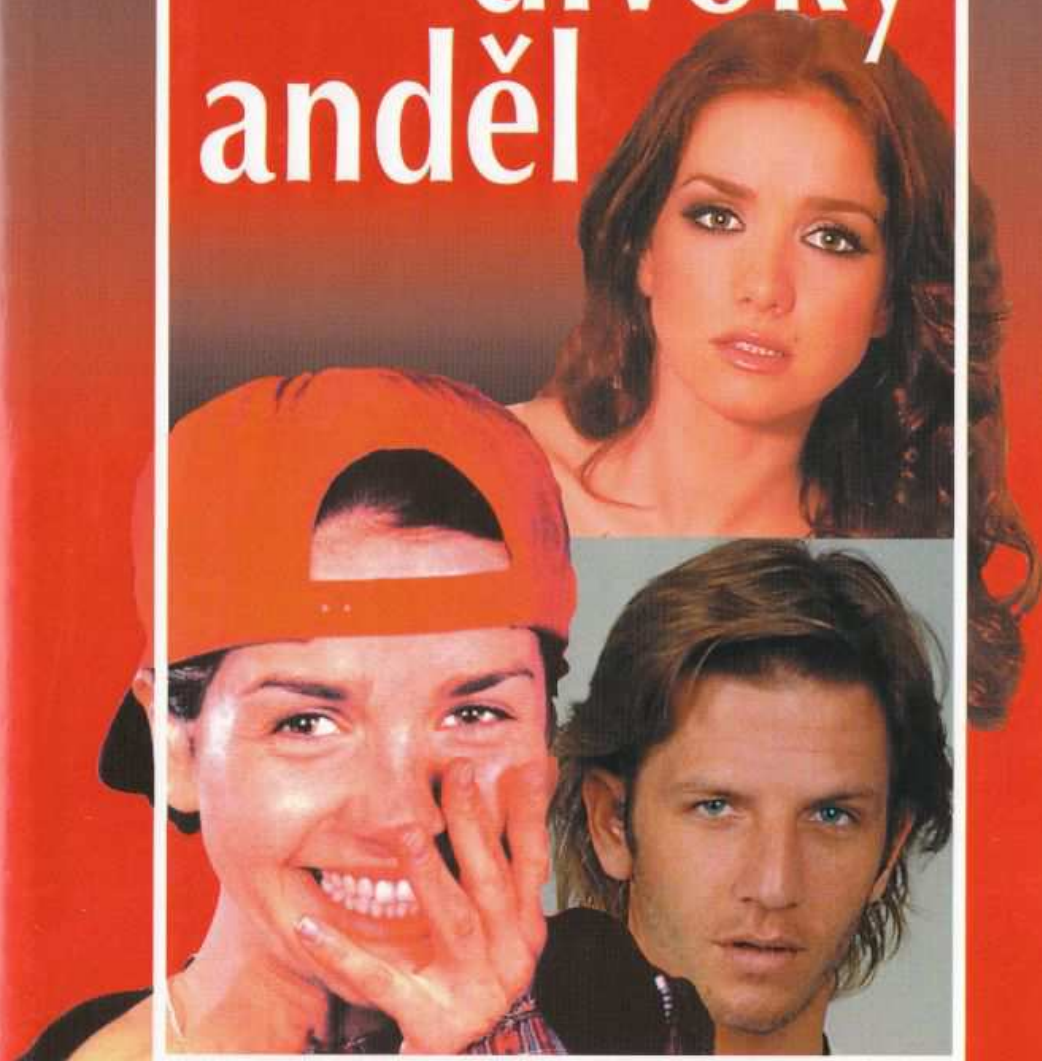

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

NAKLADATELSTVÍ PLEJÁDA

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

Kapitoly
ze života Milagros

NAKLADATELSTVÍ PLEJÁDA PRAHA 2002

El prólogo...

Předmluva

Queridos amigos... Drazí přátelé,

když mě požádali, abych zapsal telenovelu „Divoký anděl“ do knižní podoby, nejdřív jsem počítal.

Seriál měl „teprve“ necelé dvě stovky dílů. Ale už se točily další. Kdybych chtěl všechny díly přepracovat do knih o dvou stech stránkách, bylo by to nakonec alespoň dvacet poměrně tlustých knih.

Ale mým úkolem bylo napsat jednu knížku.

Jednu jedinou, s tím, co se zatím do chvíle, než jsem usedl k počítači, podařilo nabídnout televizním divákům. A současně s tím, že mám přemýšlet o knížce další. Protože seriál běží dál.

Zpočátku se to zdálo jako neřešitelný úkol, ale pak jsem dospěl k závěru, že klíčové, rozhodující chvíle seriálu propojím krátkým souhrnem děje, který se odehrál mezi nimi. Kdo si zamiloval „Divokého anděla“, a takových lidí je spousta, může mít doma knížku, ke které se bude i po letech vracet, aby si osvěžil vzpomínku na jedinečnou Milagros a její příhody, přečetl si znovu a znovu seriál v knižní podobě anebo zběžně přelétl řádky s dějem a připomněl si báječné chvíle s telenovelou, které se po letech možná už nikdy nevrátí.

Tak už to v životě chodí.

Budete-li alespoň trochu příjemně potěšeni, pak jsem svůj úkol splnil. *Vuestro...*

Váš

Manuel Rodrigo Aranzabal

© PLEJÁDA, a. s.

© Enrique Torres

© Manuel Rodrigo Aranzabal

Postavy a postavičky

Divokého anděla

Milagros - (slovo *milagro* je španělsky zázrak a *milagros* znamená zázraky). Hlavní postava příběhu. Sirotek, vychovávaný v klášteře. Poté služebná ve vile La Soledad. Přezdívku Cholito má podle známého fotbalisty.

Ivo Di Carlo - asi pětadvacetiletý nebo jen o málo starší blondýn z panstva ve vile La Soledad, občas pyšný, ale ještě ne zkažený

Federico Di Carlo - muž přes padesát, otec dvou dětí a bezohledný podnikatel

Luisa Di Carlo - manželka *señora* Federika, intrikánka a vyléčená alkoholička

Angelica Di Carlo - dáma k osmdesátce, Federikova matka. Vlídná, moudrá paní, ochotná naslouchat komukoli.

Victoria Di Carlo - dcera Luisy a Federika, něco kolem dvaceti, třeštidlo

Damian Rapallo - bratr Luisy Di Carlo, příživník, intrikán a padouch

Pablo Rapallo - Damianův syn, pohledný, smutný, sentimentální mladík, který maluje obrazy

Andrea - něco pod třicet let, Federikova hezká sekretářka, schopná a někdy i všeho schopná

Bobby - Ivův kamarád z města, mladík v jeho věku, kterému se nedaří, ale přesto neztrácí naději

Otec Manuel - dobrotivý kněz z kláštera, kde vyrostla Milagros

Matka představená - Ženský protějšek otce Manuela, i když trochu přísnější

Sestra Catalina (Boubelka) - hodná jeptiška, o kterou se Milagros může kdykoli opřít

Lina - služka ve vile La Soledad, asi dvacetiletá, nejlepší kamarádka Milagros

Socorro - kuchařka ve vile La Soledad, asi pětadvacetiletá, pečlivá, čistotná a pilná

Marta - dcera kuchařky Socorro. Zlá černovlasá služka, která chce za každou cenu uniknout do světa bohatých.

Gloria - nejmladší služka ve vile, kamarádka Milagros z kláštera

Ramón - zahradník kolem padesáti, zamilovaný do kuchařky Socorro

Rocky - urostlý, nosatý řidič rodiny Di Carlo. Komický, roztržitý, ale ve své natvrdlosti roztomilý.

Bernardo - upjatý, prkenný komorník s knírkem. Panstvu je oddaný, ale slušnosti si cení nade vše.

Sergio - mladý právník, zamilovaný do Milagros, ale taky do peněz

Gamuzo - malý kluk, rošťák z ulice, kamarád Milagros

Cholito pochází z kláštera

V argentinském městě, kde je většinou stále teplo a lidé nemusejí nosit kožichy ani těžší kabáty, kde je život plný temperamentu a vášni, začal příběh dívky, která dostala jméno podle zázraků. Milagros prožila dětství v klášteře, vychovávaly ji jeptišky spolu s hodným otcem Manuelem stejně jako další děti, které nikdy nepoznaly rodiče. Ale nic netrvá věčně, každý jednou dospěje...

Byl krásný, milý letní podvečer. Ta pravá chvíle na procházku. Vážný, ale laskavý otec Manuel, který měl možná už přes šedesát, ale určitě to na něm nebylo znát, kráčet v doprovodu elegantní, přísné dámy ke klášternímu hřišti, kde se proháněli jeho svěřenci a hráli kopanou proti stejně starým dětem z města. Ale nebyly to zas tak úplně děti. Mladí lidé na hřišti, v baseballových čapkách, rozevlátých košilích a lehkých bundách stáli už na prahu dospělosti. Otec Manuel se usmál a ukázal před sebe: „Je to skvělé děvče.“

Měl na mysli dívku, která zarputile a trochu neohrabaně běhala za míčem a právě se jí podařilo vstřelit branku nártem k tyči jako Batistutovi v italské lize.

„Támhle, ta s tou červenou čepicí. Říkáme jí Cholito.“

„Je to vůbec dívka?“ podivila se dáma s kabelkou a zdálo se, že má pravdu. Dívka vypadala spíš jako kluk, vlasy pevně stažené pod čepicí, na sobě volné džínsy a tričko.

„Skvělé děvče! Má srdce ze zlata,“ usmíval se otec Manuel. „Dejte na mě. Nebudete litovat.“

Dáma však přesvědčeně nevypadala.

„Její rodiče souhlasí, že bude služkou?“

Otec Manuel zavrtěl hlavou. „Ona nemá rodiče. Je to par...“

„Otče!“ lekla se upjatá dáma, že kněz řekne jedno neslušné slovo.

„... sirotek,“ dodal otec Manuel a pokřižoval se. „Matka jí zemřela v klášteře v den jejího narození. Chudinka Cholito si teď musí hledat práci, protože déle už u nás být nemůže. Podle předpisů nesmí. Už je jí osmnáct,“ nevěřicně kroutil hlavou a vzdychl. „Je jako andílek... něžná, láskyplná...“

Dívka, o které byla řeč, srazila právě jednoho protihráče k zemi. Byl to tvrdý zákrok a chlapec se jen ztěžka zvedal z trávy. Zaskočený otec Manuel k němu přiběhl a vyčítavě vzhlédl.

„Cos to udělala, Cholito? Tohle je přece přátelský zápas!“

Ale dívka jen mávla rukou, vytáhla z kapsy oříšek, strčila ho do úst a rozkousávala ho se špinavým prstem na rtu. Dáma se mírně předklonila, aby si ji prohlédla.

„Co je?“ vyjela dívka. „Něco se vám nezdá?“

A vyplivla slupky z oříšku na zem.

■
Nahoře nad městem, na rozlehlém, pěstěném pozemku s velkou zahradou, stála nenápadná, jednopatrová vila La Soledad. V době, kdy Milagros, zvaná Cholito, střílela v klášterní zahradě gól a otec Manuel ji nepřímo představoval návštěvníci, hádal se v ložnici majitel vily Federico s manželkou Luisou.

Federico stál před zrcadlem a upravoval si kravatu. Měl na sobě tmavošedý oblek a voněl drahou americkou kolínskou. Luisa právě přišla. Udiveně se u manžela zastavila.

„Ty někam jdeš?“

„Ne... převlékám se do postele,“ ironicky odpověděl Federico. „Nelíbí se ti snad mé pyžamo?“

„Vždyť jsi právě dorazil, myslela jsem, že...“, nesměle namítla Luisa.

Federico, který by ve svém věku už možná byl v důchodu - i když... milionáři do důchodu nechodí - s řídnoucími vlasy, vysokým čelem a nepřívětivým výrazem, ji letmo pohládl po tváři a přešel do vedlejší místnosti.

„Myslela jsi nějak špatně, drahá...“

Jeho žena si to nechtěla nechat líbit. Zatímco bral z krbové římsy hodinky a navlékal si je na zápěstí, vychrlila na něj záplavu výčitek. Luisa byla žena jen o něco mladší než Federico, s váčky pod očima a povadlou pletí. Ale oblékala se stejně elegantně jako její muž.

„Vždyť jsi ani včera nevečeřel doma a předtím taky ne, Federico, musíme si spolu promluvit!“ vemlouvavě naléhala Luisa.

Obrátil oči ke stropu.

„Prosím tě, Luiso, přestaň mě otravovat, ano?“ hlesl a svěsil ruce v zoufalém gestu. „Proč chceš, abych zůstal? Abych si dal k večeři minerálku, protože dáma nemůže alkohol, a proto ho nedopřeje ani svému okolí? Abych pak ležel v posteli a myslel na to, proč jsem se sakra oženil s údajně vyléčenou alkoholickou?“

Luisa nevydržela a dala mu facku.

Její muž strnul. Chvilí bylo ticho.

Pak se Federico zatvářil jako dravec, sevřel Luisina ramena křečovitě zatnutými prsty a nabral dech. Luisa vypadala předčasně zestárlá. Dokonalý účes nedokázal vymazat hluboké vrásky ve tváři, které jí tam vepsal osud.

„Tohle už nikdy nedělej, Luiso. Ještě jednou a useknu ti ruku!“

Potom otevřel dveře a zabouchl je za sebou...

Hned na chodbě narazil na syna. „Ahoj, tati... potřebuju...“

Ale otec mladého blondatého muže jen mávl rukou a ani se u něj nezastavil. Kráčel dál po chodbě, která připomínala chodby lepších hotelů.

„Tati... tati... pořád tati,“ vrčel Federico. „Dej mi už pokoj...“

Sotva zmizel mladíkovi z očí, vyšla ze dveří Luisa. Plakala, vypadala velmi zničeně a nešťastně.

„Mami...? Mami, co je ti?“ zeptal se chlapec a vzal její tvář do dlaní. „Mami, co se ti stalo...? No tak, znáš přece otce...“

„Ale tvůj otec...“

„Co?“

Luisa zavrtěla hlavou. Byla k neutišení. Vrátila se zpátky, padla na postel a usedavě vzlykala. Její syn Ivo zůstal na chodbě a střídavě se díval ve směru, kudy odešel otec, a na matku plačící v ložnici. Působil rozpačitě, přestože už to byl mladý muž se vším všudy. Urostlý, pohledný, dozrávající. Měl světlejší vlasy, než je v Argentině zvykem, a nosil je stažené v ohonu... dokud mu je jistá divoká dívka neměla ustříhnout, ale to bychom předbíhali.

■

Federico mezitím sestoupil po schodech do bělostné, honosné haly. Čekal tam na něj komorník Bernardo, jako vždy pečlivě oblečený v tmavých kalhotách a služební vestě s motýlkem. Když viděl pána domu na schodišti, opatrně oznámil: „Pane... chtěla by s vámi mluvit vaše matka...“

„Tak ať sejde dolů,“ podrážděně opáčil Federico, minul Bernarda, aniž se na něj podíval, a vzal si z konferenčního stolku noviny. Jenomže sluha byl neodbytný.

„Pane, vy přece moc dobře víte, že paní Angelica téměř nikdy neopouští svou ložnici... a také víte proč,“ připomněl studeně Bernardo.

Federico vzdychl. „Už mám po krk své matky i tebe. Tvoje sestra je pryč, ale já jsem ji nevyhodil. Tak si to srovnej v hlavě a taky mi dej pokoj.“

„Půjdete nahoru?“ zeptal se komorník klidně.

„Řekl jsem ne!“

„Ano, pane,“ uctivě kývl Bernardo a vydal se po schodech za starou dámou. Po několika krocích potkal krásnou, dlouhovlasou blondýnu v růžové blůzce a modrém kalhotovém kostýmu. Nesla si malou modrou kabelku.

„Dobrý den, slečno Victorie!“ řekl.

Dívka si komorníka změřila přísným pohledem a neodpověděla mu. Jako by ani nebyl. Sešla dolů ke stolku a zastavila se. Odložila si kabelku na stolek.

„Tati?“

„Ano?“ odpověděl Federico.

„Co kdybys dneska jel máminým autem? Vzali bychom si s Morganem tvoje.“

Pán domu užasle vzhlédl. „Tvůj nový přítel?“

„Ne, jen nový šofér,“ odpověděla Victoria a zatvářila se dvojsmyslně.

„Nejmenuje se Rocky nebo tak nějak?“ pohrdavě opáčil Federico.

Kráska ohrnula nos. „Nemám ráda jméno Rocky, říkám mu Morgan... není to tak... vulgární... Rocky je jako nějaký... upocený boxer.“

Federico to vzdal. Pokýval hlavou a odcházel pryč.

„Bye, bye...,“ řekl po americku.

„Bye, bye...,“ zamávala mu Victoria růžovými prsty na rozloučenou. Na chvíli osaměla v hale, ale než stačila sebrat kabelku, ze schodiště seběhl blondák Ivo a zastavil se u ní.

„Nevíš, jestli už přijel Bobby?“

Ušklíbla se. „Ne, ale já se s ním nechci setkat, nemůžu ho vystát.“

„Proč? Vždyť je...,“ chvilinku hledal slova, „... docela milý...“

Vtom se otevřely dveře a do haly vstoupil další mladík. Bobby byl Ivův dlouholetý blízký kamarád, věčně se usmíval a pořád vymýšlel nějakou zábavu.

„Ahoj, rodino!“ zahalekal.

„Ahoj, Bobby,“ pozdravil ho Ivo.

Mladík přistoupil k Victorii a dal jí pusu na tvář. „Ahoj, Vicky, hezký den! Tak co... je chladno, že? Ale počasí už se zlepšilo, zrovna teď, když už je skoro tma... no nezdá se vám, že se počasí lepší?“

Ale kráska se od něj odvrátila a podívala se na bratra Iva: „Asi vás nechám o samotě. A pověz mu, že nesnáším, když mi říká Vicky. Jsem Victoria, jasný?“ řekla, popadla kabelku a šla pryč.

„Tak čau!“ loučil se Bobby a zklamaně se za ní ohlédl.

„Posaď se,“ ukázal mu Ivo na bílou pohovku.

„Je nějaká nervózní, nezdá se ti?“ poznamenal Bobby a zatímco si sedali, Ivo ho varoval: „Jednoho dne ti rozbije tuhle vázu o hlavu... když jí budeš říkat Vicky. No ale... neříkals, že nám na večer něco zařídíš?“

„Jo, jasně, to něco jsem zařídil!“ zasmál se Bobby. „Až to uvidíš, budeš bez sebe!“

„Toho se právě bojím,“ hlesl Ivo.

■

V kuchyni vily La Soledad, nikterak velké místnosti s dlouhou linkou a velkým jídelním stolem pro služebnictvo, se mezitím sešli nosatý, trochu popletený řidič Rocky, akurátní, vždy upravená kuchařka Socorro a pořádný kus chlapa, zahradník Ramón.

„Ahoj,“ řekl zahradník Ramón kuchařce Socoře a podával jí květ bílé růže. „Květinka pro květinku...“ Podle toho, jak Ramón žmolal čepici a jak se tvářil, bylo zřejmé, že pohlednou čtyřicátnici nade vše miluje.

„Ach bože...,“ rozněžněla se kuchařka. „Děkuji, Ramóné, ty jsi opravdový básník... ano, to jsi... skutečný básník...“ Přivoněla si k růži.

„Co bude dobrého k jídlu?“ pokračoval Ramón a na okamžik se ohlédl ke stolu, kde seděl šofér Rocky v černém saku a lžící vybíral talíř.

„Chceš taky ochutnat moji polévku?“ zeptala se Socorro.

„Jaká je?“ přitiskl se k ní z boku zahradník a podíval se do hrnce.

„Báječná... však víš, jak dobře vařím...“

„Jistě, samozřejmě... to vím...“

Vtom do kuchyně vtrhla Victoria. Přišla jako velká voda. Šofér nechal talíř talířem, vyskočil málem do pozoru a popadl placatou čepici se štítkem.

„Morgane!“

„Ano, miláčku...?“ zablekotal řidič.

„Cože?“

„Pardon... ano, madam?“

Bylo vidět, že Rocky alias Morgan neví co s rukama, že neví, jak se má chovat, jen visel očima na Victorii, jako by za ním právě přijela z pampy na zpěněném koni.

Socorro mu snad chtěla pomoci z rozpaků, tak se zeptala: „Promiňte, slečno... moc se omlouvám... ale proč je náš Rocky... najednou Morgan?“

Rocky se přikrčil a odpověděl: „Jestliže slečna říká, že jsem Morgan, tak jsem Morgan...“ Pak se otočil k Victorii a zasněně se na ni zahleděl. „Jsem si jistý, že jste mi dala tohle jméno, protože vám někoho připomíná... nevím. Možná...“

Victoria se zasnila. „Vždycky jsem toužila mít svého šoféra, chtěla jsem, aby se jmenoval Morgan... už jako malá holčička jsem ho chtěla. Kdysi jsem viděla film s takovou velmi jemnou dámou a ta měla šoféra Morgana. Hrál ho příjemný, pohledný herec...“ letmo a pohrdavě se podívala na Rockyho tak, jak to uměla jen slečna z lepší argentinské společnosti: „Ale vy mu vůbec nejste podobný... připravte se, ano?“

A se zdviženou bradou opustila kuchyni, kam si vlastně přišla jen pro řidiče. Obyčejně sem nechodila.

■

V klášteře se matka představená snažila přimět dívku Milagros, které všichni říkali Cholito, aby šla už konečně spát. Ale s Mili jako by šli všichni čerti. Házela sebou na posteli, sedala si s nohama křížem, pak si lehala na břicho a balila si hlavu do polštáře. Svůj klášterní pokojík sdílela s kamarádkou Glorií.

„Tak honem, děvčata, honem... hezky spát, ať jste zítra ráno v sedm hodin na mši!“

Ale Cholito se bránila. Seděla v noční košili na posteli a prosila abatyši: „Matko... zítra je přece neděle! Nemohly bysme na mši až v jedenáct?“

„Řekla jsem v sedm!“

Matka představená stála u nočního stolku mezi dvěma lůžky. Z jednoho ji přemlouvala kroutící se Milagros, z druhého její kamarádka Gloria. Obě se snažily, ale marně.

„Ne! Jděte už teď hezky spát, děvčata!“ jeptiška rázně ukončila debatu, odešla ke dveřím, zhasla a zavřela.

Dívky zůstaly chvíli ležet, pak vybuchly smíchy a rozsvítily si lampičku na společném nočním stolku. Milagros se shýbla pod postel pro ukryté oblečení, protože nebylo nic, co by ji v sobotu večer udrželo v klášteře, ale Gloria ji chytila za ruku.

„Nech to... mám pro tebe sukni... to budeš zírat!“

■

Sobotní diskotéka ve městě lákala všechny mladé bez rozdílu. U vchodu stáli dva kulturisti v sakách a kontrolovali příchozí. Parket byl nabitý. Na vyvýšených pódiih tančily na živou hudbu spoře oděné dívky. Obecně se tomuhle podniku říkalo diskotéka, ale chodili sem mladí i staří a zásadně tu vždycky hráli muzikanti. Vzduch byl teplý a vlažný. V koutě stál velký gril. Vůně žen a květin se mísila s vůní grilovaných telecích plátků, po argentinsku vysokých a velkých na půl talíře.

A sem přišli Ivo s Bobbym, přičemž Ivo tu předtím ještě nikdy nebyl. „Pěkný, opravdu pěkný,“ řekl.

„Líbí se ti to tady? Já to věděl... vždyť ty skoro nikam nepříjdeš.“

„A kde máš ty slíbený kočky?“ zeptal se Ivo. „Támhle!“

„Kde?“

Stačilo se podívat. Sál byl plný k prasknutí. Blondýnky, brunetky, zrzky, černovlásky, oči z nich přecházely. Zpěvák na pódiu vyzpíval sladká slova, dívky se do jejich rytmu vlnily a kroutily jak anakondy daleko odtud u teplých řek.

Davem si prodírala cestu vlasatá dívka v krátké, lakované, červené sukni. Byla to Milagros. Právě se trošku hádala s Glorií. Tvrdila, že si v úzké sukýnce připadá na parketě jako mixer. Bůh ví, co tím myslela. Jak tak rezolutně kráčela mezi lidmi, vrazila přímo do blondáka Iva.

„Promiňte, promiňte, já nerada...“ zvedla hlavu a podívala se na jeho světlé vlasy. Pak se rozesmála. „Hele, ty kysličníku! Tolik peroxidu by tě mohlo zabít!“

A pokračovala v cestě.

Ivo se za ní užasle ohlédl.

Bobby do něj dlouhl a navrhl, že půjdou pryč, jestli chce. Hned první setkání s dívkou a takový trapas! Roberto, řečený Bobby, se někdy o Iva staral jako o mladšího bratra.

„Ne,“ odpověděl Ivo. „Ještě chvíli zůstaneme.“

■

Ivův otec Federico byl toho večera na návštěvě v bytě mladé ženy, která se jmenovala Andrea, měla velká smyslná ústa, dlouhé štíhlé nohy, černé vlasy na ramena a ještě jí nebylo třicet. Byla velmi štíhlá a vysoká. Stála opřená o stěnu, ruce založené. Oblékla se do sexy šatů světlé krémové barvy a dlouze Federika pozorovala. Chodila po bytě bosa. Seděl u stolu a dojídal večeři. Utíral si ústa ubrouskem.

„Přeješ si nějaký dezert?“ zeptala se dvojsmyslně Andrea.

Federico ji chvíli hltal očima, pak řekl: „Proto jsem přece tady...“ vstal a přitočil se k ní zezadu. Objal ji kolem pasu.

„Myslela jsem... jestli bys nechtěl třeba jahody se šlehačkou?“

„Později,“ hlesl Federico. „Já z tebe zešílím láskou...“

„Federico, prosím tě, nezlob...“ bránila se kráska. „Nech mě...“

„Vždyť jsi mě pozvala k sobě domů... a teď...“

Mírně ho od sebe odstrčila. Její pohled by leckoho k šílenství dovést skutečně mohl. Byl to typ ženy, kterým se říká osudové.

„... Ted' už bys měl jít.“

Federico žasl. Nevěřil vlastním uším. Ztuhl a překvapeně zíral. „Andreo? Co se to s tebou děje? Když jsme v kanceláři, jsi ke mně přece tak milá, a teď...“ bránil se.

Andrea mu skočila do řeči. „Jako sekretářka musím poslouchat svého šéfa...“

Federico svažtil obočí. „Ty víš moc dobře, jak mně rozežhát krev...“, řekl a políbil ji na krk. Tvářil se při tom skoro jak malý kluk. Nevinně a rozpáleně. „Jsem do tebe blázen...“

Usmála se. „Já vím... moc dobře to vím, ale nechci být tvoje... víš jistě co...“, zahleděla se na něj. „... nikdy nehraju druhé housle, víš?“

„Tak to není...“, zapřísahal ji a znovu seji pokusil obejmout. Bránila se mu sice chabě, ale přece. Pak ho odstrčila prudčeji a přísně řekla: „Tak už dost!“

Ustoupil o krok.

„Posaď se!“ dodala.

Poslušně se vrátil ke stolu, ale nespouštěl z ní oči.

„Dáš si kávu?“ zeptala se, ovšem tentokrát už mnohem mírněji.

Chvilí si ji zamilovaně prohlížel, pak klidně řekl: „Velmi rád.“

■

Na diskotéce hrála hudba a zábava běžela bez přestávky. Milagros s Glorií tancovaly vedle sebe. Mili si pořád stahovala červenou sukýnku, protože se jí zdála příliš krátká. V tanečním zmatku si nevšimly Iva s Bobbym, kteří se k nim prodírali davem. Ivo se postavil mezi dívky.

„Glorie...?“ zvedla Mili oči od své báječné, blýskavé, strašně krátké sukně.

„Víš, že jsi moc hezká?“ zeptal se Ivo.

„Jo... a ty seš zas kořen“, odsekla dívka a strčila do něj. Stál u ní na její vkus moc blízko. Ivo se za ní díval, jak odchází.

Bobby, který zůstal jen o krok za Ivem, neslyšel ani slovo v tom hluku, proto se zeptal: „Tak jak to šlo?“

Blondák zůstal jako zkoprnělý, teprve po chvilce řekl: „Viděls tu nánú?... Kdo si myslí, že vlastně je?“

■

V tu dobu kráčel sluha Bernardo po chodbě vily a vezl na servírovacím stolku podnos s jídlem. U jedné dveří se zastavil, zaklepal a nechal stolek stát.

„Budete si dnes ještě něco přát, *señore*... ne?“ zeptal se přes dveře. Pak chvilku čekal. Nakonec řekl jemně: „Tak dobrou noc...“

Zavřel za sebou a odcházel.

Uvnitř seděl Pablo, pohledný, smutný a tichý mladík, a díval se na velkou malbu mladé ženy. Zasněně ji pozoroval a potom tiše pro sebe a pro ni řekl: „Dnes večer jsi mimořádně krásná...“

■

Na diskotéce se Ivo s Bobbym znovu sešli poté, co se snažili objevit dívku, která Iva označila za kořena, a spolu s ní i její kamarádku. Blondák tázavě pohlédl na přítele a zeptal se: „Tak už jsi je našel?“

„Hledal jsem je všude po lokále.“

„No a?“

„Ne... nedělej si naději, nikde nejsou“, pokrčil rameny Bobby. „Stejně o nás neměly zájem.“

Ale s tím Ivo nesouhlasil. „Já ti říkám, že tahle kočka si na prudérní holku jen hraje, ale přitom chce boj. Má ho mít, víš? Když si takhle zahrává, tak něco pozná, víš?“

„To jsou řeči,“ usmíval se Bobby.

„Tak mi ji pomoz najít...,“ vztekal se Ivo.

Bobby přikývl a vzápětí vyhrkl: „Už ji mám!“

„Kde? Na parketu?“ rozhlížel se Ivo.

„Je... je tamhle nahoře, na pódiu!“

Ivo se otočil a spatřil obě dívky, jak neuměle tancují na jednom z pódíí určených pro tanečnice profesionálky. Znechuceně zalapal po dechu. Nelíbilo se mu to. Nechtěl by mít nic společného s dívkou, která za peníze kroutí před lidmi zadkem, dost často skoro holým. Chytil Bobbyho kolem ramen a řekl: „Pojď, jdeme na pivo...“

„Počkej...,“ namítal Bobby.

Ale to už stáli u baru a objednávali si pivo. Bobby se díval k pódiu s Mili a Glorií. „To je teda kus ženský,“ poznamenal uznale, ale nebylo jasné, kterou z těch dvou má na mysli.

„Mně se teda už moc nezdá,“ podotkl Ivo, který se však díval jen na Milagros a otočil se k ní zrovna ve chvíli, kdy k pódiu přistoupil nějaký opilec a začal Milagros obtěžovat. Vzpínal k ní ruce a sliboval, že jí ukáže, jak vypadá nebe.

Ivo se odlepil od baru a postavil se proti němu. „Jestli se chceš octnout v nebi, tak stačí říct,“ sdělil tomu protivnému chlápku a už se málem strhla rvačka, protože jakmile to řekl, zjevili se kolem opilcovi kamarádi, mračili se a obkličovali Iva. Ale naštěstí stihl včas zakročit Bobby, postavil se k Ivovi a odváděl ho stranou slovy, že pro něj má nějaký vzkaz. Bobbyho chabá výmluva by možná nebyla k ničemu, kdyby se zároveň neobjevili svalovci v sakách, kteří se starali o pořádek v podniku. Vyhazovači. Ke rvačce nedošlo a Mili se jen usmívala.

Pozorně se dívala na placené tanečnice z okolních pódíí a nemotorně se je snažila napodobit.

■

Stará vrásčitá dáma si nahoře ve vile La Soledad přehodila přes ramena pléd, právě když někdo zaklepal na dveře jejího prostého pokoje.

„Vstupte!“

Byl to komorník Bernardo, vsunul opatrně hlavu do dveří a řekl: „Jestli mě už nebudete potřebovat, madam, šel bych spát.“

Tázavě se k němu otočila se slovy: „Požádala jsem vás přece, abyste vyřídil mému synovi, že má za mnou přijít.“

Bernardo vstoupil a zavřel za sebou. „Říkal jsem mu to, madam Angeliko. Ale *señor* Federico byl velmi zaneprázdněn. Požádal mě, abych vám to vyřídil.“

Stará elegantní paní s velkýma, moudrýma očima mu skočila do řeči: „Lžeš! Nic takového ti neřekl...!“

„Ale madam...“

Mávla rukou. „Já vím, já vím...“, vzdychla a otočila se k zrcadlu. Bernardo se posadil na židli, na kterou mu ukázala. „Já znám svého syna... co se to s ním jen stalo? Vkládala jsem do něj tolik nadějí a snů... měli jsme si najmout detektiva, Bernardo, nějakého opravdu dobrého...“

„Dovolte,“ namítl komorník, „už jsme jich najali celkem patnáct... a žádný z nich nenašel ani stopu... A je to osmnáct let, co začali pátrat.“

Stará dáma znovu vzdychla. „Nemohli jen tak beze stopy zmizet... ani tvoje sestra Rosario, ani mé vnouče.“

„Netrapte se, madam, váš zesnulý manžel věřil, že dělá dobře...“

„Vy jste mu snad odpustil?“

„Ano, madam...“

„A mému synovi? Tomu jste také odpustil?“

Bernardo uhnul pohledem. Vytáhl kapesní hodinky, otevřel je a pak řekl: „Už je pozdě, madam, jste jistě velmi unavená...“, zavřel hodinky, uklonil se a tiše opustil místnost.

Angelica znovu osaměla. Posadila se ke stolu s háčkovaným ubrusem a schovala tvář do dlaní. Pak několikrát tiše, ale zoufale zavzlykala. Cítila se sama, zrazená a strašně opuštěná.

■

Nocí se ke klášteru blížily dvě postavičky. Gloria s Milagros se vracely z diskotéky. Mili se stále ještě snažila o taneční krok. Tiše se chichotaly. Neměly ani trochu strach.

„Bylo to bezva,“ špitla Gloria. „Hlavně aby teď nikdo nepoznal, že jsme byly pryč!“

Otevřely přízemní okno. Nebylo zavřené, jen ho na noc přibouchly. Tiše si navzájem pomohly proklouznout do temné místnosti, ale sotva byly uvnitř a oddechly si, rozsvítilo se a dívky spatřily přísnou tvář matky představené.

„No... víte,“ snažila se Mili. „Věřila byste, že jsme si byly venku zaběhat?“

Pak se nadechla, aby ještě něco přidala, ale matka představená jen přelétla pohledem vyzývavé oblečení svých svěřenek a pak pevným hlasem oznámila: „Tvůj čas vypršel, Milagros. Tento týden budeš muset navždy opustit náš klášter.“

■

Druhý den ráno vstoupil do haly ve vile La Soledad Damian. Středně vysoký muž, spíš malý než velký, s neustálým jízlivým úsměvem na rtech. Připomínal baziliška nebo aspoň čerta nižší hodnosti. Vzal si noviny, došel ke skleněnému stolku s broušenými karafami a nalil si sklenku koňaku. Sotva stačil usednout, přišla černovlasá služka Marta a vyzývavě si lehla na pohovku. Slastně si protáhla nohy a zavrňela jako kočka. Byla hezká, ale měla ve tváři něco, co bylo podobné Damianově výrazu ďáblíka.

„Zbláznila ses?“ poznamenal Damián. „Co kdyby tě někdo viděl? Kdyby tě viděla tvoje matka...“

„Moje matka je kuchařka, takže vaří, ne...? Řekls švagrovi o té práci?“ zeptala se, otřela si nohu o nohu a shodila bílé lodičky s podpatkem.

„O jaké práci?“ podivil se Damián, obešel pohovku a vzal jednu její botu do ruky, aby si s ní pohrál.

„No přece o práci pro mě. Víš, jak nenávidím tuhle pitomou růžovou uniformu pro služky.“

„Ale proč? Přece ti hrozně sluší...“, poznamenal a obul ji. Přitom ji pohladil přes lýtka, „... co kdybys dnes v noci přišla ke mně do ložnice, abychom si o tvojí práci trochu popovídali... co říkáš?“

Marta vstala a upravovala se. Z galerie se blížily kroky. „Tak jo, miláčku, dnes v noci...“, řekla a zmizela v kuchyni.

Po schodišti sestupoval Ivo. „Dobré ráno, strýčku“, pozdravil Damiana. „Ještě jsem nečetl noviny. Jak hrálo River Plate, nevíš?“

„Ti hrajou dneska, včera hráli Independientes“, odpověděl Damián. Argentinský fotbal ho zas tak moc nezajímal. Pořád měl pocit, že hraje ve stínu sousedů z Brazílie.

Otevřely se domovní dveře a vstoupil Federico. Vypadal unaveně.

Pozdravil se s Damianem. Ivo se neudržel, aby se nezeptal: „Tys nebyl v noci doma?“

„Do toho ti nic není“, nevrle opáčil Federico. „Já se ti nemusím zpovídat... hm?“

„Promiň“, odpověděl Ivo tiše a šel pryč.

„Parchant jeden...“, zabručel Federico. Vypadal jako vymačkaný citron.

„Neměl bys na něj být tak zlý“, namítl oprávněně Damian.

„Cože?“ zamračil se Federico. „Ty!? Tebe že bych měl poslouchat? Ty bys byl skvělý učitel... svou ženu jsi zabil a syna jsi odkázal na vozíček... tebe mám poslouchat?“

Seshora přicházela Luisa. Slyšela svého muže, a proto pateticky, jak u ní bylo obvyklé, řekla: „Federico! Proč jen musíš být tak hrozně krutý?“ Vypadala nevyspale a smutně.

„Řekni svému bratrovi, aby se nepletl do mých věcí!“ odsekl Federico a zmizel někde nahoře. Všichni slyšeli, jak zlostně dupal do schodů.

■

Pod stromem v klášterním parku, hned vedle hřiště, stál otec Manuel a rozdával svému dorostu trenérské rady. Pozorně mu naslouchali, byla mezi nimi i Milagros, už zase v kalhotách a s baseballovou čapkou na hlavě.

„Ty, Piru, by ses měl držet na křídle“, vysvětloval kněz chlapci po levé ruce, „a když dostaneš míč, zasekneš ho a budeš centrovat do šance, nejlepší místo pro míč je vždycky soupeřovo vápno... no, je to všem jasné? Tak tady máš“, řekl a hodil nejbližšímu klukovi balon.

Mili nevydržela a vstala. „No tak co je, otče, nechte mě přece taky hrát...“

Manuel zavrtěl hlavou. „Ne, Cholito.“

„Prosím... jenom na chvíli“, žadonila dívka.

„Ne“, trval si na svém trenér s kolárkem u krku. „Už jsem ti přece říkal, tahle soutěž je jenom pro chlapce.“

„Tak mě nechte aspoň sedět na lavičce... prosím!“ žadonila.

Otec Manuel vzal dívku kolem ramen a důrazně jí vysvětloval, že to nejde. „Ale jestli nám chceš pomoci, tak potřebujeme někoho na prodej limonády...“

„Ne, to ne!“ odporovala dívka.

„Musíme vydělat nějaké peníze, chlapci potřebují kopačky,“ vysvětloval.

Mili se mu vykroutila a neochotně odcházela. Ale za chvíli už ji viděli u hřiště s velkou chladicí krabicí, zavěšenou na popruhu kolem ramen, jak vyvolává: „Limonáda, kdo si dá limonádu? Kupte si limo! Limonáda! Limo, limo!“

■

Paní Angelica se konečně dočkala příchodu svého syna. Ale přišel pozdě. Už bylo ráno.

„Kde jsi strávil noc?“ zeptala se matka. Žádné dlouhé řeči.

Federico se ušklíbl. „Na to, že žiješ mezi těmihle čtyřmi stěnami, jsi velmi dobře informovaná,“ odsekl jako vzdorný kluk. Však tam stál v koutě vedle dveří skoro jako za trest.

V očích staré dámy se objevily jiskry.

„Synku, říkala jsem to... ty budeš jako tvůj otec... a zničíš si život, věděla jsem to,“ řekla už mírněji.

Federico zvedl bradu a zahleděl se někam mimo matku. „Nemám rád, když říkáš... věděla jsem to, věděla jsem to...“, opakoval.

„Ale ano, copak jsi někdy pomyslel na služku Rosario... a na své dítě, které teď někde bloudí světem a ty ani nevíš kde?“

Federico už toho měl dost. Odcházel, a ještě než za sebou zavřel dveře, vyštěkl: „Že se radši nekousneš do jazyka...“

■

Ivo s Bobbym mezitím dorazili do klášterní zahrady. Byli se trochu projít po městě. Zastavili u fotbalového hřiště. Ivo se tvářil otráveně, jako by mu nic nevyhovovalo. „Hele, Bobby, pojd', začínám se tady nudit. Půjdeme pryč...“ Ale Bobby zavrtěl hlavou. „To ne, chvíli zůstaneme. Tamhle hrají fotbal, vstupné jde na dobročinné účely... bude dobře, když se tam ukážu. Patří to k věci.“

Ivo pokrčil rameny a sundal si lehkou letní bundu. Bylo horko. V tu chvíli se za ním ozvalo, jak někdo mezi hrstkou diváků vyvolává: „Limonáda, limonáda! Kupte si limonádu!“

„Jo, kup si limču, třeba tě to přejde,“ vyzval ho Bobby, Ivo se neochotně otočil a loudavým krokem zamířil k prodávající limonád. Ta mezitím křičela na fotbalisty, jak mají hrát.

„Dej mi jednu,“ řekl Ivo.

„Jo...“

„Kolik stojí?“ zeptal se.

„Peso,“ odsekla prodávající v červené baseballové čapce a nalévala mu z plechovky do kelímku.

„Díky, Carlito...,“ řekl Ivo dívce, která vypadala jako kluk.

Mili mu podávala kelímek, ale teď vypěnila a vychrstla mu limonádu do obličeje. Lepila, byla sladká. Ivo se nestačil divit a dívka na něj na vysvětlenou křikla: „Já nejsem žádný Carlito!“

Otec Manuel to viděl a spěchal za ní. Vzal ji za ruku a odtáhl si ji stranou. „Cos to udělala?“

„Komu? Tomu troubovi?“

„Ano... ne... ano... tomu chlapci!“

„Dyť si to zasloužil, ne?“ nevinně odpovídala Mili.

„Ale ty takové věci nemůžeš našim hostům dělat, Milagros!“

Mili udiveně vzhledla. „No tak, otče, co je to s vámi? Vždyť vy mi přece neříkáte Milagros?“ a přátelsky do otce Manuela šťouchla. Pak ho nechala stát a utíkala zpátky ke hřišti. Cestou vyvolávala hesla o limonádě zajedno peso a zároveň křičela na hráče: „Nahraj, dej to...!“

Duchovní pastýř se drbal na hlavě. Pak k němu přistoupil Ivo a zeptal se: „Promiňte, otče, ona to je žena?“

Manuel se usmál. „Víc než žena! Je to Cholito!“

Ivo ztuhl. „Cholito?“

Když Ivo s Bobbym dorazili zpátky do vily La Soledad, hodil Ivo bundu na pohovku a složil se do křesla.

„Už mně přestaň natloukat klíny do hlavy, jo?“ žádal na něm Bobby a v duchu se ptal, jestli nějaká taková *muchacha* Ivovi za jeho nadšení stojí.

„Povídám, že to je kočka,“ trval si na svém Ivo.

„Jestli je to dítě kočka, tak já jsem trenér národního týmu,“ bránil se Bobby a strčil si našťavaně ruce do kapes. „Prosím tě...“

Chvilí byli zticha. Ivo se zasnul. „Je zábavná...“, řekl nakonec.

„Kdo?“

„Carlito...“

„Cože?“

„Cholito... hele, Bobby, jak najdeme ty holky, co jsme viděli na diskotéce?“ zeptal se Ivo. Bobby už si taky sundal bundu. „Tu v té červené sukni a její kámošku,“ pokračoval Ivo.

„K čemu její kámošku?“ podivil se Bobby.

„Pro tebe.“

„Ani se na mě nepodívala... já nejsem takovej lovec srdcí jako ty,“ bránil se Bobby, zrovna ve chvíli, když do haly veplula Victoria a přičichla si ke květinám na konferenčním stolku. Věkem by se k Bobbymu hodila.

„Cože, ty máš strach, že nedokážeš sbalit holku?“ divil se mu Ivo.

Bobby se konečně posadil a smutně se zahleděl na Victorii, která upravovala bílé růže ve váze a nic neříkala. Pak smutně odpověděl: „Určitě ne tu, kterou bych chtěl...“ Díval se na Victorii a bylo jasné, koho má na mysli.

■

Nahoře ve vile Bernardo zaklepal na dveře u staré dámy. Když se ozvalo, že smí dál, opět zůstal mezi dveřmi.

„Zase jste se ani nedotkla jídla,“ pravil vyčítavě a vstoupil. Pečlivě za sebou zavřel a sklonil se k paní, která seděla u stolu a pohrávala si s náhrdelníkem. „Máte přece pravidelně jíst...,“ ukázal na nedotčenou snídani.

„Hladověť nebudu... to je jisté.“

„Hm...,“ řekl Bernardo a sundal si brýle. „Máme krásnou neděli. Obvykle jste v neděli chodila na mši...“

„Hm...,“ opáčila Angelica stejným tónem. „Už je to osmnáct let. Myslím, že mě Bůh chce za něco ztrestat... pořád musím myslet na chudinku Rosarii... a na to maličké... to kvůli nim jsem léta téměř nevyšla z pokoje. Lidi si myslí, že jsem blázen, no, ať si to klidně myslí. Co jiného by si mysleli o staré ženské, která by bloudila ulicemi a dívala se každému do výstřihu, jaký nosí medailonek?“

■

Gloria a Milagros vycházely z hlavní brány kláštera a mýjely několik jeptišek. Klášter budil úctu. Byla to rozlehlá, kamenná budova s vysokými, úzkými okny, něco mezi lodí kostela a školou. Mili si hrála s přívěskem na krku.

„Co to máš?“

„Svatou Pannu Osamocenou...“

„O té jsem nikdy neslyšela...,“ podivila se Gloria. „Kdo ti ji dal?“

Mili chvilku mlčela, pak řekla: „Máma.“

Ted se Gloria podivila znovu. „Ale vždyť žádnou nemáš?!“

Mili se loudala dál podél oken kláštera. Pokrčila rameny. „Měla jsem. Každý má mámu... ale ta moje... Ona... mi umřela, když jsem se narodila...“

Mili se v duchu odehrávaly okamžiky jejího zrození tak, jak jí o něm vyprávěly jeptišky... Viděla svou matku na lůžku v klášteře. Ve svých představách byla matce velmi podobná. Dvě jeptišky přinášely mamince novorozeně zabalené v povijanu a přiložily je k ní. Matka kašlala, ošklivě odkašlávala. Trápila se. Ještě stačila strhnout z krku řetízek s medailonkem a položit ho na miminko. Jeptišky jí říkaly, že má zázračně krásné dítě a že se bude jmenovat Milagros... ale to už matka vydechovala naposledy...

Mili se posadila na výstupek fasády a Gloria si přisedla.

„Byla nemocná... proto mi dali jméno Milagros, protože to byla spousta zázraků, že jsem se vůbec narodila,“ pokračovala. „Ale nechtěla umřít, chtěla, abych se nejdřív narodila... dopřála mi čas, abych se narodila... a hned nato umřela.“

„Ale... odkud vlastně pocházela?“ zvědavě se vyptávala kamarádka.

Mili pokrčila rameny a zatvářila se bezradně. „Hm... odnikud...“

neřekla prý nikomu ani slovo. Celou tu dobu, co jsem rostla v jejím břiše, byla tak nějak ztracená... s nikým nemluvila... s nikým...“

Mili se podívala Glorii do očí.

„Možná že prý... zemřela z lásky...,“ pousmála se hořce. „Matka představená říká, že jí někdo ublížil... a já... s tím nemůžu nic dělat,“ řekla Mili a brada se jí roztřásla dojetím: „Neznám ani její jméno.“

Musela vstát a udělat pár kroků. Pak teprve dokázala mluvit dál.

„Ale jedno vím určitě, že tím zvrhlíkem byl můj otec... to on za všechno může... kněz Manuel často říká, ať necítím nenávisť, ale co máš cítit k chlapovi, kterej ti zpackal celej život? Bůh mi dopřeje sladkou pomstu, já to vím... když už ji nedopřál mé matce.

■

V kanceláři matky představené seděla elegantní dáma. Rozhlížela se po místnosti, obložené tmavým dřevem. Mezi oběma ženami stál velký mahagonový psací stůl. Abatyše říkala: „Bude tady za minutku... a mimochodem... má stále velkou chuť k jídlu, jako většina mládeže v jejím věku...“ Znělo to trochu rozpačitě, jako by mluvila o vlastním dítěti.

„To nebude problém... ale jde o to, že nemám ráda líné služby,“ vysvětlovala návštěva. „Ani příliš vzpurné. Předpokládám, že je zdrženlivá?“

Matka představená najednou nevěděla, co říct.

„No vlastně... zdrženlivá...,“ povídala v rozpacích.

V tu chvíli Mili zabušila pěstí na skleněnou výplň dveří kanceláře a vešla dovnitř. Matka představená vstala, aby ji představila. Milagros měla na sobě roztrhané džíny, v pase uvázanou bundu, rozevlátou košili a červenou baseballovou čapku, otočenou štítkem dozadu. Ve tváři i na rukou byla špinavá.

„Chci tě představit paní Berretavueňové...“

„Berre... co?“ vrazila si Mili ruce v bok a ohrnula nos.

„Můžeš mi říkat madam,“ ozvala se návštěva.

Mili se navíc ještě zašklebila: „Bezva!“

„Tato dáma si tě chce vzít k sobě domů,“ pokračovala jeptiška. „Ty tam pro ni budeš pracovat.“

„Ale já bydlím tady,“ bránila se Mili.

„Milagros... víš přece, že dál už v klášteře žít nemůžeš,“ namítla matka představená.

„Jasně,“ přikývlo děvče se šmouhami na nose. „A co u vás budu dělat?“

„Službu v domácnosti,“ odpověděla dáma. „Tví rodiče souhlasí?“

„Jsem parchant,“ ušklíbala se Mili.

Dáma toho měla dost. Vstala a odcházela. „Nezlobte se, najdu si někoho jiného. Tahle dívka je velmi hrubá.“

„Ale madam...,“ bránila se jeptiška. Ovšem dáma už neměla zájem. Jeptiška se otočila k Mili a přísně jí řekla: „Jsi sirotek, Milagros, žádný, jak ty říkáš, parchant, ale sirotek!“

„To je snad totéž, ne?“ odsekla dívka.

■

V elegantním skleněném paláci, plném prostorných, vzdušných kanceláří, stál Federico nad svým psacím stolem a prohlížel si nějaké projekty budov. Do kanceláře vstoupil Damian doprovázený Luisou a řekl: „Už je tu i Luisa, švagre, můžeme začít sjednáním!“

„No dobře,“ odpověděl Federico. „Vezmi svou sestru vedle a dej jí nějaký drink.“

Luisa strnula. Pohnula se a přešla kolem stolu ke svému manželu Federikovi. „Nemohl bys, prosím tě, přestat? Pořád mě jen urážíš! Kdy s tím už konečně přestaneš?“

Její muž však neztratil ironický pohled a odpověděl: „To já nevím, ty jsi přece expert na to, kdy říct dost. Ale to se snadno řekne. Těžší je to udělat.“

Luisa se rozhlédla, podívala se na Damiana, pak hrdě pohodila hlavou a řekla: „Vrátím se za chvíli. Omluv mě...“ a odešla z místnosti.

Damian obešel stůl, podíval se na Federika a zeptal se: „Poslechni, obnovila si tvá matka svá práva na zastupování při jednáních?“

„Ne, ne, to není třeba, Damiane, podívej, ty máš se sestrou čtyřicet procent, já mám taky čtyřicet a včetně dvaceti procent své matky mám víc než vy dva dohromady. Takže mám taky rozhodující slovo.“

Ovšem jako by tím na sebe přivolal neštěstí...

Za malou chvíli se Luisa vrátila do kanceláře a debata znovu začala, jenomže taky přišel Ivo a předložil otci notářsky potvrzený opis vyjádření své babičky, že ji má při jednáních zastupovat on. V tak velké stavební firmě, jakou Federico vedl, bylo dvacet procent hodně...

Federika to zaskočilo. Něco takového nečekal. Vypadal velmi rozmrzele, ale nejdřív celou záležitost nečekaně přešel a všichni čtyři se začali věnovat práci. Potřebovali se dohodnout o nákupu pozemků, který navrhoval Damian. Pozemky byly blízko dálnice a výborně se hodily k výstavbě supermarketu. Jenomže Federico neměl žádnou chuť poslouchat donekonečna Damiana a jeho sestru. Na chvíli se omluvil a odešel z místnosti...

V tu chvíli byla Milagros o několik bloků dál a společně s Glorií přecházely křižovatkou. Věnovala se svým běžným obchodům. Vysvětlovala Glorii, jak prodávat svaté obrázky, aby získaly peníze pro klášter. V podpaží nesla plnou krabici obrázků a Glorii zajímalo, jestli si s nimi má stoupnout na chodník a jestli má vyvolávat. Mili si ale pár obrázků vzala, řekla Glorii, ať se pořádně dívá, pak bleskurychle obešla asi deset aut, stojících na červenou před křižovatkou, vnutila řidičům obrázky a od většiny dostala po žádaných deseti pesos na dobrou věc...

Federico se mezitím vrátil do kanceláře a sotva se synem osaměl, osopil se na něho:

„Ty hňupe, tobě nestačí, že jsi trouba, tys mě ještě ke všemu zradil!“

„Cože? Já že jsem tě zradil?“ divil se zaskočený Ivo. „A jak?“

„Ty se ještě ptáš, *caramba*?“ zuřil Federico a praštil pěstí do pracovního stolu. „Vymyl jsi mozek mé matce a pak jsi z ní vymámil zastupování ve firmě!“

Ivo se zhluboka nadechl. „Chceš něco vědět, otče? Vůbec jsem ji k ničemu nemusel nutit.“

Federico obešel stůl a postavil se před syna. Tvář se mu zrůznila vztekem. „Víš, co ty jsi, jsi obyčejný odpad! Nula! Nikdo... A to všechno je vina tvé matky!“

„Jako obvykle, jako obvykle,“ chladně na to přikyvoval mladík.

„Všechno, co je na mně špatného, je vina mámy. Nikdy se ke mně neotočila zády, ale co ty? Proč mě tak nenávidíš? Co jsem ti kdy udělal tak strašného?“

Federico se mu na okamžik zahleděl do očí. Vypadalo to, že hledá správný výraz, a pak ho opravdu našel. Řekl jen: „Narodil ses... to stačí.“

Ivo chvíli nevěřícně zíral, pak se otočil a beze slova opustil otcovu kancelář.

Dveře do předpokoje nechal otevřené. Sekretářka Andrea vstala od stolu, sundala z nosu brýle, přešla k Federikovi, zatvářila se ironicky uznale a řekla: „Tak jsi ho vyřídil... gratuluju... jsi vítěz.“

Federico tam stál a drbal se za uchem. Nevěděl, jako to vysvětlit Andree, tedy ženě, kterou si oblíbil, či snad dokonce zamiloval...

■

Damian už byl v tu dobu zpátky ve vile La Soledad, stál na chodbě v patře a požadoval po Bernardovi klíče. Když mu je komorník dal, Damian od něj vzal stříbřitý podnos s jídlem,odemkl si a šel dovnitř sám.

Na chodbě právě oprašovala stěnu služka jménem Lina. Ráda nosila pestrobarevné plastikové a textilní motýlky ve vlasech i na šatech, až to vypadalo trochu bláznivě, ale také roztomile. Ještě nebyla ve vile dlouho, proto se komorníka Bernarda tiše zeptala, co že je za těmi záhadnými, věčně zamčenými dveřmi tak tajného.

Bernardo se zatvářil povýšeně a píchl ji do ramene prstem. „Měla by sis zapamatovat, co jsem ti říkal při nástupu, děvče. V tomhle domě je zvědavost nežádoucí. Neptej se...“ A pomalu odcházel.

Jenomže Lina by nebyla Lina, kdyby neodběhla k tajuplným dveřím a nepoložila na ně ucho. Jenomže Bernardo nebyl ještě tak daleko, vrátil se a zastihl ji při tom. Odehnal ji ode dveří, a když s vypláznutým jazykem utekla, počkal, až bude určitě sám, sklonil se ke dveřím a naslouchal...

■

Vrcholně otrávený Ivo stál v tu dobu s autem ve městě na světlech jedné křižovatky a čekal v řadě jiných vozů na zelenou. Vtom se u jeho dveří objevila Milagros, a aniž by se na něj podívala, nabízela mu svaté obrázky.

Ivo užasl. „To jsi ty, Carlito?“

Mili na něj pohlédla. Zase ji oslovil, jako by byla kluk. I když tak vypadala - měla na sobě roztrhané džíny, baseballovou čapku a košili uvázanou kolem boků - naštvála se, kopla mu do dveří a utíkala za Glorií.

„Co to děláš, seš cvok?“ vykřikl Ivo, vyskočil z auta a chtěl běžet za ní, jenomže pak zůstal raději u vozu. Nemohl ven, protože by zablokoval provoz, a tak se jen díval, jak Mili utíká ke Glorii a jak před ním obě dívky prchají...

... V podkrovní místnosti vily La Soledad, kam neměl každý přístup, přešlapoval mezitím Damian nad mladíkem, který nešťastně vysedával v pojízdném křesle a přes nohy měl přehozenou teplou přikrývku. „Neměl bys ten obraz nechávat nedokončený, Pablo,“ řekl mu.

Mladík měl delší neupravené vlasy a několik dnů se neholil.

„Proč ho nedoděláš?“ naléhal Damian.

„Nemůžu...“ s námahou odpověděl unavený mladík.

„A proč ne?“

„To už stačí, tati,“ ostře odpověděl Pablo.
„Ne, nestačí,“ namítal Damian. „Jsi tady zamčený v pokoji, život ti utíká, uvěznil ses tady na ten vozík...“
„To jsem nezavinil já!“ vyjel Pablo.
„Byla to nehoda!“ okřikl ho otec.
Pablo se zhluboka nadechl. „Byls namol!!“
Damian zmlkl.
„Říkal jsem ti tenkrát, abys mě nechal řídit. A abys nepil...,“ vzpomínal Pablo.
„Ale ne... pan Dokonalý mi to nedovolil... ten si dělá vždycky, co chce... jako Bůh... a tak jsi řídil ty a zabils mi přítelkyni a matku!... Žádná nehoda... tys je zabil!“
Damian se podrbal na hlavě a ztichl. Přešel ke dveřím s rukama za zády, rozhlížel se po pokoji, pak se ještě otočil. „Je to zbytečné. Chtěl jsem se s tebou smířit... ale nejde to. Je to marné...,“ řekl a odešel.
Sotva Damian zavřel dveře, Pablo odhodil přikrývku a vstal. Nebyl invalida, jen to na své okolí hrál, aby mu dali pokoj. Udělal pár kroků po své podkrovní místnůstce sem a tam, pak si sedl na postel a zahleděl se na nedokončený obraz, portrét dívky - své mrtvé lásky. Zkřížil ruce na prsou a hlesl: „Zabils je, tys je zabil...“

■
Na zahradě vily La Soledad stál šofér v nenápadném černém obleku a číchal k rostlince v květináči, který držel v náruči. Tyčil se tam jako nepovedená socha. Opodál pracoval zahradník Ramón a viděl v něm cosi jako oživlou figurku z anekdoty.
„Ještě chvíli budeš k tý kytce čuchat, Rocky, a nadobro přestane vonět!“
„Bud' na mě milý, copak, *hombre*, nevidíš, jak mi je?“ ohradil se nosatý, trochu vykulený šofér.
„Já vím proč,“ vzhlédl zahradník od záhonu a ukázal na Rockyho prstem v gumové rukavici. „Tobě se líbí slečna Victoria!“
„Líbí?“ opáčil řidič a začal filozofovat. „Slabé slovo, kamaráde, já myslím, že to je něco víc, něco hlubšího. Je to něco mezi nebem a zemí, co nás spojuje, já to cítím a vím, že.“
„Jsi blázen,“ zchladil ho zahradník.
„Jo, já vím... ale to se nediv. Víš, já nejsem zase taková nula... jsem slavný člověk, a tak si snad můžu myslet na dámu, jako je Victoria, zvláště když cítím, jak mezi námi něco je, něco silného...“
„Počkej,“ zarazil ho zahradník a zvedl se od záhonku, který celou dobu přerýval.
„Ty seš slavněj?“
„Jistě,“ odpověděl Rocky a přešel podrážkou po dokonalém trávníku. „Byl jsem přece v novinách.“
„Cože?“ otřel si Ramón pot a uznale přešel pohledem zelenou zahradu vily. Nenašel chybičku. Okrasné keře, záhony růží, hodně zeleně.

„No byl jsem v novinách, copak to nevíš? Jsem slavný člověk, minulej týden byl pan Federico vyfocený s panem starostou a já jsem stál za nima... mezi nima vzadu, byl jsem tam taky... v novinách.

„Víš ty co?“ poplácal ho Ramón po zádech. „Udělej mi radost a dej mi autogram, jo?“

Když to řekl, podával Rockymu rýč. Řidič ho vzal do ruky, jak byl roztržitý, ale hned se ho zbavil a pustil ho na zem. „To pro mě není...“

■

Nahoře ve vile se ve svém budoáru sešla Luisa s bratrem Damianem. Podívala se na něj a řekla: „Tys byl za Pablem, že?“ Bůhví jak, ale poznala to na něm.

„Ano, byl... vedli jsme spolu ‚zábavnou‘ konverzaci...“ Damian se jí podíval do očí, pak zavrtěl hlavou a pokračoval: „Už toho mám dost, Luiso, už nemůžu, bylo strašné ztratit ženu...“

„Nech Pabla, on se s tím vyrovná... zemřela mu máma a přítelkyně... pochop, byla to nehoda, vždyť přece víš!“ snažila se ho konejšit.

„Pablo tvrdí, že jsem je zabil... a má pravdu,“ smutně dodal Damian. „Zabil jsem taky jeho...“ zabloudil pohledem ke stropu. „A zchromil jsem mu... zchromil jsem mu nohy!“

■

Ve městě se znovu, jakoby zázrakem, potkali Ivo s Mili. Dívky právě obcházely kašnu v parku a povídaly si. Ivo je zaskočil, už s ním nepočítaly. Počkal si na ně za stromem, pak stačil jediný krok a chytil Milagros za předloktí. „Tak už tě mám, teď už mi neutečeš!“

Mili se mu vyškubla jako divoký koník.

„Ruce pryč!“

„Nech ji, nech ji, nic neudělala!“ křičela na Iva Gloria.

„Ty klidně běž, holčičko,“ řekl Ivo. Pak se otočil k Mili: „Ale s tebou chci mluvit...“

„To je dobrý, Glorie, tohle zvládnou sama,“ řekla Milagros, a když Gloria odešla, vyplivla přes Iva žvýkačku.

„Víš, co jsi... pěkně rozmazlenej fracek, rodiče by tě měli přehnout přes koleno,“ začal Ivo.

„Nemám rodiče!“ odsekla Mili. „Jsem sirotek!“

„Sirotek?“ podívil se Ivo. „To teda rozhodně jsi, Carlito...“

„Nejsem kluk, jsem holka!“ vztekala se Mili, ale Ivo ji jemně chytil, sklonil se k ní a políbil ji.

Dívka se nebránila, protože ji to překvapilo, a když přestal, chvíli se nemohla nadechnout, ale polibek se jí zřejmě líbil.

„Udělal jsem to, abych zjistil, jestli jsi opravdu žena,“ pyšně vysvětloval Ivo.

Mili to nevydržela, vzala jeho tvář do dlaní, přitáhla si ji k sobě... ale nepolíbila ho. Vrazila mu koleno do rozkroku.

Ivo záupěl a svezl se na chodník, kde zůstal sedět s vypoulenýma očima.

„A já jsem to udělala, abych zjistila, jestli jsi muž,“ řekla drsná uličnice Milagros a posunula si červenou baseballovou čapku do týla.

KAPITOLA II

V La Soledad se skrývá tajemství

Pár dní poté se Milagros stala služkou v „dobré rodině“ - ve vile La Soledad. Požádala o ni Luisa, protože potřebovala někoho, kdo by se staral o paní Angeliku. Ivo si mezitím začal s Andreou a rozzlobil si tím otce. Mili se zabydlovala v domě nad městem, prožívala dál nepříjemnosti s Ivem, začala kamarádit se služkou Linou a sbližovala se s dalším personálem... a každý den se něco dělo... Tajemný Pablo se převlékl za tuláka a nenápadně vycházel do města... Rocky byl obviněn z krádeže a pak osvobozen... a nad tím vším se vznášelo tajemství medailonku Panny Marie Osamocené. V domě byly dva, jeden měla Milagros, druhý Angelica. Dokonce vyvstalo podezření, že jí ho Mili ukradla, ale pak se prokázalo, že medailonky jsou skutečně dva. Oba dva stejné.

Ložnice služebných ve vile La Soledad se proměnila v past. Mili ji nastražila nic netušícímu Ivovi... který se jen ve slipech vkradl k jedné z postelí a namířil si to pod příkrývku.

„Mili... Hej! Už jdu k tobě...,“ šeptal v šeru ložnice.

V životě by ho nenapadlo, že se octne na lůžku s tělnatou návštěvnicí vily Catalinou. Čekal tam Milagros a narazil na jeptišku.

„Éh, co se děje...? Jejeje! Muž, muž! Áááá! Muž!“

Sestra Catalina byla vyděšená k smrti. Když ji sem otec Manuel posílal, aby se podívala, jak se vede Milagros, netušila ani v nejmenším, že se jí do postele pohrne chlap! Sklouzla z lůžka na podlahu, jako kdyby na prostěradle našla hada, a za stálého ječení se křížovala. Zaskočený Ivo se vzpamatoval dřív a snažil se ji uklidnit, šeptal jí, ať je zticha, že je to nedorozumění, ať se nebojí, když vtom se v pokoji rozsvítilo a zjevila se Milagros s rukama v bok.

„Ne! Ne! - Co je to?! - Hele... - co to znamená?“ zeptal se jí Ivo a vyskočil.

Milagros se smála: „Co to znamená? To znamená, že jsi prohrál svou sázku s Bobbym! A prohráls ji parádně!“ A aby nezůstalo jenom při slovech, Mili vytáhla fotoaparát a zvětšila polonahého Iva v ložnici služek vedle jeptišky. Pak se k němu naklonila a šeptala, aby to Catalina neslyšela: „Tak abys věděl, Ivo, tohle máš za to... jak mě trápíš. A víš co tě čeká? Dáš mi taky pět set jako Bobbymu, nebo tyhle fotky rozvěším po celém Buenos Aires.“

Ivo byl v šoku, celý vedle. Tiše vzdychal a zíral na Mili. Byla oblečená slušněji než on. Měla tričko a kalhoty.

„Co takhle titulní strana v časopise?! - No, co ty na to?“ vysmívala se mu.

Jeptiška už toho měla dost. Probudili ji ze spaní, vystrašili ji k smrti. Pohnula svým mohutným tělem v dlouhé noční košili a skočila mezi ně. „Mili! - Co... co se to tu děje?! Pro Boha svatého!“ Vypadala jako bohyně pomsty.

Ivo se ji snažil utišit: „Pšt, pšt - ticho...!“

„Jak si dovolujete, pane, ukazovat se přede mnou jen ve spodním prádle?“ zlobila se.

Milagros si přisadila své: „A to od vás není hezké, pane! Sestra Catalina je jeptiška, pane, a já nemůžu uvěřit vašemu chování. Jste hrozný, pane. Styďte se.“

Ivo obrátil oči ke stropu. „Přestaň mi už říkat ‚pane‘ a vysvětli mi, co to má znamenat!“

Milagros si přestala hrát s foťákem a stoupla si k Ivovi mnohem blíže. Catalina musela jít k oknu se provětrat, protože se jí do hlavy naválila krev. Neslyšela, jak Mili vysvětluje: „Já jsem ti to už řekla...! Vsadil jsi pět set pesos, že ke mně vlezeš do postele... a prohráls. Tvůj přítel vyhrál. No a já taky. Nezapomeň na fotky. - A chci to hotově a hned teď...!“

Byla neoblomná. Ivo na ni chvíli hleděl, pak přešel k židli, kam si před svým nájezdem položil svršky, sáhl pro kalhoty a prohrabával se v kapsách.

„Nemám u sebe tolik peněz,“ oznámil sklesle.

Milagros se ušklíbala a pokrčila rameny. Namířila na něj fotoaparát a řekla: „Dobře. Můžu počkat do rána. Ale jenom do zítřka, jasný? A teď padej..., kreaturo! Padej...!“

Ivo si sebral věci, sehnul se pod židli pro boty, odešel ke dveřím, tam se ještě zastavil, aby Mili něco řekl, nadechl se, ale Milagros promluvila místo něho: „Padej!!“

„Myslíš to vážně?“ pokusil se Ivo nějak vybruslit z trapné situace.

Ale Mili nežertovala. „Stejně jako ty tu sázku,“ odpověděla mu přísně. „Sladké sny, cukrouši...“

Když se za ním zavřely dveře, Catalina se obrátila k Mili a musela se zeptat: „Milagros! Můžeš mi říct, co se děje?“

Dívka se zamyslela. Chvíli se dívala na zavřené dveře pokoje a pak jeptišce řekla: „Zítřka odevzdáte otci Manuelovi pět set pesos. Koupí jídlo pro děti. Můj mladý pán je hodný. Opuštěným dětem rád pomůže.“

Jenomže Catalina jí moc nevěřila. Mili to říkala nějak smutně. Posadily se spolu na postel, zkřížily nohy a povídaly si jako dvě staré kamarádky.

„No tak, pověz mi, co je teď s tebou, Mili.“

„Ale nic...,“ vzdychla Milagros.

„Jak to, že nic? Vyfotila jsi divného chlapa ve spodním prádle v mé posteli. Vytáhneš z něj pět set pesos a pak brečíš. To všechno znamená, že něco očividně není v pořádku, Mili!“ řekla mohutná žena a pohlédla dívku po zádech.

„Jsem unavená. Radši pojďme spát,“ odpověděla Mili.

„Mmm... no tak, Milagros. Trvala jsi na tom, abych spala zrovna tady, protože tu děvčata nebudou; chtěla jsi společnost. Tys to nějak všechno naplánovala, že ano?“ pokračovala Catalina ve výslechu.

Mili se ohradila: „Já? Jak to můžete tvrdit? Myslíte, že jsem krysa?“ Pak se ale zamyslela, pokývala hlavou a dodala: „Jo. Já jsem asi opravdu zrádná krysa.“

„Sí, sí,“ usmívala se na ni Catalina, nebo ještě spíš sestra Boubelka. Cítila, že Mili potřebuje někoho, komu by se mohla svěřit. Už nebyla tak přísná. V tu chvíli se k dívce chovala spíš jako její vlastní máma.

„Jsem zrádkyně...“, svěřila hlavu Milagros.

Catalina se zasmála: „Jo, já to věděla. Poslouchej... můžeš mi vysvětlit, proč jsi to vlastně udělala?“

Ale Milagros se zdála být na dně: „Jsem krysa. Chci umřít.“

Catalina vstala: „Neumírej, zakazuji ti to! Já už vím co. Momentíček, hm? Počkej!“ dodala a zamířila rázným krokem ke dveřím, jako by měla přivést velebníčka k malé noční zpovědi.

„Kam jdete?“ lekla se Mili.

Catalina káravě zvedla prst, pak se rozesmála. „Jdu do kuchyně! Přinesu něco na zub a ty mi všechno povíš, ano...? Nebo raději pojď se mnou. Nechci tě tady nechávat samotnou.“

„Proč?“

„Bojím se, že to cestou zpátky všechno sním. Vstávej, jdeme!“

„Ale mně se tam nechce, mně se nechce,“ vykrucovala se dívka na posteli, ale pak neochotně, se svěřenými rukama a v předklonu, aniž by skrývala své vlohy kašpárka, následovala mohutnou jeptišku v dlouhé noční košili.

„Nechceš? Nechceš! Ale jen pojď,“ kývla Catalina a otevřela jí dveře.

■

Bobby, který čekal na výsledek sázky, se u Iva v pokoji válel smíchy po posteli a popadal se za břicho. „Tomu nevěřím! Tys vlezl na jeptišku! Ne, ne, ne, Ivo! To není možný! To je fantastický!“

„Přestaň se už smát, ano?“ vztekal se Ivo. Zapínal si právě pásek u kalhot a chodil po svém pokoji jako šelma v kleci.

„Počkej! To nejde!“ chechtal se Bobby. „To nejde, když si představím, jak tě fotí a ty tam pobíháš jenom ve slipech; prosím tě, nezlob se, ale to je opravdu moc...!“

„Jo. To máš pravdu. Jenže pro mě je to taky příliš. Zuřím. A nechápu to,“ divil se Ivo. „Jak se o tom vůbec dozvěděla, *caramba*? Je jasný, že o tý sázce musela vědět!“

Bobby zvažněl: „Co?“

„A jak to mohla vědět?“ ptal se Ivo spíš sám sebe. Nepřestával přitom chodit sem a tam. „Já nechápu, jak se to dozvěděla, neřekla mi, od koho to ví, možná jsi jí to řekl ty. Vlastně... klidně jsi jí to mohl říct. Třeba jsi to udělal proto, abys tu sázku vyhrál. Takhle to klidně mohlo být...!“

„Já? No neblázní, Ivo,“ bránil se Bobby. „To je nesmysl. Nech toho! Hledáš záminku, abys mi nemusel zaplatit? Zkoušíš to na mě? Aha, snad už je mi to jasný!“

Nechceš zaplatit! Tak to teda ne, těch pět set pesos mi patří! Vlezls k Milagros do postele? Nevlezl!“

Bobby se dostal do ráže. Gestikuloval a zvýšil hlas.

Ivo se k němu sklonil: „Prosím tě, neřvi tak! Bud zticha! Hele, já žádnou výmluvu nehledám.“

„No tak mi zaplať.“

„Ty snad chceš, abych ti tu výhru vyplatil teď hned?“ divil se Ivo.

„Chci. Půjdu hned koupit od Mili ty fotky, to si rozhodně nenechám ujít. To musím vidět,“ smál se Bobby.

Ivo mu skočil po krku. Chytil ho za límec košile a zatřepal s ním: „Cože? Co jsi to řekl? Zmlkni! O těch fotkách už nechci slyšet ani slovo. Přísahám při všech svatých, že za tohle ji zabiju. Jo!“

Bobby se přestal smát. Ivo ho tudíž mohl pustit a ztěžka oddechoval.

„A proč?“ divil se Bobby. „Ne, počkej...! Nikoho nemasakruj! To bude dobrý, uklidni se, klídek, prosím tě, klídek,“ naléhal.

„Jakej klídek?! Nech toho!“

„Uklidni se, Ivo.“

„Až vymyslím nějakou pomstu!“ odpověděl Ivo ode dveří.

„Ale no tak, ty snad vůbec nemáš smysl pro humor. Proč si nepřiznáš, že tě ta holka dostala? Co je na tom? Tak už přestaň zuřit,“ chlácholil ho přítel.

Ale Ivo nesouhlasil. Nemohl se zbavit zlosti, která s ním cloumala jak mořská vichřice se stromkem na pobřeží. „Já na tomhle teda vůbec nic směšného nevidím, je to obyčejná podvodnice,“ syčel na Bobbyho. „Říkám ti, za tohle ji budu mučit a pak ji zabiju, a až s ní skončím, budou ji muset seškrábnout z podlahy. To přísahám.“

„To je výborný nápad. A teď se uklidni,“ odkýval mu to Bobby a naznačoval, aby se posadil.

„*Caramba*, nezačínej s tím zas!“ okřikl ho Ivo.

„Už hlavně bez emocí, Ivo, prosím tě. Co kdybysme šli ještě teď v noci na disko, abys na to zapomněl? Trochu se pobavili, zatančili si. Chceš? Pojď.“

Ivo se zamyslel. „Dobrý nápad,“ řekl pak.

„No konečně,“ ulevilo se Bobbymu, když viděl, že se Ivo zklidňuje, ale jakmile se sehnul pro boty, Bobby se rozesmál zase. Ivo se po něm ohnal botou a Bobby zvedl ruce na obranu: „Promiň, prosím tě,“ řekl přátelsky. „Tak pojď. Už nezuř.“

„Bobby, a ty už s tím blbnutím přestaň.“

■

Milagros s jeptiškou byly v tu dobu v kuchyni. Catalina seděla za stolem na Rockyho židli. Milagros připravovala zákusek, polévala ho sirupem a vysvětlovala jí, co se vlastně přihodilo.

„No, vsadili se... o pět set pesos, že on se pokusí... Však víte!“

„Né!“ užasla Catalina.

„Jo!“ přikývla Mili.

„No to je skandální! A to byl přímo v mojí posteli! Prosím tě, hlavně o tom neříkej matce představené, ano?“ prosila tlustá jeptiška; určitě se bála skandálu. Milagros přinesla dva kousky koláče. Jeden postavila před jeptišku. Pomalu nabíraly lžičkami sladká sousta.

„Ovšemže, budu mlčet. Jako hrob.“

Mohutná žena uznale pokývala hlavou. Nebylo poznat, jestli jí tak chutná, nebo jestli děkuje Mili za její slib. V takovém případě je vždycky nejlepší změnit námět rozhovoru.

„Hm, řekni mi jedno, Milagros. Jak... jsi se dozvěděla o té odporné sázce?“

Mili pokrčila rameny. Odpověď byla velice prostá: „Byla jsem pod Ivovou postelí a slyšela jsem, jak se... s tím svým kamarádem na mě domlouvá.“

Jeptiška vytřeštila oči. „Aha. Ale, co jsi dělala pod jeho postelí? Milagros, víš snad, že je neslušné poslouchat, co si lidé říkají v soukromí!“

„Sestro Boubelko, omlouvám se,“ řekla naoko zkroušená Milagros a chytila se své starší přítelkyně z kláštera za ruku. „Vylákala jsem vás sem pod záminkou, abyste mi pomohla s tou lstí, a to bylo určitě špatné.“

„Takže jsi mě podvedla.“

„Ano.“

„A využila?“

„Ano.“

„Hm.“

„Odpustíte mi?“ udělala Mili psí oči.

„Ne,“ ostře opáčila jeptiška, ale pak položila dívce ruku na rameno a s úsměvem dodala: „Ne. Neodpustím ti, že jsi mi lhala. Ale moc se mi líbilo, jak jsi toho lumpa pořádně vytrestala - bylo to prostě nádherné!“ Pak se zamyslela: „Ty, Mili, nechceš z tohoto domu odejít? - Víš, žít tady s tím chlapem...“

„Ale...“, nesouhlasila Milagros. „Nemám kam jít, vždyť to víte.“

„No, počkej, něco vymyslíme, ne? Ale teď... se důkladně najež a jde se spát,“ rozhodla se svou zlatou povahou Catalina a učinila jednoznačné gesto.

„Ale ne, nechci, únava mě už přešla, dneska určitě nezamhouřím oko,“ odporovala Mili a udělala si z prstů před očima obroučky brýlí.

„No, já si jdu lehnout určitě,“ ukončila debatu jeptiška. „A ty pojď taky.“

„Ne,“ odporovala dívka z kláštera s rozhodností a nepoddajností sobě vlastní.

„A co teda budeš dělat?“ podivila se jeptiška, ale na to se Mili už jenom usmála.

■

Nahoře v ložnici se dávali do řeči pán a paní vily La Soledad. Federico právě přišel z koupelny v tmavomodrém hedvábném županu, Luisa se odličovala před toaletním stolem a natírala si ruce krémem.

Federico se podivil: „Ještě tady sedíš? Proč už jsi nezhasla a nešla si lehnout?“

Jenomže Luise se taky ještě nechtělo spát. „Federico?“ zeptala se tiše.

„No?“ opáčil její muž, jako by ho přišel obtěžovat pojišťovací agent.

„Měl jsi mě někdy rád?“ zeptala se ho.

„Co říkáš?“ pán domu nevěřil vlastním uším.

„Říkám... jestli jsi mě měl někdy rád?“ dychtivě vzhledla Luisa. „Alespoň tenkrát, když jsme se... vzali,“ pokusila se oživit vzpomínku.

„Luiso... Zase jsi pila, vid’?“ káravě si ji prohlížel manžel.

„Ne. Příisahám, že ne. Samozřejmě že ne,“ dušovala se.

Pokýval hlavou a pak jedovatě utrousil: „Tak už bys měla začít. A přestaň mi klást hloupé otázky...“

Luisa před stolem ztuhla. Ruka, kterou si právě nabírala drahý krém, se zastavila jako srdce kyvadlových hodin.

■

Ve stejnou dobu vyšla z koupelny do ložnice služek Milagros a prozpěvovala si: „Pam, pam, pam... pam, pam, pam...“

Když ji jeptiška řečená Boubelka spatřila, vyrazilo jí to dech. Mili měla na sobě kratičkou červenou lesklou sukni, černý proužek látky jí zakrýval trup od pupíku téměř k podpaží, ovšem na prsou byl spojen jen zkříženou černou tkanicí, bohaté, tmavě zrzavé vlasy jí v kadeřích spadaly na ramena.

„Tak co?“ zeptala se Milagros. Vypadalo to, jako by se z ošklivého káčátka vylíhla labuť.

Jeptiška vrtěla hlavou a spínala ruce. „Ach, Bože, Mili, v tomhle tedy absolutně nemůžeš nikam jít.“

„Proč ne?“ upřímně žasla Milagros.

Catalina sice nevěděla, kde dřív začít, ale potom spustila lavinu argumentů: „Přece... ta sukně je moc krátká a moc tě odhaluje, a ty... tvoje vlasy!“

„Co? Copak je na mých vlasech něco špatného?“

„Hm, no, jsou takové, hmm, hmm...“ Catalina nevěděla, co říct.

„Jaké?“ Mili se začala divit a ohlížela se k zrcadlu, aby napravila chybu, ale jeptiška ji nakonec zarazila: „No tak dobře, popravdě řečeno, moc ti to sluší!“ usmála se a objaly se.

Mili jí přitom zašeptala do ucha: „Díky! Ale slibte mi, že matce představené nic neřeknete.“

Jeptiška se zatvářila, jako kdyby ji někdo chtěl urazit. „Copak já někdy žaluju?! Ale stejně mám strach, když jdeš v noci ven takhle oblečená a sama.“

„Ne... Á, nebojte se, nic se mi nestane. Vrátím se... vrátím se s Linou, jdeme tančit na disko... a hned, jak to skončí, přijdeme.“

Catalina se zasmušila: „Hm... Vážně? No dobře. Ale dokud se nevrátíte, stejně nezamhouřím oka.“

Milagros k ní už byla otočená zády: „Nebojte se,“ opakovala. „Vrátíme se opravdu brzy. Nic se nám nestane. Nic horšího, než co se stalo v tomhle domě, se přece už stát nemůže.“

Pak se ještě vrátila a dala sestře Boubelce velkou pusu na čelo. „Dobrou noc!“

Catalina tam stála jako zkamenělá, ale na Mili se dívala pyšně. Milagros ještě ve dveřích zavrtěla zadečkem a dodala: „Čau!“

■

V oblíbené diskotéce dole ve městě bylo plno tak jako skoro vždycky. Ivo i Bobby decentně tancovali. Ivo si vybral černovlásku, Bobby blondýnku. Ale ani hlasitá hudba jim nezabránila, aby se nevrátili k zážitkům končícího večera. Bobby se zeptal: „Tak co, už je ti líp?“

„Je. Ale ještě na ni mám pořádněj vztek,“ odpověděl Ivo, ale uvědomil si, že na parketu není sám. Otočil se k dívce a usmál se na ni: „Promiň.“

„Sí,“ usmála se černovláška.

„Ty... Ivo...,“ ozval se Bobby. „Teď jsme tady proto, abysme se bavili. Prohrál jsi sázku, tak na tu holku zapomeň. Ne?“

„Ale ano. Zapomenu na ni, ovšem, neboj se! Už ji nechci ani vidět. A taky mám plán, jak to s ní zařídím. Zítra požádám babi Angeliku, aby tu potvoru vyhodila jednou provždy z domu. Hned zítra!“

„Co...?“ uchichtl se Bobby. „Takže ty ji chceš vyhodit?“

„Jo.“

Bobby to nemínil dál komentovat. Otočil se ke své tanečnici: „Nemáš žízeň? Co?“

„Jo, mám,“ odpověděla tichá blondýnka bez okolků. „Tak pojď,“ řekl Bobby a klestil si cestu davem. Ivo ho následoval a otočil se k podmanivé černovlásce: „A ty?“

„Taky...“

Jenomže sotva přišli k baru, objevili tam Milagros s Linou! Ivo se zarazil. Bylo toho na něj moc. „Ty?“ hlesl jen, když spatřil Mili.

Milagros byla pohotovější a obrátila se na Ivovu tanečnici: „Hele... Kde jsi vzala toho panáka? Vyhrálas ho v nějaké loterii?“

Oslovená černovláška se zamračila. Bobby ihned poznal, která bije, usmál se na obě dívky, se kterými tancovali, a odváděl je zpátky na parket: „No... myslím děvčátka, že tohle není nic pro nás. Půjdem si raději zatančit, ano...?“

Milagros se otočila zpátky k Lině a znuděně prohlásila: „Já jdu domů, protože tohohle grázla nechci ani vidět.“

Ovšem její kolegyně, jako vždycky ozdobená plastikovými motýlky ve vlasech a na šatech, stejný názor neměla. Hudba byla příjemná, spousta zajímavých lidí kolem a nahoře dokonce tančil pohledný chlapík v umělecky potřhaných džínách.

„Ale ne, neblázni přece, Mili. Právě jsi přišla, a už chceš zas odejít?“

„Říkám, že jdu domů,“ trvala na svém Milagros.

„Lino, pojď se mnou,“ skočil jim najednou do řeči Bobby, který se na okamžik vrátil z parketu a chytil Linu za ruku. „No tak pojď. No pojď už.“

Lině se chtělo tancovat, tak souhlasila, ale ještě předtím kladla Mili na srdce: „Nikam nechod, ano? Počkej tu na mě... Jo? Přijdu za chvíli!“

„Ne. Zůstaň tady,“ naléhala Mili na odcházející kamarádku. „Nikam nechod, Lino!“ Nebylo to nic platné.

Ivo se k ní obrátil, zahleděl se na ni a tiše řekl: „Víš co, zlato? Já radši půjdu pryč, protože... protože tě nemůžu ani vidět.“

Ale Milagros si nenechala nic líbit. Odpověděla stejným tónem: „Víš co, zlato? To já odcházím, protože jinak budu zvracet. Je mi z tebe nanic!“

A začala dětinská hádka dvou téměř dospělých lidí.

„Odcházím,“ řekl Ivo.

„Ne. Já odcházím,“ odporovala Mili.

„Odcházím.“

„Já odcházím,“ opakovala Mili, ale byla stále tišší. Jejich rty se k sobě zvolna blížily, jako by se chtěli políbit. „Odcházím.“

„Odchá...“

Pak se dlouze políbili, a když to skončilo, a když už si jen zblízka hleděli do očí, nebyla by to paličatá Milagros, kdyby si neuvědomila, komu zase málem podlehla. Nevěřila mu. Ušklíbala se a odlepila od baru. „Já odcházím,“ hlesla. „Jdu pryč.“

■

Půl hodiny nato se Milagros přihnala do kuchyně vily La Soledad a byla vzteky bez sebe. „Je to mizera! Je to grázl! Parchant! Zatracenej parchant!“ ulevovala si potichu, ale přesto od plic. Lina šla pár kroků za ní. Zastavila se u jídelního stolu a skočila jí do řeči: „Mili, přestaň nadávat, prosím tě! Zkazila jsi nám oběma celý večer!“

Milagros se otočila a nahrabila se jako pásovec někde na venkově: „To taky nemyslíš na nic jinýho? Je ti líto, že jsi skoro netancovala?“

„A na co mám myslet? Že ses pohádala se synem pána domu a že nás teď možná vyhodí z práce?“

Milagros byla sice výbušná jak petarda, ale byla taky spravedlivá... a teď jí to došlo...

„Promiň mi to, Lino. Já strašně zuřím. Jsem vzteky bez sebe! Jsem strašně našťavaná!“

Obě si sedly ke stolu, Mili na svoje místo a Lina na Rockyho židli, stejně jako před nedávnem hodná sestra Boubelka.

„Zapomeň na to, ignoruj ho,“ radila Lina. „K čertu s ním. Je to jen obyčejnej a nejspíš vodbarvenej mizera, kterej si nezaslouží, aby ses kvůli němu nervovala.“

Mili si povzdechla. „To je dobrej nápad. Ignorovat ho, dyť už ho ignoruju. Neexistuje, nevidím ho, neslyším ho, nepamatuju si ho.“

Vtom vrzly dveře a do kuchyně přišel Ivo. Mlčky se zahleděl na dívky. Zůstal stát. Jestli si tam chtěl něco vzít, tak na to teď zapomněl.

„Pronásleduješ mě?“ zeptal se Milagros.

Jenomže ta se dívala do stropu, aby se nemusela dívat na něj, a opakovala si pořád dokola: „Nevidím ho, neslyším ho, nepamatuju si ho, nevidím ho, neslyším ho...“

„Zbláznila ses?“ zeptal se ostře Ivo.

„Víš co, kámo?“ vyjela na něj.

„Hm...?“

„Ty neexistuješ!“ řekla, vstala a odešla z kuchyně. Lina ji tiše následovala. Přece nezradí kamarádku...

■
Druhý den za svítání se v téže kuchyni vily konala ranní porada služebnictva. Postávali tam kuchařka, zahradník, Mili a Lina, aby se rozloučili se sestrou Boubelkou, která už nebyla v dlouhé noční košili, ale v tmavém řeholním oblečení. Splývavý hábit milosrdně zakrýval všechny její tělesné přednosti.

Kuchařka Socorro jí lichotila: „Jste vážně ta nejskvělejší jeptiška, jakou znám, sestro Catalino. Přijďte, kdy budete chtít.“

„Ách, tisícere díky...“, rozplývala se Catalina.

S lichotkami se přidal i zahradník Ramón, a nic zlého netuše, přátelsky řekl: „A dejte nám, prosím, vědět měsíc dopředu, abysme naplnili lednici.“

„Já... nechápu, kam míříte. Ne,“ zarazila se jeptiška. Neznala Ramóna, nevěděla, že je to takový... mírně řečeno popleta.

„Sestra chce asi o sobě říct, že má tváře nafouknuté vzduchem,“ pobaveně poznamenala Milagros.

„Ne, ty jsi hrozná, Mili!“ pustila se do ní jeptiška.

„Dělám si pořád ze všeho legraci. Pojďte, sestro, dovedu vás k autu,“ usmála se Milagros.

„Ach, ano, odveze mě Clark Kent,“ uvědomila si Catalina.

„Clark Kent?“ podivila se Socorro.

„Kdo? Jaký Clark Kent?“ divila se i Lina.

„To nic, to bys nepochopila,“ zarazila ji Milagros. Rocky už byl takový. Často si na někoho před lidmi hrál. Bylo by to dlouhé vysvětlování. Chtěl jeptišce udělat radost, tak se jí představil vzosně znějícím jménem. „Jdeme!“

■
Venku už na ně řidič Rocky čekal, ale bylo to s ním nějak divné: zrovna lezl do tmavě modré limuzíny otevřeným střešním okénkem, soukal se do vozu po hlavě, takže když se Mili s jeptiškou blížily, koukaly z okna jeho nohy v bílých ponožkách a černých polobotkách, ale ženy byly tak zabrány do hovoru, že ho vůbec nesledovaly.

„Vidíte?“ chlubila se Mili. „Včera večer jsem se vrátila brzo.“

„Ano, překvapilo mě to,“ přikývla jeptiška. „Nebyla jsi tam dlouho. A... už vím. Vypadá to, že všichni chlapci byli zadani a nikdo tě nevyzval k tanci.“

„Já vyzvání k tanci nepotřebuju,“ ohradila se Milagros.

„No... já když byla mladá,“ zasnula se jeptiška, „tak jsme musely čekat, až nás někdo vyzve k tanci. Nikdy jsme netančily samy.“

„Protože tenkrát byly holky... moc předpojatý.“

Rocky s nohama nahoře v poklidu leštil čelní sklo auta zevnitř. Taky si jich nevšímal.

Catalina se příjemně usmála. „Takže, Mili, opatruj se.“

„Vy taky, ano?“

Rocky si uvědomil, že má boty, tak si je stejným hadříkem přeštil.

„Hm... Děkuji...“ řekla jeptiška. „Ukaž... ukaž mi ještě jednou svůj medailonek,“ požádala dívku.

Milagros se podívala: „Co? No tak jo, ale proč ho chcete vidět?“

Rocky se konečně posadil na sedadlo spolujezdce a pokoušel se otevřít dveře. Nešlo mu to. Zkoušel to znova a znova. Marně.

„Jen tak, líbí se mi,“ řekla Catalina a vzala medailonek do ruky.

„Nosím ho pořád,“ vysvětlovala Mili. „To je to jediné, co mám od mámy.“

„Ano, já vím,“ vzdychla jeptiška. „A - mimochodem - ta dáma, paní Angelica...“

„Ano? Co je s ní?“

„Ale, nic, až někdy jindy,“ mávla rukou jeptiška. Neřekla jí, že stejný přívěsek viděla u staré paní domu. Ovšem tím by Mili stejně neprozradila nic nového. „Tak se měj dobře a nezapomeň: Náš Pán tě sleduje, jestli se každý večer pořádně modlíš...!“

Milagros to hezky odkývala a pak se zašklebila na Rockyho: „Hele, hele, kdy už pojedete?“

„*Danke šéno*“ řekl důležitě Rocky a snažil se napodobit jazyk turistů, co jezdí z Německa do Buenos Aires a za krásami velehor v Andách. Moc mu to nešlo. Jeptiška si mezitím sama zvenčí otevřela dveře a zmateného Rockyho tím zachránila. Přehoupala se na své sedadlo a za chvíli jeli...

■

Nahoře v pokoji seděla *señora* Angelica u svého kulatého stolku a nedůvěřivě pohlížela na Linu. „No nevím, jestli mám svěřit hlavu do tvých rukou,“ říkala jí. „Milagros mě sice přesvědčila, ale já, hm...“

„Ták,“ odpověděla Lina a položila jí ručník přes ramena. „Ale, paní Angeliko, ještě jsem nikoho o hlavu nepřipravila. Všichni to zatím přežili,“ zasmála se a roztancovala své různobarevné motýlky.

„To vůbec není vtipné!“ zachmuřila se stará paní.

„Věřte mi přece!“ naléhala Lina a sehnula se pro nůžky, které jí s řinčením spadly na podlahu. „Učím se na kadeřnici ve velmi prestižním ústavu.“

„Opravdu?“ zeptala se nevěřicně Angelica, „... a jak dlouho už tam chodíš?“

„No, skoro - dva měsíce,“ Lina významně zacvakala nůžkami.

„Dva měsíce...“ zděsila se Angelica. „A kdy budeš vyučená?“

„Věřte nebo ne, ale už za dva roky! Protože jsem velmi nadaná,“ rozesmála se Lina.

„Ach, panenka svatá!“ pokřižovala se Angelica.

„Madam, vy se mě bojíte!?“ užasla Lina a rozpráhla ruce s náčiním.

To už se musela zasmát i Angelica: „Já a bát se? Ne...“

„Dobře, dám se do práce. Udělám vám neuvěřitelný superúčes!“

Angelica se znovu pokřižovala a zahleděla se vzhůru, kde tušila nebe. Sepnula ruce a řekla: „Anděli, můj strážný...,“ když vtom někdo zaklepal. „Ano, dále.“

Vstoupil Ivo. Zatvářil se omluvně, když za babiččinou hlavou spatřil Linu s nůžkami v ruce. „Babičko, prosím tě, musím s tebou mluvit,“ řekl.

„Ano, tak povídej...“

„No prosím, mně to nevadí,“ ozvala se drze samozvaná kadeřnice Lina. „Hlavně když vaše babička nebude hýbat hlavou.“

Ale Ivo nesouhlasil: „Potřebuji si promluvit jen chvíli - o samotě.“ Řekl to velmi důrazně, byl to skoro rozkaz.

„Dobře. Tak dobře,“ odpověděla Lina, mrskla nůžkami a hřebeny do lesklé krabice, hodila za nimi i ručník, který měla stará paní přehozený přes ramena, aby jí nepadaly vlasy na šaty, vzala krabici pod paži a pyšně odcházela se slovy: „Je hezky, půjdu se podívat do zahrady, jestli tam náhodou na stromech nešvitoří nějakí ptáci... Omluvte mě.“

Sotva se za ní zavřely dveře, Angelica řekla: „Zachránil jsi mi hlavu.“

„Cože?“ upřímně se divil její vnuk.

„To nic, já jenom žertuji,“ smála se Angelica. „O čem chceš mluvit?“

„O tvé služce,“ řekl Ivo bez zaváhání.

„O Milagros?“ hádala Angelica.

„Ano. O ní.“

„Aha,“ kývla stará dáma.

■

Komorník Bernardo sestupoval po schodech do haly, kde čekala Federikova sekretářka Andrea. Seděla u konferenčního stolku s rukama složenýma v klíně. Nevzala si ani žádný z barevných časopisů, které ležely na stolku.

„Slečna Victoria přijde za okamžik, slečno,“ oznamoval komorník.

„Ano, děkuji,“ řekla, a když udělal několik kroků, zeptala se. „Bernardo?“

„Slečno?“

„Ivo už odešel?“

„Ne. Pan Ivo posnídal a teď je u madam Angeliky,“ s neobvyklou ochotou odpovídal Bernardo. Bylo na něm vidět, že se mu smyslná Andrea líbí. Jenomže ona pro něj oči neměla, přestože chodil vždycky vzpřímený jako prut, dokonale oblečen i učen. Možná by byl pro ni i trochu starý, i když ne moc. Ovšem hlavně byl sloužící.

„Mám mu něco vyřídit?“

„Ne. To není třeba. Počkám na něho tady, děkuji.“

„Dobře, slečno,“ uklonil se komorník a odcházel.

Shora už v té chvíli sestupovala Victoria a zdravila návštěvnici: „*Hola!* Ahoj!“

Andrea se na ni usmála: „*Hola*, drahousku, jak se máš?“

„Mám se moc fajn,“ odpověděla Victoria a obě dívky se políbily.

„Já vím. Blahopřeji ti,“ řekla Andrea.

„Moc ti děkuju,“ řekla Victoria a posadila se na pohovku.

„Jsem z toho úplně vedle!“ podotkla Andrea.

Victoria se zatvářila vítězoslavně: „Vidíš? Jsem teď podnikatelka. Zkusila jsem to.“

„Jistě,“ souhlasila Andrea a dodala: „A modelka.“

Victoria se zasmála: „Ne, jaká modelka? Co tě to napadlo?“

„Tak to přece stojí ve smlouvě,“ řekla Andrea a podávala jí složku, která před ní ležela na stole.

„Copak je to?“ divila se Victoria.

„To je kopie kontraktu, který jsi mi dala. Píše se v něm, že budeš topmodelkou jisté společnosti tady v Argentině. Teď se budeš muset veřejně předvádět jen ve spodním prádle, zlato.“

„Ne. To ne!“ děsila se blondýnka. „Ne, to je vyloučené!“

„Neříkej, že jsi o tom nevěděla?“ upřímně se divila Andrea.

Victoria byla čím dál víc rozrušená. „Opravdu jsem nic nevěděla, nic, věř mi to!“

„Ty sis to nepřečetla?“ znovu se divila Andrea.

„Víš přece, že neumím anglicky,“ vysvětlovala Victoria. „Právě proto jsem si to nechávala přeložit, abych nepodepsala něco jako...,“ hledala správná slova.

„No tak řekni svému překladateli, když už musíš mít smlouvu v angličtině a ne po našem, že je dost neschopný,“ prohlásila hezká Andrea.

Victoria zavrtěla hlavou. „Ne. To neudělám. Já ho spíš zabiju. Já ho zabiju,“ řekla tiše a pak zařvala: „Morganéééé!!“

■

Ivo byl celou dobu v pokoji babičky Angeliky. Snažil se jí objasnit své názory. „Ty jsi přece, babi... ty jsi dáma na úrovni, ale ta holka, to je odpad! Babičko! Nevšimla sis, jak mluví? A to její chování. Ta holka - to je katastrofa.“

Angelica se nestačila divit. „Proč mi tohle všechno říkáš?“

„Proč? Pro tvoje dobro! Mohla by z tebe zkusit dělat hlupáka. Jsi přece moje babička, ne? Chci pro tebe to nejlepší! Copak si to nezasloužíš?“ vysvětloval mladík. Chodil po pokoji sem a tam, byl nervózní a možná ani nevěděl, jestli jedná správně.

„No já nevím, co ti na to mám říct, Ivo,“ odpověděla rozpačitě Angelica, když vtom někdo zaklepal. Služka Milagros strčila hlavu mezi dveře a s plnou pusou se zeptala: „Volala jste mě?“

Angelica ji nejdřív vlídně pokárala: „Říkala jsem ti přece, abys mě oslovovala madam... Ano. Chci s tebou mluvit.“

„Něco je špatně?“ zeptala se Mili a zůstala mezi dveřmi. V růžových šatíčkách pro služebné a v černých teniskách vypadala skoro jak malá holčička.

„Víš, dospěla jsem k rozhodnutí,“ oznámila jí Angelica.

Ivo významně pohlédl na Mili. Cítil se jako vítěz.

„K jakému rozhodnutí?“ zeptala se Milagros a suše polkla.

Angelica se zhluboka nadechla: „Můj vnuk - má pravdu. Jsi, jak bych to jen řekla... taková... moc divoká. Nemáš vychování. Nemluvíš správně. Tudíž...“

Milagros jí skočila do řeči a přešlápla z nohy na nohu: „Já vím. Vyhazov.“

Angelica se podívala: „Ne, to jsem přece neřekla, ne, ne...“ Usmála se a vlídně se zadívala na zmatenou dívku. „Budeme tě učit. Ivo - a já.“

„Co?“ zkoprněl její vnuk.

„Co?“ užasla i Mili. Překvapení bylo dokonalé.

Angelica se podívala na Iva. „Ano. Co se tak divíš? Ty jsi chlapec na úrovni. Ovládáš správně jazyk, umíš se dobře chovat - kde by našla lepšího učitele?“

To bylo na Iva moc. Sedl si na babiččinu postel a schoval hlavu do dlaní. Světla kadeř mu spadla do očí. Mili několikrát přešlápla a sraštila čelo...

■

... Za pár minut Mili spolu s Angelikou osaměly a Milagros se hned začala naostro vyptávat, přesně podle svého zvyku. „Co mě může ten ňouma naučit?“ vyjela na starou dámu, která prohledávala zásuvku toaletního stolku.

„Jaký ňouma?“ zeptala se.

„No, váš vnuk, co mě může naučit? Snobský chování?“ vysvětlovala Mili. Stála se vzdorně založenými rukama u okna a dívala se do zahrady. Právě tam kvetly argentinské, temně rudé růže.

„Snobské chování?“ divila se Angelica.

„Von je přímo profesor snobského chování,“ trvala na svém Mili. „Nic jiného neumí. Je to nafoukaněj, namyšleněj snob!“

Angelica jí odporovala: „Můj Ivo? Ne, to je směšné!“

„Jo, směšné?“ nesouhlasila bývalá klášterní chovanka. „To se vám jenom zdá. Protože ho vidáte jenom v téhle místnosti. Můžete si ho klidně celého nechat, je celý váš.“

Angelica zavřela zásuvku a otočila se k Mili: „Uklidni se a přestaň si stěžovat. Ty lekce budou pro tebe moc užitečné. Od něho i ode mne.“ Z Milagros nadobro spadl strach z vyhazovu a rozjela se, jako kdyby někdo vzbudil strašnou mouchu uru s larvami, co se lidem zavrtávají do masa: „A co teda myslíte, že mě můžete naučit vy?“

Angelica pokrčila rameny: „Třeba hudbu. Konečně zjistíš, co je dobrá hudba. Zamiluješ si... nejkrásnější klasické opery!“

Ale Milagros hrubě nesouhlasila. Pokrčila svůj pihovatý nosík a řekla: „Jediná muzika, která mě zajímá, je taneční. Ostatní je nuda.“

„Ne tak docela.“

Někdo zaklepal. Angelica se předklonila v křesle a tiše řekla Mili: „Podívej se, kdo to je, prosím tě, a řekni, že nepřijímám.“

„Jo,“ poslechla Milagros a otevřela dveře, za kterými stála - její kamarádka a kolegyně služka Lina.

„Ahoj Mili, musím tady uklidit.“

„No, dej mi to, já to udělám,“ řekla Milagros a vzala jí smeták i hadr.

„To jsi moc hodná, děkuju,“ usmála se Lina, udělala pukrle a poslala Mili a možná i staré paní vzdušný polibek.

„Momentík,“ řekla Milagros a vzala jí od opasku růžové uniformy pro služky walkmana se sluchátky. „Půjčím si na chvíli tohle. Čau.“

Lina neměla nic proti: „Jo. Čau.“

■

Sestra Boubelka dorazila do kláštera, kde už na ni čekal starostlivý otec Manuel: „Sestro Catalino, tak jaká byla návštěva u našeho malého Cholita?“

„Ale velmi dobrá, otče Manueli,“ vesele opáčila jeptiška. „V tom domě velice dobře vaří...“

Manuel se neubrnil úsměvu: „Tak to jste se tam nejspíš měla báječně, že?“

Ale jeptiška hned ladila na jinou strunu: „Ach, otče...“

„Co je? Proč se tváříte tak vážně?“ zeptal se páter. Oba vykročili po dvoře kláštera. Dívali se dolů na starobylou dlažbu a mysleli na stejného člověka. Na dívku, na které jim záleželo, jako by byla jejich vlastní.

„No, vlastně... něco mi dělá starost, otče.“

„Hraje snad Cholito fotbal v obývacím pokoji?“ netrpělivě naléhal duchovní pastýř. Chování jeptišky ho znepokojilo.

„Ne. Je to horší.“

„Provádí tam něco špatného?“ děsil se kněz. Raději se pokřižoval.

„Nevím, jestli je to špatné. Ale obávám se, že Mili bude moc trpět,“ pokývala hlavou sestra a vážně se zahleděla do Manuelovy přívětivé tváře.

„Nechod'te kolem horké kaše, sestro Catalino. Co se děje?“ rozhodil ruce kněz.

Ale jeptiška chvíli mlčela. Pak teprve promluvila: „Myslím, že se... Milagros zamilovala.“

„Cože? Cholito? Zamilovaná?“ užasl otec Manuel. Tvářil se, že naprosto nechápe, o čem je řeč...

■

Milagros mezitím tančila v pokoji staré dámy nahoře nad městem ve vile La Soledad. Smýčela prach nad obrazy a skříněmi barevným pérovým smetáčkem a zpívala si při tom.

„Milagros, nemůžeš pracovat potichu?“ naléhala Angelica, která seděla s knížkou v ruce v křesle a nemohla se soustředit na čtení. „Milagros, nezpívej tak hlasitě, prosím tě.“

Jenomže dívka ji neslyšela. Kroutila se jako had a dál si klidně prozpěvovala jak o karnevalu.

„Mili! Mili! Mili!!!“ zvolala stará paní, vstala a položila dívce ruku na rameno..

Milagros se lekla a vytrhla si sluchátka z uší. Prudce se otočila, aby zjistila, kdo ji vyrušuje: „Ách, polekala jste mě! Copak je?“

Angelica na ni přísně pohlédla. Byla v tom přísnost, ale zároveň i laskavost. „Tak za prvé se nesmíš ptát ‚Copak je?‘, ‚Co je?‘ Je to dost obhroublé,“ káravě zvedla ukazováček. „A za druhé, při té tvé hudbě se nedá číst.“

„Ale vždyť to neslyšíte,“ upřímně se divila Mili.

„Slyším tebe!“ ohradila se dáma.

„No jo, já zas slyším hudbu a tělo se mi dá samo do pohybu. Nate, poslechněte si to, madam,“ vysvětlovala Mili a podávala staré paní sluchátka s walkmanem.

„Ne, nechci, prosím tě!“ bránila se Angelica. Pak ale na chvilku přece jen přiložila jedno z maličkých sluchátek k uchu. „Tohle že je muzika? Ten randál! Co je to za hudbu, prosím tě?“

Milagros se zase pustila do zpěvu. „Dobrá hudba, madam, moc dobrá.“

Angelica se obměkčit nenechala: „Dej mi to! A už nech toho uklízení. Sedni si!“

„Co chcete?“ divila se Mili, ale poslušně se posadila na postel.

„Za prvé... Nejprve začneme výchovou tvého sluchu. Posad' se pohodlně, ano? První deska, kterou ti pustím, bude Beethoven,“ řekla Angelica a přešla do kouta místnosti ke staršímu typu gramofonu.

„Promiňte, ale co je na týhle muzice špatného, madam?“ bránila se dívka.

„Je vulgární. Poslouchej,“ řekla Angelica a pustila svou desku s vážnou hudbou. Pak se vrátila do křesla. „Tohle je Symfonie číslo devět. Překrásné.“

Angelica zavřela oči a spokojeně si vychutnávala tóny prastaré hudby. Mili se tvářila zaskočeně, jako když dítěti seberete hračku. Snažila se tedy aspoň pohupovat do rytmu Beethovena. Moc jí to nešlo. Beethoven byl jaksi odjinud. Nebyl to Jihoameričan, Argentinec.

■

Na schodech stála paní domu Luisa a užasle pohlížela na staršího pěstěného muže, který tam na ni čekal v hale. Měl brýle a třídní vous. Byl elegantně oblečen. „Jsi překvapená, že mě vidíš, že?“ řekl na uvítanou.

„Co tady děláš, Alfredo?“ zeptala se.

Oba vypadali zaskočeně a nějak smutně.

„Nepřišla jsi na sezení, tak jsem přišel já, abych věděl, co se stalo,“ zjišťoval opatrně.

„Mohl jsi mi zavolat, ne?“

„Ano, máš pravdu, ale rozhodl jsem se přijít osobně,“ řekl asi šedesátiletý muž, na kterém bylo znát, že je inteligentní a že dělá náročnou práci.

„No..., necítila jsem se příliš dobře, ale... proto jsem nepřišla. Proč se na mě tak díváš?“ zeptala se Luisa. Rozhlížela se, jestli jsou v hale sami.

„Jak se dívám?“ zeptal se návštěvník.

„Jako by - jako bys mi dovedl číst myšlenky,“ suše polkla Luisa a chytila se rukou za krk.

„Ne, tedy bohužel, takové nadání nemám,“ odpověděl Alfredo a přistoupil k ní.

„Vlastně jsem nevěděla, jestli mám k tobě jít, nebo ne... Říkal jsi, že už nechceš pokračovat v terapii... Ale... Alfredo... prosím, ne...,“ namítala a bránila se mu, když jí položil dlaň na předloktí.

„Promluvme si... Promluvme si, Luiso...,“ přemlouval ji.

„Prosím tě,“ hlesla Luisa. Už ji držel za ruku.

„Dobře, ale...,“ polevil Alfredo.

„Ale ne tady. Pojd,“ řekla, rozhlédla se, jestli je někdo neposlouchá, a ustoupila ke schodišti.

„Luiso, rád bych ti řekl, že...,“ naléhal Alfredo.

„Ne, ne, počkej, prosím tě. Mlč. Prosím tě,“ zarazila ho paní domu. Obešla pohovku a rychle prošli chodbou. Otevřela dveře do knihovny a pozvala hosta dovnitř.

„Co je ti?“ zeptal se, sotva zavřela dveře.

„Mám strach,“ odpověděla Luisa a položila si ruku na prsa.

„Strach?“ divil se muž v obleku.

Luisa přitakala.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se.

„Mám dojem, že vztah mezi námi není jen vztah pacientky a doktora,“ řekla Luisa a měla přitom slzy na krajíčku.

„Máš pravdu, tohle není vztah pacienta a doktora,“ souhlasil Alfredo. Vykročil k ní blíž.

„Ale já velmi potřebuji doktora,“ hlesla Luisa.

„Můžu ti nějakého dobrého doporučit,“ řekl a vzal její ruce do svých.

„Ne, ne, ne... nejde jenom o to,“ bránila se rozpačitá Luisa.

„O co tedy jde? Co se děje?“

„To už není ten přátelský vztah, který jsme mívali. Všechno se změnilo...,“ řekla a bylo vidět, že se brzy rozpláče. Ovládala se z posledních sil.

„Čeho se bojíš, Luiso? Bojíš se žít?“

Zavrtěla hlavou. „Ty to nechápeš. Tímhle vztahem mě okrádáš o přítele.“

„Cože?“ užasle řekl Alfredo. V duchu si nehlasně opakoval její slova.

„Ano, změnil jsi naše role, jako to děláš právě teď. Už nemám nikoho...,“ rozplakala se Luisa, „... nikoho na světě, kdo by mě chtěl. Okrádáš mě...,“ vzlykla. „... okrádáš mě o jediného přítele, kterého jsem měla. Jediného přítele.“

Luisa se rozplakala a nebyla k utišení. To byla poslední věc na světě, se kterou počítala - že by se její osobní lékař a důvěrník, navíc přítel rodiny - zamiloval tak neomaleně a prudce jako nějaký *gaucho*, který přijel z pastvin, kde už rok nepotkal žádnou *muchachu*.

■

Nahoře v pokoji staré dámy vládl Beethoven. Angelica se pohupovala ze strany na stranu, ruce sepnuté, oči zavřené. Vypadala nadmíru spokojeně.

„Líbí se ti to, Milagros?... Pověz...,“ zeptala se, ale když jí nikdo neodpovídal, otočila se k posteli... a spatřila služku, jak leží na zádech, s rukama rozhozenýma... a spí!

Kroutila nad tím hlavou, ale dívku neprobudila. Opatrně a tiše vypnula gramofon. Když ale mýjela spící Mili, všimla si walkmana. Vzala si ho, připnula k pasu a zkusila sluchátka. Pak zapnula přehrávání... chvíli nedůvěřivě naslouchala, pak se jí rozjasnila tvář a začala se tiše, aby Mili nevzbudila, vlnit do rytmu podmanivé hudby, která na její tváři vykouzlila úsměv.

■

V kanceláři matky představené seděla sestra Boubelka a podávala zprávu o návštěvě ve vile La Soledad. Dívala se při tom z okna na zahradu. Sestry se staraly o zeleninu pro klášterní kuchyni.

„Pamatujete se na tu ženu, co sem přišla pro Milagros?“ zeptala se přísné abatyše.

„Ano, pamatuji,“ stručně odvětila matka představená.

„Já byla v jejím domě,“ řekla Catalina a položila dlaně na leštěnou desku psacího stolu, který je odděloval.

„Ano, o tom vím.“

„Hodně jsme si povídaly,“ tajemně pokračovala Catalina. „Aha.“

„A vyšlo najevo, že madam je obdivovatelkou Madony Osamocené,“ významně naznačovala sestra Boubelka. Zvedla přitom levé obočí a poklepala ukazováčkem o stůl.

„To moc ráda slyším, sestro Catalino. Ale zřejmě to nebude ten hlavní důvod naší dost urgentní schůzky,“ trochu káravě poznamenala matka představená.

„Ted' přijde to nejlepší,“ zvedla prst sestra.

„Nejlepší...?“ podívovala se abatyše. Neměla ráda, když ji v hovoru natahovali jako na skřípec.

„Problém, kvůli kterému jsem tu. Pamatujete se na ten medailonek, co nosí Milagros od narození na krku?“ zeptala se Catalina.

„Ano. Tak mluv,“ přikývla matka představená. „Velmi dobře si na něj pamatuji. Její matka jí ho dala před svou smrtí. Proč?“

„No, já myslím, že mezi těmi madonkami je souvislost,“ ztišila hlas Catalina. „Matko, myslím, že vím, kdo byla matka Milagros...“

Matka představená mlčela, zadívala se Catalině do očí. Kdo by ji v tu chvíli viděl, mohl by se vsadit, že toho ví o minulosti Milagros mnohem víc, než je ochotna přiznat.

■

Ve Federikově kanceláři ve městě se otec se synem znovu hádali. Jejich hádky bývaly nekonečné. Ivo chtěl zjistit, proč je na něj otec tak alergický. „Ne, tati. Neříkej mi, že zrovna ty máš starost o morálku a chování zaměstnanců, protože na to ti neskočím.“

„Co si to...!“ nadskočil Federico v křesle, „... dovoluješ!?“

„Poslouchej!“ zvedl hlas i jeho syn. „Ty se totiž na Andreu velmi zlobíš od té doby, co spolu chodíme! A nezkoušej to popřít!“

„Jak si mi dovoluješ odporovat, ty fakane! Koukej vypadnout!“ křikl Federico a vstal. Ukázal prstem ke dveřím.

„Je to pravda!“ nenechal se zaskočit Ivo. „No dobře, dobře, nechci se s tebou zase hádat, a abych skoncoval s tímhle nechutným konfliktem, tak to vyřešíme následovně, otče: Ať chceš, nebo ne, Andrea bude od této chvíle mojí sekretářkou.“

„No tak to nikdy nedovolím!“ odporoval Federico.

„A proč ne?“

„Andrea je velmi dobrá asistentka a kromě toho, protože jste všichni hlasovali proti mně, zůstane tam, kde je! A dost!“

„Ale ty ji přece nechceš!“ divil se Ivo.

„To je jedno! Po tvém nebude, to bys taky mohl udělat z téhle kanceláře bordel!“ řekl Federico, a kdyby neměl skleněnou pracovní desku stolu, asi by do ní teď praštil vší silou pěstí.

„Řekni, proč zpochybňuješ všechno, co udělám, tati? Proč?“ divil se Ivo, ale odpověď nepřišla. Možná by bylo lepší, kdyby se neptal a sám trochu přemýšlel. Ale na to byl asi ještě příliš mladý.

■

V kuchyni vily La Soledad bylo mnohem veseleji. Kuchařka Socorro seděla za stolem, odpočívala, měla umytou hlavu a ve vlasech natáčky. Za jejími zády stála Lina a vytvářela jí nový účes.

„No? Tak jak jsi dopadla u paní Angeliky?“ zeptala se jí kuchařka.

„Nádherně, Socorro. Odvedla jsem excelentní práci,“ chválila se Lina. „Budu vynikající kadeřnice a otevřu si salon v Buenos Aires.“

„Doufám, že tě tam nepošlu rovnou teď, až se uvidím,“ zapochybovala kuchařka. Lina si pověst skutečné kadeřnice ještě nezískala.

„Neboj. Říkala jsem ti přece, že se učím.“

„Jo jen dva měsíce.“

„Dva měsíce jsou dva měsíce...,“ chlubila se Lina, ale přerušil ji zahradník Ramón, který vešel do kuchyně a vyhrkl: „Co je to? Co to děláš? Děláš chybu,“ obrátil se na služku.

„Jakou chybu?“ zděsila se Lina a ruce jí spadly.

Ramón byl Soccorin obdivovatel. Kdykoli ji spatřil, ovládaly ho poetické myšlenky: „No, velkou chybu! Květiny... se mají zalévat a ne stříhat.“

Lina pocítila úlevu, když pochopila, jak to myslí, a rozesmála se.

Socorro byla z Ramóna vedle: „Jak jsi něžný!“

Ramón nezůstával pozadu: „A ty jsi tak krásná, má hvězdičko. Můj bílý tulipáne. Má...“, hledal slova a bylo na něm vidět, že mu žádné není dost dobré, aby vyjádřil svůj obdiv kuchařce. Lina ji přitom stále česala a zároveň se musela smát.

„Moje... co? Už tě nic nenapadá, drahý Ramón?“ naléhala Socorro.

„Ne, ne, raději bych nemluvil o sobě,“ bránil se zamilovaný zahradník, „ale o tobě, ty můj smysle života!“

„Olé!“ zvolala Lina. „Zásah!“

Socorro zajásala a zatleskala mu.

V kuchyni byl najednou řidič Rocky. Držel v ruce čepici a rozhlížel se: „Olé! Olé! Co se tady děje? Ramóné, ty tancuješ? Tak pověz, co děláš? Řekni!“

„Ne, nic,“ vykrucoval se zahradník.

Ale Lina mu přispěchala na pomoc: „No, olé, olé, protože náš Ramón je... je mistr něžného slova.“

„A měla bys vidět jeho ruce,“ přidala se kuchařka. „Nikdy nezapomenu, co mi tuhle provedl v bazénu,“ ukazovala na zahradníka kulatým kartáčem.

„Ale to ne,“ bránil se Ramón. „Už jsem ti přece říkal, že jsem se tě nechtěl dotknout - byla to náhoda! Šplouchla vlna a hnula mi rukou.“

Socorro se naoko zlobila: „Zmlkni! Nepřipomínej mi to. Aha, tak ono tam tedy bylo vlnobití?... No jen počkej, ty zvrhlíku!“ naznačovala, že vstane a dá mu možná i facku.

Lina uznala za vhodné, že bude lepší obrátit list, a tak řekla: „Hm, Rocky, hledala tě slečna Victorie, máš za ní zajít.“

„Zlobím se,“ bručela Socorro, jenže asi to tak doopravdy nemyslela. „Vážně?“ rozradostnil se řidič Rocky a vycenil chrup. „Moje paní mě hledala?“

„Jo,“ lhostejně opáčila Lina.

„Hele, ta je z tebe celá vedle, chlapče!“ podivil se naoko Ramón. „Jak to děláš?“

„Díky mně totiž podepsala důležitou smlouvu,“ vysvětloval šťastný Rocky, „a teď chce poděkovat... tatškovi.“

„Vážně?“ divil se zahradník. „Vážně? Jo, chápu.“

Ale Socorro nechápala. „Jakýmu tatškovi?“

„No mně, Socorro, mně!“ radoval se Rocky.

„Ách,“ vzdychla kuchařka.

„No to je skvělý!“ přidal si Ramón.

„To je u mě normální,“ Rocky předstíral skromnost.

Ovšem Lině se to nezdálo: „Tak moment, Rocky. Já měla dojem, že se slečna Victorie na tebe moc zlobí.“

„Zlobí? Víš to jistě?“ divil se řidič.

„Já myslím, že ano.“

„Proč?“

Lina pokrčila rameny a vysvětlovala: „Přiběhla a křičela na celý dům: ‚Sakra, kde je ten idiot šofér?‘...“ Socorro vyprskla smíchy, ale Rocky tomu nechtěl uvěřit. „Víš jistě, že mluvila o mně?“

„Ty jsi tady přece jedinej šofér,“ odpověděla za Linu kuchařka. „Ale ne jediný idiot,“ bránil ho Ramón. „No to teda ne,“ souhlasila kuchařka. „Ach jo,“ vzdychl Rocky.

Komorník Bernardo právě vstoupil, zrovna když byla řeč o idiotech. Nechápat se rozhlédl a zeptal se: „Čemu se smějete?!“

Ramón se ohradil: „Nemyslel jsem tebe, Bernardo. Mluvil jsem o jiném druhu idiotů. Klídek.“

Bernardo přešel situaci svým typickým ledovým klidem a řekl: „Morgane, slečna Victoria.“

Rocky mu skočil do řeči: „Pro tebe nejsem Morgan, říkej mi Rocky. Jako ten italskej herec Stallone z Ameriky, co hrál toho boxera, víš...“

„Morgane,“ trval na svém komorník. „Slečna Victoria slyšela, že jste přijel, a čeká na vás v pracovně.“

Socorro na řidiče významně pohlédla: „Hm...!“

Rocky se rozechvěle obrátil na zahradníka, jako by to byl expert přes citové záležitosti: „Co myslíš... nechce mi vyznat lásku?“

„To já nevím,“ odpověděl Ramón. „Ale je to možné. Hlavně zůstaň klidný a neboj se.“

„Ano, už jdu,“ řekl rozechvělý řidič a odcházel. „Pardon...“

■

Na studené klášterní chodbě se otec Manuel setkal s matkou představenou. Oba se tvářili vážně. Kráčeli vedle sebe jako už tolikrát a v duchu řešili společné problémy.

„Tohle se sestra vážně dozvěděla od té dámy?“ divil se otec Manuel.

„Ano, otče, ano. Madam Angelica říkala, že jeden takový medailonek věnovala kdysi dávno na památku své služce. Ta služka pak prý otěhotněla a utekla neznámo kam. Stalo se to asi tak před dvaceti lety a od té doby ji nikdo neviděl.“

Duchovní pastýř se zamyslel. „Všechno to do sebe zapadá.“

„Ne,“ odporovala abatyše. „Všechno ne, otče Manueli. Říkala přibližně před dvaceti lety. Ale to, na co myslíte, se stalo před devatenácti lety.“

„No ale obecně vzato, devatenáct nebo dvacet, na tom tak nezáleží, ne?“ zapochyboval kněz.

„Nedělejme unáhlené závěry, nic není jasné, otče. V této věci musíme být velmi opatrní,“ ztišila hlas matka představená a odpověděla na pozdrav dvěma jeptiškám, které potkali cestou.

Otec Manuel rozvážně přitakal: „Souhlasím s vámi. Kdybychom se mýlili, mohlo by to způsobit strašnou bolest. Ale, jen mezi námi, matko... myslíte, že je možné, aby...“

„To zajisté,“ přikývla.

■

„Tak už jsem tady!“ zvesela se ohlásil Rocky, když zaklepal a nakoukl do Victoriina pokoje. Rozzářil se, když spatřil svou milovanou.

„Okamžitě pojď sem, ty jeden hloupej tlumočníku, já ti něco ukážu... Co je tohle?“ vyjela na něj Victoria, na nic nečekala, popadla ho za klopy saka, srazila zády na stůl a praštila do hlavy složkou, ve které byla nešťastná smlouva.

„Éh, no, mm, éh, to je ta smlouva,“ blekotal řidič.

„Ano smlouva, ano! Smlouva! Ten kontrakt, který jsem kvůli tobě podepsala, hlupáku!“ ječela slečna Victoria, znovu zvedla Rockyho za klopy a praštila s ním o stěnu, až se svezl na podlahu a zůstal sedět. Vůbec se nebránil. Byl jako slaměný panák.

„No ano, smlouva... Hned jsem ji poznal.“

„Přečti to,“ vyzvala ho supící Victoria. Rocky vzal do ruky smlouvu, důležitě se zadíval do papírů, pak celou složku otočil, protože ji držel vzhůru nohama. „Ano. Já to mám asi přečíst, že? Tak dobře.“

„Ano, hned to přečti a okamžitě to tady přede mnou překládej do španělštiny!“ řekla, postavila ho na nohy a praštila s ním do židle.

„Ano, přeložím. To není problém. No, za prvé... zde je datum... a... že podepsáno v Buenos Aires...“

Krásce se jeho koktání nelíbilo. Chytla ho oběma rukama za sako, odvěkla k pohovce a posadila ho na ni. Rocky se nechal ochotně vláčet, dokonce se u toho usmíval. Bylo mu příjemné, když se ho dotýkala, přestože ve zlosti.

„Buenos Aires, tak podívej se, Morgane, hezky to celé přečteš! Přeskoč datum a místo a koukej číst jen smlouvu!“

„Ááno, ovšemže to přečtu...“ ochotně vysvětloval řidič. „Je moc důležitý všechno velice přesně přeložit, aby náhodou nedošlo k nějakému trapnému omylu, rozumíte. Takže je tam: Represent... budete zástupkyní, že... ee... a ta druhá souhlasí se zastupováním a přísahá, že bude...“

„Čeho? Aha...?“

Rocky se nadechl k odpovědi, ale dívka promluvila za něj: „Né! Dala jsem si to přeložit a nic takového tam nestojí. Ty jeden prolhanej tupoune!“

Znovu ho popadla a se vztekem, který jí dodal sílu, ho přehodila přes stůl na podlahu.

„Ne, ne,“ zasténal Rocky.

„Ty totiž vůbec neumiš anglicky, Morgane!“ zařvala a zvedla ho na nohy. Držela si ho těsně před obličejem a probodávala jej pohledem.

„Hmmm, no, ne,“ přiznal se Rocky.

„A já se teď budu muset někde ukazovat - tvou vinou polonahá! Budu předvádět spodní prádlo!!“

„Vážně polonahá?“ usmíval se Rocky, přestože ho držela pod krkem. „A kolik stojí lístek na takový přehlídky?“

Victoria zalapala po dechu.

„Promiňte,“ pokrčil rameny řidič.

„Idiote!!!“ zařvala Victoria, otevřela dveře a vymrštila ho na chodbu. Pak zabouchla, opřela se zády o dveře a jenom supěla. „Ten blbec...!“

■

Zatímco Rocky zápasil se svou velkou láskou, sestra Catalina podávala Glorii malý balíček. Byly spolu na procházce v klášterním parku: „Tady máš tu čokoládu, co jsem ti slíbila.“

„Díky, sestro Boubelko!“ poděkovala Miliina kamarádka a dala jí pusku na tvář. „Pardon, chci říct sestro Catalino.“

„Říkej mi klidně Boubelko, mně se to líbí,“ usmála se jeptiška. Vtom k nim přiběhl malý pejsek. Gloria ho pohladila, pejsek zavrtěl ocáskem a pak už je doprovázel.

„Ach, sestra Boubelka mi připomíná Mili...,“ smutně poznamenala Gloria.

„Ano, máš pravdu. Tak mi radši říkej Catalino,“ odpověděla jeptiška a položila dívce ruku na rameno.

„Ano, sestro Boubelko. Ale ne, promiňte...!“ opravila se dívka s černými culíky.

„To nic. To nevadí...“

„Vyprávějte mi, prosím, o tom domě, kde Mili pracuje,“ naléhala Gloria a oči se jí rozzářily.

„Je velmi, velmi pěkný,“ pokyvovala hlavou Catalina.

„Opravdu? To je bezva, říkala, že mě tam vezme a sežene mi práci!“ jásala dívka.

„Ano. Vlastně ne, nemyslím, že je to tak dobré místo na práci, Glorie,“ vzdychla jeptiška. „Obávám se, že Mili odtamtud stejně brzy odejde.“

„Proč?“ zklamaně odpověděla Gloria a vzala pejska do náruče.

„Neptej se mě na to. Můžu ti říct jen tolik, že tam asi moc dlouho nevydrží. Já to tak nějak cítím. To není místo pro ni. Víš, jsou místa, kam člověk patří, ale...“

„Ano,“ přikývla Gloria, ale stejně nevěděla, co si má myslet.

„Ale tenhle dům... je v něm něco divného.“

„Tak co je v něm?“ naléhala dívka.

„Je tam zlo,“ řekla jeptiška a zastavila se. Přemýšlela, jak to říct ještě jinak. „Jak to?“

„No, nedokážu to přesně popsat, je to cítit v ovzduší. Je to pocit, jako že všude číhá nějaké nebezpečí,“ řekla Catalina a vykročila. Pejsek radostně štěkl.

■

Milagros zatím uklízela nahoře na chodbě. Ještě jednou jí procházela a kontrolovala, jestli je všechno v pořádku. Dívala se hlavně na rámy obrazů s výjevy z argentinské historie. Vtom ji zastavila čísi chlupatá ruka a položila jí dlaň na ústa, aby nemohla mluvit. Vytřeštila oči na vagabunda s vousatou bradou a hučkou na hlavě.

„Pššš, prosím tě, Mili, nekřič, bud zticha,“ naléhal vagabund v roztrhaném saku. „Pššš, to jsem já, tvůj přítel, podívej se na mě a uklidni se! Pššš, jen klid...“

„Ty jsi se zbláznil, Pablo! A ty... chodíš?“

„No... chodím. A jestli jsem se zbláznil? No podle toho, co považuješ za bláznovství,“ řekl vagabund.

„Vyděsil jsi mě k smrti!“ kárala ho Mili a rozhlížela se, jestli někdo nejde.

„Pšt. Promiň mi to, prosím, už to nikdy neudělám, slibuju ti to.“

„Tobě asi přiskočilo; proč jsi přišel?“ vyjela na něj Mili. „Přišel jsem za tebou.“

„Za mnou? Co tě to napadlo? Co když tě tu najdou?“

„Ty jsi dneska nešla ven a já tě chtěl vidět!“ řekl Pablo, převlečený za tuláka. Vypadal jako tulák dokonale.

„Jsi fakt hroznej. Možná proto jsi mi docela sympatickej, víš? Jsi jako já,“ řekla Mili a musela se konečně usmát.

„Tak tohle беру jako kompliment.“

„A teď... teď si ze mě utahuješ?“

„Pšt...“, položil jí prst na ústa.

„Pojď za mnou,“ řekla Mili, chytila ho za ruku a vlekla ho do bezpečí. Příliš jí nedocházelo, že Pablo vlastně patří k domu mnohem víc než ona sama.

■

Matka představená a otec Manuel mezitím dorazili do klášterní knihovny a probírali se starými tisky ležícími na stole. Ale pořád mysleli na Milagros a dva stejné medailonky - ten jeden měla Mili, ten druhý patřil staré paní, která bydlela nahoře ve vile La Soledad.

„Ale jste si zcela jist, otče Manueli, že bychom zatím měli mlčet?“
„Ano, myslím, že tak je to správné, matko.“
„Ano. No, asi ano,“ řekla matka představená a přinesla další knihu. Položila ji na stůl.
„Nerad bych v Milagros vzbuzoval falešné naděje, dokud všechno nezvratně nepotvrdíme,“ vysvětloval otec Manuel.
„Dobře. Přejí vám hodně štěstí.“
„Nebudu potřebovat štěstí. Stačí, když Bůh bude na mé straně, matko.“
„Tak to si nemusíme dělat starosti. A mimochodem, chci vám říct, že sestra Boubelka...“ řekla abatyše a vzala mimoděk do ruky nejtlustší knihu, která tam ležela. „Za to mé přereknutí může Milagros, má hrozný zlozvyk dávat lidem přezdívky,“ omlouvala se matka představená.
„To nic, já se přece také občas takhle přereknu,“ přiznal se Manuel.
„Cholito je tu stále s námi, i když je daleko.“
„Chtěla jsem říct, že sestra Catalina přišla s tím podezřením jako první, ale já jsem předstírala, že to není důležité. Prosím vás, otče Manueli, abyste s ní o tom ještě nehovořil. S ní ani s nikým jiným.“
„Nemějte žádné obavy, matko, já budu velice diskrétní,“ řekl otec Manuel a zasunul jednu z knih zpět do regálu na místo.

■

V pokoji pro služky ve vile La Soledad byli dva spiklenci. Sedli si proti sobě na židle a šeptali, aby je nikdo neslyšel.
„Čekal jsem na tebe,“ vyčítal Pablo. „A kde?“ divila se Mili.
„Seděl jsem na kraji chodníku,“ zasmál se vandrák.
„Ale já neříkala, že půjdu ven. Tak proč jsi tam na mě čekal?“ ptala se Milagros.
„Neříkalas nic, ale děláváš to každý den,“ usmíval se Pablo. „A cos mi chtěl?“
„Chtěl jsem tě vidět.“
„Dobře. Takže ti dám svoji fotku. A uvidíš mě každý den,“ navrhovala Milagros.
„Nepotřebuju přece žádnou fotku. Mám tebe,“ řekl tulák a chtěl ji vzít za ruku. Ale vtom se rozletěly dveře a dovnitř se jako fúrie vrátila hezká, ale nepříjemná služka Marta. Zarazila se a nevěřila vlastním očím.
„Jsme ztraceni,“ hlesla Mili.
„Bože!“ užasla Marta. „Co je to? Ty mi něco říkej...! Přiveď se si chlapa do našeho pokoje, a navíc takovýho vandráka!“
„No. Tak počkat, já nejsem žádný...,“ málem se prozradil Pablo. „Ne. Nepočkám...!“ vyjela na něj služka.
Mili to chtěla zachránit: „Hele, jdi pryč, nech to na mně. Prosím...,“ požádala kolegyni. Jenomže ta se uklidnit nedala. Strčila do Mili a ukázala prstem: „Podívej se na sebe, ty uvadlá květinko!“
To si neměla dovolovat. Alespoň ne na Milagros. „Něco ti povím, náno!“ vyskočila Mili. „Co kdybych ti narovнала ty tvý kudrny?“
„Na to ti nemám co říct,“ couvala Marta a mizela z pokoje.
„Vrať se,“ ječela na ni Milagros. „Vrať se! Ty čarodějnice! Vrať se!“

Dole v hale se mezitím sešly dvě přítelkyně. Dáma ve světle šedém kostýmu se objala s Luisou a posadily se.

„Ráda jsem uvítala tvoje pozvání na čaj,“ řekla dáma. „Musím přiznat, že jsem byla překvapená. Takovou dobu jsme se neviděly. A co... tě k tomu vedlo, Luiso?“

„Proč to chceš vědět, Mileno?“ zeptala se Luisa. Na přívětivost si jen hrála.

„Nesetkaly jsme se samy bez manželů už tak dlouhou dobu,“ vysvětlovala návštěvnice.

„Máš pravdu,“ kývla hlavou posmutnělá Luisa. „Hm, už opravdu dlouho.“

„Kdysi jsme to dělávaly často. Chodily jsme i na koncerty. Dokud jsi neskončila v té...“ připomínala Milena, ale taktně nedomluvila.

Luisa se své minulosti nebála. „V té nemocnici. Klidně to řekni. Vždycky jsi o mě věděla celou pravdu. Jsi přece žena mého psychiatra, ne?“

„No, dobrá, ale o tomhle nemluvme. Bylo to nemilé. Důležité je, že už jsi v pořádku. Federico říkal, že... že ty už...“ zase nedořekla větu.

„Že nepiju?“ řekla za ni Luisa. „To je pravda. Alkohol už nepoužívám ani jako dezinfekci. Škodí totiž pleti,“ zasmála se konečně.

Milena k tomu neměla co dodat. „Mhm... tedy... budeme si povídat o něčem příjemnějším.“

„Dobře,“ souhlasila Luisa.

„Tak - řekni, proč jsi mě sem pozvala?“

„Chceš znát důvod...“ nadechla se Luisa. „No, jednak jsme už spolu celou věčnost nemluvily o osobních věcech. A také jsem chtěla zkusit obnovit naše přátelství.“

„Hm...“ návštěvnice pokrčila rameny. „To přece stále trvá.“

„Dobře, promluvme si tedy,“ začala Luisa. „Třeba o nás, o rodině a také o dětech, o manželích a... A co se týče manželů... jak vycházíš s Alfredem?“

Milena se nadechla, jenomže v tu chvíli se do haly vřítila Mili. Utíkala za Martou a křičela na ni: „Já tě zabiju, no počkej!“

„Nech mě!“ bránila se Marta a zastavila se u stolku před Luisou. „Madam! Pomoc! Madam!“

„Co se děje?“ zeptala se zaražená paní domu. Něco takového před návštěvou!

„Mlč!“ tiše řekla Milagros Martě. „Varuju tě.“

Ale Marta nedbala na výhrůžky a vyhrkla: „Paní, chci vám říct, že jsem našla tu novou služku v našem pokoji s podivným mužem!“

„S mužem?“ divila se Milagros. „Ty jsi tak mstivá, Marto?! Nemusíš si vymýšlet!“

„Já nelžu, madam, vážně,“ málem vzlykla žalobnice.

„Slíbila jsem ti přece, že nikdy neřeknu paní Luise, jak často používáš její parfémy a make-up,“ přešla Mili do protiútoků.

„Cože?“ vyděsila se Marta.

Ted' se to dotýkalo i paní domu: „Marto, ty používáš moje věci?“

„No ano, madam,“ odpověděla Mili za dokonale zaskočenou Martu. „Ale ona není zas tak špatná holka. Je jenom trochu hloupá. Věřte mi, že naše Marta není taková potvora, jak si myslíte. Že ne?“

K Federikovi do kanceláře vešla krásná Andrea. Měla rozpuštěné vlasy a na sobě krátké, přiléhavé letní šaty s květinami. Dokázala by v tu chvíli probrat andského sněžného muže ze zimního spánku a svést ho.

„Proč jsi mě volal, Federico? Abych ti poděkovala? Že jsi mě nevyhodil z práce?“ zeptala se, ale když neodpovídal, pokračovala. „Ne. Já ti nemám za co děkovat. Jasně? Jsem totiž dost schopná... takže si to místo vysloveně zasloužím.“

Federico přikyvoval. „No, ano, Andrea... Ty si přece zasloužíš mnohem víc. Mnohem víc,“ řekl, vstal z koženého šéfovského křesla a přistoupil k ní. Zamilovaně na ni pohlédl, vzal její černé vlasy mezi prsty a pohrával si s nimi.

„Prosím tě, nezačínej zase,“ odpověděla Andrea. Vypadalo to, že má starého pána plné zuby.

„Všechno by mohlo být jinak, kdybys chtěla. Docela jinak,“ naléhal Federico. Když si v duchu představil svou stárnoucí, namyšlenou, zlou ženu...

„Všechno bude opravdu docela jinak,“ přikyvovala Andrea, ale pak dodala: „... až se vdám za Iva.“

Jako by nalila olej do ohně. Federico rázem vzplanul. Pevně jí vzal hlavu do dlaní a zacloumal s ní. Potom zasípal: „Tohle neříkej! Tohle už neříkej! Rozumíš?“

„Pusť mě!“ vyškubla se mu kráska. „Víckrát na mě nesahej!“

Chvilí se probodávali pohledem, pak Federico zasyčel: „Poslouchej dobře! - Jestli si vezmeš mého syna, tak já ho zničím. Přísahám, že ho zničím!“

■

V hale vily La Soledad dál debatovaly dvě dámy, které se delší čas neviděly, a proto si měly opravdu hodně co říct... Popíjely kávu a probíraly jedno společné téma za druhým.

Zabrány do rozhovoru si ani neuvědomily, že u domovních dveří někdo zazvonil. Komorník Bernardo velmi neochotně otevřel. Ukázal hostovi rukou, aby vstoupil, ale ani se nepodíval, kdo tam stojí. Čekal tam duchovní pastýř místního kláštera otec Manuel a rozpačitě přešlapoval.

„Vstupte,“ toporně jej vyzval komorník. „Děkuji.“

„V tomto domě není nutno tolikrát zvonit, otče,“ pokáral kněze Bernardo.

„Omlouvám se, jsem trochu nahluchlý.“

„Ale já ne, díky Bohu. Co si přejete?“ Bernardo byl opravdu velmi odměřený. Choval se, jako by chtěl dát najevo, že otec Manuel přišel žebrat.

„Jsem otec Manuel a rád bych mluvil s paní Angelikou.“

„A ona vás zná?“ vyptával se Bernardo.

„Já ho znám,“ ozvala se v tu chvíli z haly Luisa a vstala. „Pojďte dál, otče!“

„Rád vás vidím, madam,“ uklonil se duchovní. „Jak se máte?“ podávala mu ruku Luisa.

„Děkuji, dobře. Dobrý den,“ řekl ještě a stiskl nabízenou pravici. Bernardo stál krok za ním a tvářil se jako sfinga.

„Čemu vděčíme, otče... za vaši návštěvu?“ zeptala se paní domu.
„No, víte, rád bych mluvil s paní Angelikou,“ trochu rozpačitě pokračoval kněz.
„Ano, nejspíš kvůli té dívce, která zde pracuje, že?“ podotkla Luisa trochu nevlídně.

„Madam, zeptám se paní Angeliky, zda přijme otce Manuela,“ ozval se Bernardo.
„Bezpochyby jej přijme, Bernardo,“ káravě odvětila jeho zaměstnavatelka a pak mu přikázala: „Zaved', prosím, otce Manuela do pokoje mé tchyně.“

„Ano, madam. Následujte mne, prosím.“
„Ano. Děkuji,“ uklonil se duchovní a následoval komorníka.
Luisa se vracela ke konferenčnímu stolku, a když usedala, jen si povzdechla:
„Ten Bernardo...“

Nemohla tušit, proč je komorník tak nepříjemný. Bernardo se totiž bál, že si kněz přišel pro Milagros. I když byl Bernardo morous a své city nedával najevo, neměl rád zákeřnost a nerad viděl, když se lidem kolem něj ubližovalo.

■
Nahoře v pokoji staré dámy seděla Milagros u stolku a debatovala s Angelikou. „No jo, říkáte, že to je vulgární muzika, ale já vás osobně nachytala, jak hejbete zadkem do rytmu!“ pobaveně tvrdila Mili.

„Čím, že jsem hýbala?“ užasla Angelica.
„Zadkem, čím jiným...“, řekla Mili, vstala, demonstrativně zakroutila zadnicí a plácla se do ní. „To je obhroublé!“ kárala ji Angelica.

Vtom do Mili narazily otevírající se dveře. „Dále,“ řekla, jako by jí pokoj patřil.
„To mám říkat já, ty zvíře! Dále!“ opakovala stará paní.
„Přesně to jsem řekla!“ nechápavě odporovala Milagros.
Vstoupil Bernardo a postavil se vedle dveří. Připomínal stojan na květiny.

„Ano, Bernardo?“ zeptala se Angelica.
„Přišel za vámi otec Manuel, madam,“ řekl komorník.
„Otec Manuel?!“ vyjekla Mili.
„Ano, já osobně, Milagros. Jak se máš...?“ řekl kněz a vstoupil.
Ale než se stačil nadechnout, dívka ho nadšeně objala. „Otče! Tak ráda vás zase vidím, otče Manueli!“

„Otče, vítám vás u nás,“ usmála se stará paní a podávala mu ruku. Bernardo mezitím odcházel a zavíral za sebou. Kněz mu překážel, tak do něj zlehýnka strčil, aby mu uhnul.

„Dobrý den, paní Angeliko,“ zdravil se Manuel s paní domu.
„Počkejte, až vám řeknu ty vtipy o knězích, co mě naučil Ramón!“ volala Milagros, na které bylo vidět, že má otce Manuela opravdu ráda.
„Milagros!“ zděsila se Angelica.

„Ale to nic, madam. Jsem na to zvyklý. Až později, Cholito. Nepřišel jsem totiž za tebou, ale... Chci si vážně promluvit s paní Angelikou.“

„He?“ nechápavě vyjekla Mili. „Se mnou?“ divila se paní Angelica.

„Ano. Musím s vámi mluvit o něčem velmi důležitém,“ odpověděl otec Manuel. Byl velice vážný. Tak vážný, až Milagros sraštila obočí a přemýšlela, co se děje, protože tak ho neznala.

„Vzbudil jste mou zvědavost, čeho se to týká?“ opatrně se ptala Angelica.

Otec Manuel se zhluboka nadechl. Pak teprve opatrně řekl: „Chci mluvit o jedné těhotné ženě, která zde před mnoha lety pracovala.“

„On chce mluvit o vašem vnoučeti,“ hlesla Mili, jako by něco vytušila.

Angelica si položila ruku na srdce a tázavě pohlédla páterovi do očí. Srdce se jí divoce rozbušilo.

„Přesně o tom bych chtěl mluvit,“ souhlasil Manuel.

Stará paní byla rozrušená, velmi rozrušená. „Ale... Ale vy, vy zná... znáte... Vy znáte moje vnouče?!“ zeptala se tiše, ale dychtivě.

Otec Manuel vážně přikývl.

„Myslím, že ano.“

KAPITOLA III

Do vily nad městem sáhla smrt

Čas plynul a ve vile La Soledad se dál odehrávaly rozličné příběhy a intriky. Luisa prožívala tajný román se svým milencem. Ivo a Milagros se dál mýjeli. Jejich vzájemné sympatie rostly a sílily stejně jako slábly a zpochybňovaly se, hlavně vinou žen, které se točily kolem Iva. Momentálně to byla Andrea a její vztah k Ivovi vypadal vážně. Také byl stále ve hře tajemný medailonek. Pořád se nevědělo, jestli Milagros bude smět zůstat v domě... a jak to vlastně je se všemi těmi láskami, nenávisťmi, zákeřnostmi, laskavostmi a rodinnými vztahy ve vile La Soledad. A jen stará paní Angelica začínala věřit, že její ztracenou vnučkou je právě Milagros.

Ve Federikově pracovně se s Ivem sešla paní Angelica, jako vždy velmi elegantní stará dáma, jejíž přirozená autorita byla v domě nesporná a dělala čest argentinské aristokracii. Angelica seděla v křesle. Ivo se posadil proti ní na roh mohutného mahagonového psacího stolu. Poslouchal babičku, i když mu dávala kázání. „Ivo, tys byl v klášteře hrát zápas.“

„Ano, byl. Vždyť víš, že se mi fotbal líbí.“

„Skvělé, ale nešel jsi do klubu. Jel jsi do kláštera hrát fotbal s lidmi, které neznáš,“ trvala na svém Angelica. „Ano. Vysvětlím ti to.“

„Ne, ne, ne. Nech toho, protože bych ti to nevěřila. Ale to je jedno. Nechal jsi svou rodinu a přítelkyni Andreu plavat a strávilš Štědrý večer s Milagros. Jak mi to vysvětlíš? No?“

„Byly tam chudé děti. Přivezl jsem jim biskupský chlebiček, dárky a různé věci,“ konstatoval Ivo bez stopy výčitky.

„Najednou, najednou se v tobě probudil duch Vánoc, co?“ zlobila se vážně stará paní a ukázala na Iva prstem jako na nějakého malého kluka.

„Ano, ano. Já bych to neřekl lépe, babi. To je pravda. Ano, ano. Najednou se ve mně probudil duch Vánoc. Ta doba je trochu zvláštní, lidé jsou hodnější,“ souhlasil mladík.

„Nech těch hloupostí a odpověz mi na otázku,“ řekla Angelica.

„Na jakou otázku?“ podivil se její vnuk a odložil starožitné pero, se kterým si celou dobu hrál.

„Jsi do Milagros zamilovaný?“ zeptala se Angelica a upřela na něj pohled ostrý jako břitva.

Ivo se pousmál. „Připadá mi zvláštní, připadá mi, že je to roztomilá dívka, zdá se mi, že s ní někdy umírám smíchy, připadá mi, že je sympatická, že je vtipná, připadá mi... Ano, je zvláštní, ale to je všechno. Je roztomilá, ale taky je roztomilé, jak se mě na to všechno ptáš, babi. Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

„Nezahrávej si s ní. Nechci, aby se to opakovalo.“

„Jak si můžeš myslet, že bych si s tou holkou mohl zahrávat, babi? Jak si můžeš myslet, že bych s tou holkou mohl něco mít? Je mi lhostejná,“ řekl Ivo. Netušil, že se babička v podstatě zastává své vnučky.

Mili stála v tu dobu za pootevřenými dveřmi pracovny a všechno slyšela. Když zaslechla poslední větu, zatvářila se smutně a zmizela v hale za rohem, kde měla práci a kde ji o pár minut později Ivo také zastihl.

„Ahoj Carlito...“

Milagros na něj vyplázla jazyk.

Tu se vedle ní objevila Angelica. Dáma s dvojitým perlovým náhrdelníkem kolem krku, v lehkých tylových šatech. Od chvíle, co si začala myslet, že se jí vrátila vnučka, už vycházela ze svého pokoje.

„Pojď se mnou, Mili, prosím tě,“ požádala služku, která tam stála s rukama v bok a rozzlobeně se dívala nahoru na schodiště za odcházejícím Ivem.

„Angeliko, váš vnuk... si ze mě dělá legraci.“

„Ne, drahá, ne. Prostě mu připadáš zábavná,“ usmívala se Ivova babička.

To však Mili ještě víc popudilo. „Takže já jsem jenom šašek pro zábavu? To jsem?“

„Ne, drahá, nejseš šašek,“ nesouhlasila Angelica a snažila se tvářit co nejprůvčivěji. „Až dokončíš práci, přijď ke mně nahoru do pokoje.“

Angelica se k ní otočila zády, kývla na pozdrav přicházející jeptišce Catalině, která hned volala: „Mili...“, ale Milagros se otočila a utekla do svého pokoje. Tam se zavřela, opřela se proti zrcadlu o toaletní stolek a dlouze se na sebe dívala. Dýchala při tom jako indiánský běžec, funěla a nenávisťně se prohlížela. Pak jedním pohybem ruky smetla všechno, co bylo na stolku, zase se na sebe zahleděla, ale to už jí bylo sebe samé líto a měla slzy na krajíčku...

Angelica k sobě pozvala sestru Catalinu, které se také říkalo Boubelka. Posadila ji ke stolku a pak si k ní přisedla. „Buďte klidná, sestro Catalino, buďte klidná. Ujišťuji vás, že Milagros u nás nic nehrozí.“

„No ano, ale viděla jsem ji plakat a umím si domyslet, jaký byl důvod - váš vnuk,“ vyhrkla jeptiška.

„Přesně,“ pousmála se té pohotovosti Angelica. „Měly bychom se znepokojovat, kdyby byla šťastná. Když pláče, znamená to, že k ničemu nedošlo.“

„Ano, jistě, zatím ne,“ varovala Catalina a sáhla si pro zákusek na stříbrný tác, který ležel uprostřed stolu, přikrytého háčkovaným ubrusem s lidovými argentinskými motivy.

„Jednou provždy,“ zdůraznila madam Angelica a předklonila se. „A ještě jednou vás musím uklidnit. Ivo má snoubenku. Navíc samozřejmě respektuje služebnictvo. Možná mu je Milagros bližší, než tušíme, ale nepřesahuje to cit, který by měl k rošťácké sestře. On se s ní dobře baví a to je vše.“

„Ano, jistě. Doufejme, že to Milagros nepovzbudí. Ona je totiž velmi nezkušená, velmi impulzivní a jde si za svým, i když narazí na překážku či odmítnutí,“ trochu odporovala Catalina. Zнала Mili a věděla moc dobře, čeho všeho byla ta *muchacha* schopná.

„Opakuji vám, sestro Catalino, mého Iva vaše Milagros vůbec nezajímá, ani ho nic nepatřičného nenapadlo. Já znám svého vnuka moc dobře. A co se týče mě, je to uzavřený případ,“ řekla Angelica a nabídla návštěvě k těm zákuskům kávu.

■

Na zahradu vyběhla kuchařka Socorro tak, jak byla, v bílé zástěře a bílém čepci. Zastavila se u svého obdivovatele Ramóna a požádala ho: „Ramóne, potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

„Ale samozřejmě, Socorro. Co chceš, abych udělal?“ odpověděl zahradník a málem před ní padl na kolena.

„To, co jsi udělal včera,“ řekla kuchařka.

„Co jsem udělal?“

„No, abys políbil mou dceru Martu, ale uděláš to před panem Damianem tak, aby vás viděl,“ požadovala kuchařka a ztěžka u toho dýchala.

„Ale proč to po mně chceš?“

„Protože se mi ten chlap pro ni nelíbí. Chci je dostat od sebe. A tak si myslím...,“ rozhlédla se, „... když uvidí, že má nápadníka...“

„Ano?“

„... tak ji nechá. Rozumíš mi?“ Ramón ji vyslechl, ztuhl a pak se pokusil o chabý úsměv. Nechtělo se mu do toho. Ovšem pro svou Socorru by zápasil i s jaguárem.

■

V Socořině kuchyni na sebe v tu dobu narazili řidič Rocky s baziliškem Damianem. Rocky si právě nalil pomerančový džus a způsobně si sedl ke stolu.

„Ahoj. Rád tě vidím,“ řekl mu Federikův švagr, utáhl si kravatu a nabral si z cukřenky cukr do kávy.

„Potřebujete někam odvézt?“ zeptal se řidič a chtěl vstát od stolu.

„Ne, dám si kávu. Mám problém a potřebuju ho nutně vyřešit.“

„Aha,“ řekl Rocky a napil se.

„Potřebuju, abys vrátil peníze, které mi dlužíš. Vzpomínáš si, že mi něco dlužíš, ne?“ zeptal se Damian a Rocky se málem popraskal džusem, jak se lekl.

„Jasně. Ale já už jsem svoji mzdu utratil, takže vám teď...,“ vykrucoval se poplašený řidič.

„Jak to, že jsi utratil mzdu?“ divil se Damian. Přisedl si a podíval se Rockymu do tváře, ale řidič poráženecky klopal zrak.

„No, já...“

„Vždycky, když dostaneš mzdu, máš si něco odložit na horší časy. To je přece jasné. Jak mi to teď chceš vrátit?“ vysvětloval Damian Rockymu jak malému klukovi.

„No...,“ řidič se topil v rozpacích.

„To chceš, abych chodil po domě a říkal své neteři, že seš podvodník, který si půjčuje peníze a nevrací je?“ začal vydírat Damian.

„V žádném případě,“ ožil Rocky a vstal. Najednou připomínal španělského dobyvatele, pro kterého je pošramocená čest horší než indiánský šíp zabodnutý do krku.

„Myslím, že v pokoji ještě něco mám. Jdu se tam podívat a hned jsem zpátky,“ oznámil Rocky.

„Vrať mi peníze jakýmkoli způsobem, to je mi jedno jak. A já budu před neteří mlčet... Ani muk,“ potvrdil Damian a naznačil, že si dává ústa na zip. „Ani muk.“

Rocky vyrazil pro balíček pesos a ve dveřích se srazil s Martou, která šla právě do kuchyně a po řidičově odchodu tam s Damianem osaměla. „To je spěchu,“ křikla za Rockym a upravovala si zástěrku.

Damian vstal a přistoupil k černovlasé služce. Objal ji zezadu kolem pasu a mazlivě dotíral: „Á, kotě, jsme teď sami, proč mě nepolíbíš...?“

Marta ho zarazila: „Nech mě bejt... Á, Ramóně...,“ řekla jedním dechem zahradníkovi, který se v kuchyni objevil jakoby náhodou. Damian ji pustil a Marta se přitočila k Ramónovi. Přitom poočku sledovala, co to s Damianem udělá.

„Dobrý den, Marto! Víš, v čem se podobáš té zpěvačce Gardele?“ zeptal se zahradník a zazubil se, jako by před sebou měl Socorru.

„V čem?“

„V tom, že ona čím dál tím líp zpívá a ty jsi čím dál víc hezčí.“

„Ach, Ramonito, tolik se mi líbí, když mi tohle říkáš,“ řekla Marta a přitiskla se k němu.

„Jestli chceš, můžeme jít večer do kina,“ navrhl Ramón.

„Jen do kina?“ naoko zklamaně odpověděla černovlasá Marta.

„Jestli chceš, tak nepůjdeme a zůstaneme tady,“ usmál se zahradník.

Damian se mezitím vrátil ke svému šálky kávy. Sledoval ty dva s pootevřenými ústy a bránil se smíchu.

„Ano, to bude lepší,“ cukrovala Marta. „A uděláme si svoje vlastní kino.“

„Ano, dobře. Takže večer,“ řekl Ramón a políbil služku na ústa. Pak se otočil, a když odcházel, mírně se uklonil Damianovi. „*Hasta la vista, señore.*“

Sotva odešel, Damian vyprskl a velice upřímně se smál. Marta se dosud tvářila vítězoslavně, ale teď jí úsměv zmrzl na rtech.

„Takže ty teď chodíš se zahradníkem,“ posmíval se jí Damian.

„Ale zlato, konečně jsem našla opravdového muže.“

„Je mi to líto kvůli tobě, kotě, protože takhle tu zástěru nikdy nesundáš,“ bavil se Damian a usrkl kávy. Pořád se ještě smál. Byl to zkušený intrikán a chabou lest snadno prohlédl.

„Neboj, Ramón ji ze mě sundá. A nejen ji, ale taky všechno ostatní,“ jedovatě sykla Marta.

Damian se na ni chvíli upřeně díval, pak zvažněl, odložil šálek a s rukama v kapsách odcházel do haly. Potkal tam neteř Victorii, která se k němu otočila a zeptala se: „Ahoj, neviděl jsi Morgana?“

„Koho?“ podivil se Damian.

„Morgana, jestli je v kuchyni.“

„Ano. Byl v kuchyni. Už jde. Vidíš, už jde,“ ukázal ke dveřím.

„Skvělé,“ řekla Victoria a ještě se chvíli věnovala přehrávači, do kterého si vložila kazetu s hudbou. Zároveň pokynula Rockymu, ale ten se ještě nejdřív nenápadně přikradl k Damianovi.

„Máš to?“ ledabyly se ho zeptal Damian.

„Tady to je. Je to málo,“ špitl řidič, podal mu nějaké bankovky a ohlédl se přes místnost k Victorii, jestli se na ně pohoršeně nedívá. „A co zbytek?“

„Budete mě muset nechat zavřít,“ pokrčil rameny Rocky. „Dobrá,“ kývl Damian. „Neboj, nic jí neřeknu.“

„Morgane, Morgane!“ volala ho blondýnka Victoria. „Ano?“ rozplýval se řidič.

„Můžeme začít s lekcí?“ Pořád ještě sledovala přehrávač. „Ano, má drahá...,“ hlesl nadšeně a pak se opravil: „Ne, ano, slečno.“ V mžiku byl u ní a navrhoval: „Můžu vás uchopit?“

„Samozřejmě, uchop mě.“

„Nebudete křičet?“ ujišťoval se Rocky usmívaje se. „Nemluv hlouposti a stiskni mě,“ řekla kráska a otočila se k němu čelem. Ale dívala se na nohy, mělo přece jít o hodinu tance.

„Za mnou,“ vyzval ji.

„Připravena,“ řekla Victoria a přitiskla se k němu.

„Přeneseme váhu,“ začal Rocky a pokračoval v taneční výuce: „Změna držení... Nohy neměníme... tango se narodilo v Argentině...“ A celou dobu se na Victorii díval jako na svatý obrázek.

V pokoji služek se bavily Lina s Milagros. Samozřejmě že námětem číslo jedna byl Ivo a jeho neskutečně drzé chování. Lina uklízela nepořádek pod toaletním stolem, Mili seděla na posteli a objímala se s polštářem.

„Já tomu nemůžu uvěřit! Kdo si myslí, že je, ten blondák?“ rozčilovala se Lina, když viděla, jak je Mili zničená.

„Jak... kdo si myslí, že je? Je pán, to je nad slunce jasnější. Já už se na něho ani nepodívám,“ slibovala Milagros sobě a svému polštáři.

„To bude těžký, to ti řeknu. Pracuješ tady a nemůžeš se mu vyhnout. Uvidíš ho každý den,“ oprávněně namítala její kamarádka.

„Nerozumíš mi. Budu dělat, že ho nevidím,“ vysvětlovala Milagros. „Budu dělat, jako že neexistuje. Budu dělat, že o něm nevím. Rozumíš? Tečka a konec. Vyřízeno.“

■

U paní Angeliky se popíjela káva a přikusovaly sladkosti, což sestře Boubelce velmi vyhovovalo. „Něco vám řeknu, madam Angeliko. Jste jedinečná osoba,“ vychvalovala starou paní dobře naladěná jeptiška.

„Proč myslíte?“ kousavě poznamenala hostitelka.

„Pro to, co děláte pro Mili. Jiná by ji na vašem místě dávno vyhodila.“

„Kvůli tomu, že je drzá?“ zeptala se Angelica. „To ne, ale protože je to nebezpečné.“

„V čem nebezpečné?“ zasmála se Angelica a upila z bělostného šálku s jemným vzorem.

„No, je mladá, váš vnuk taky, to je nebezpečné vždycky. A nejzajímavější na tom je, že váš syn byl zamilován do služky,“ zasvěceně namítala jeptiška.

„Ano,“ souhlasila Angelica. „Ta stará věc s Federikovým poměrem... tu služku nakonec vyhnal, když se ukázalo, že je těhotná...,“ rozjitřila Angelica staré rány.

„No, a vy jste nic nenamítala,“ vyhrkla jeptiška. Vzala si další zákusek. Chvilku si ho prohlížela, pak si trochu ukousla, přikývla a strčila ho celý do úst.

„On ji miloval. Co bych mohla namítat? Kromě toho, ta dívka byla božská, učiněný poklad,“ vzpomínala stará dáma. Ale bylo to možná trochu pokrytecké, protože Angelica neudělala nic pro to, aby se Federico o těhotnou dívku postaral. Ostatně...

„No ano, ale byla to služka,“ řekla hodná, tlustá sestra Catalina. Boubelka.

„Jistě,“ souhlasila Angelica.

„To není obvyklé,“ vysvětlovala jeptiška.

„Být služka není obvyklé?“ divila se Angelica.

„To ano, ale není obvyklé, aby bohatý muž měl něco se služkou a matka proti tomu nic nenamítala,“ upřesnila sestra Boubelka. Trochu si povolila záhyb na hábitu. Už ji přes břicho začínal trochu škrtit.

„Proč mi to říkáte? Myslíte, že služby jsou podřadní lidé?“ divila se stará dáma.

„Ne, pane Bože, paní Angeliko, nic mi není vzdálenější než tohle. Ale lidi si většinou myslí...,“ zamlouvala to jeptiška a rychle si nabrala plnou hrst cukroví.

„Už vím, už vím. Polovina lidí si tu druhou půlku nějak rozškatulkuje. Ale to dělají jen ubožáci. Ti, kteří nevědí, jak těžké je pracovat hodiny a hodiny proto, aby dcera měla to nejnutnější.“

„A jak vy to všechno víte?“ divila se Catalina.

Stará dáma se pousmála, podívala se jí do očí a potom tiše řekla: „Protože moje matka byla služebná.“

■
Dole v hale se uklízelo. V koutě u dveří pracovala Marta, u konferenčního stolku Lina. Nakrucovala se a zpívala si. Přišel mezi ně Damian, se zájmem se koukl na rozdováděnou Linu a řekl: „To je ale melodie! Paráda!“

„Ach, pane Damiane, promiňte, zpívala jsem si,“ omlouvala se dívka s malými motýlky ve vlasech.

„Co bych ti měl promíjet? Zpíváš pěkně,“ usmíval se na ni Damian. Marta je sledovala ze svého kouta a mračila se jako hladový kondor z And.

„No...“, zrozpačitěla Lina, ale bylo na ní vidět, že jí lichotka udělala dobře.

„Díval jsem se na tebe a říkal si - tahle holka je určitě modelka,“ pokračoval Damian. Došel k ní s rukama v kapsách a prohlížel si ji zblízka, jako by ji nikdy předtím neviděl.

„Modelka? Já?“

„Ano,“ vážně se zatvářil Damian.

„Ne,“ opáčila nevěřičně Lina.

„Určitě? Nelžeš mi? Nikdys nebyla modelka...?“

„Ne, pane, proč bych vám lhala? Ne.“

„Protože máš krásné tělo, jako modelka bys byla perfektní.“

„Děkuju mockrát, ale kolika holkám to asi říkáte.“

„Žádné. A jestli jsem to řekl, lhal jsem. Opravdu. Jsi nejhezčí holka v tomhle domě.“ Damian se tvářil jako prezidentský kandidát na večírku. Uvolněně, zkušeně a bez jakýchkoli postranních úmyslů. To zabírá nejvíc.

„Mockrát děkuju, pane Damiane, jste na mě tak hodný. Mockrát děkuju,“ nadskočila Lina a dala mu polibek na tvář. Jakmile to viděla Marta, ráznými kroky opustila halu... Damian ji přitom pobaveně sledoval.

„Mluvím vážně, Lino,“ řekl ještě coby zkušený starý lhář.

■
U paní Angeliky se pokračovalo v debatě. Jeptiška nemohla strávit, co se právě dozvěděla... že tak vznešená dáma je dcerou prosté služky... a že se k tomu dokonce přiznává... takové přiznání se popravdě neslyší každý den, a dokonce ani v telenovelách se to tady moc často nevidí!

Angelica považovala za nutnost vysvětlit, proč si vlastně drzou Milagros oblíbila: „Jemnost spočívá spíš v srdci než v chování, sestro Catalino. A proto vychovávám Mili, jelikož vím, že hluboko uvnitř je dáma,“ vysvětlovala.

„Paní Angeliko, vyprávějte mi svůj vlastní příběh...,“ naléhala jeptiška.

„Ano, jistě, proč ne,“ souhlasila stará dáma. „Moje matka byla služebná a můj otec stavební dělník. Má ubohá matka, i když mi to nikdy nedávala najevo, vždycky hrozně trpěla, když jí ubližovali. Ne proto, že by byla služka, ale proto, že byla chudá.“

„Aha, teď už chápu, proč s Milagros tolik soucítíte. Ale...,“ podotkla jeptiška a vzala si předposlední zákusek.

„Ale nevíte, jak jsem se stala tím, čím jsem. Pán mojí matky mě velmi miloval, a když zemřela, ujal se mě,“ pokračovala Angelica.

„A co váš otec?“
„Byl na tom chudák dost špatně a nemohl se o mě starat.“
„To je mi líto,“ zasmušila se jeptiška.
„Už jsem vám řekla, že pán byl na mě moč hodný. Dal mě studovat, poslal mě do dobré školy. Říkal, že je můj kmotr. Můj otec mu za to byl vděčný, chudák táta...“
Když se dostala až sem, Angelica posmutněla.
„Paní Angeliko, jste v pořádku? Nechcete vodu?“ zděsila se laskavá sestra Boubelka.
„Buďte klidná, buďte klidná, jsem v pořádku, sestro Catalino. Jednoho dne jsem poznala muže, který se stal mým manželem. Vzali jsme se. Strašně se rozčilil, když jsem mu řekla, že jsem dcera služky. Ale to už jsme byli svoji. Přesto mi to pořád otloukal o hlavu. A vždycky, když mi chtěl ublížit, křičel na mě služko, jako kdyby to byla urážka.“
„Ach, paní, uklidněte se...“
„Sestro Catalino, já, já jsem se nevzdávala kvůli penězům. Já jsem ho milovala. Bůh ví, že jsem ho milovala, ale on sám mou lásku zničil. Víte, co to je, žít s mužem, který je nevěrný? On pak měl jiný domov, jiné děti. Jen málokdy přišel ke mně domů,“ pokračovala Angelica. Byla při tom bledá jako stěna. Zlé vzpomínky mohou bolet. Na některé se vůbec nedá zapomenout a milosrdný čas nemá sílu je schovat.
„Ale... co ta jeho druhá rodina?“ polekaně se vyptávala jeptiška. Tohle všechno by ji ani ve snu nenapadlo, když pomyslela, že paní Angelica stále vypadá tak vyrovnaně a klidně... že je pevná jako skála.
„Nikdy jsem o ní nechtěla nic vědět. Moje hrdost mi to nedovolila. Tím víc mě dodnes bolí, co se stalo naší Rosarii a mému vnoučátku. Já vím, co si ta ubohá služka vytrpěla a jak moc její dítě stále trpí. Je mi to líto. Je mi to moc líto, moc.“

■

Lina se zatím znovu vrátila do pokoje služek za Milagros, která pořád ještě seděla na posteli a objímala se s polštářem: „Už je ti líp, panenko?“ řekla. „Nelíbí se mi, když se trápíš.“
„Jsem zvyklá,“ vzdychla Milagros a praštila pěstí do polštáře. „Chtěla bych se naučit zapomínat na lidi, který se na tebe dívají s odporem. Víš, že dokonce i na mši se na tebe některý dívají hnusně?“
„Nevím, moc na mši nechodím,“ upřímně přiznala Lina.
„Měla bys je zažít,“ pohodila hlavou Mili. Viděla je v duchu před sebou. „V kostele je všechno skvělé, dokonce se skoro všichni modlejí. Ale jak uvidíš chudáka, otočej hlavu na druhou stranu, jako by byl prašivěj.“
„Jo, tak tohle znám,“ přikývla Lina a položila dlaň na Miliinu ruku.
„Mě to vždycky strašně naštve. Jdou do kostela a něco tam říkají. Vyjdou ven a dělají pravej opak,“ stěžovala si Milagros. „Ani nevíš, kolikrát už jsem si na to Bohu stěžovala, ale jakoby mě neposlouchal. Něco mu vykládám, ale on na mě kašle.“
„To mluvíš o skutečným Bohu?“

„Jo.“

■

Marta se přihnala do kuchyně a nadávala před Socorrou na Damiana: „To snad ne, co si ten chlap myslí, že je? Myslí si, že bude takhle mluvit s Linou a já že budu žárlit? To se plete!“

„Ahoj,“ pozdravil Ramón. Právě přišel.

„Ramóne, Ramonito, to je skvělé, že jsme se potkali. Půjdeme dnes večer do kina?“ usmála se na něj Marta v naději, že se jílepší nálada.

„Ne,“ ostře odsekl zahradník. Nasadil úplně jiný tón, než když byl s nimi v kuchyni Damian.

„Jak to, že ne? Řekl jsi, že půjdeme,“ nechápala Marta a svésila paže. Chtěla ho nejdřív obejmout, ale pak si to rozmyslela.

„Nezuř, řekl jsem, že ne, tak ne.“

„Všichni chlapi jsou tak podlí,“ vztekala se dívka, pohodila hlavou a zmizela z kuchyně. Její matka se za ní dívala... Nerada viděla dceru zklamanou.

„Socorro, já tohle tvojí dceři dělat prostě nemůžu,“ řekl Ramón a obrátil se na kuchařku.

„Dobře, už jsi mi prokázal laskavost, a teď si dělej, co chceš,“ odpověděla mu přísně.

„Chtěl bych, aby ses na mě usmála,“ žadonil zahradník.

„Už jsem ti poděkovala. A teď, pokud dovolíš, budu pokračovat v práci,“ řekla Socorro a nasypávala koření do krabiček. Ramón ji při tom pozoroval a tvářil se jako jeden z mučedníků na obrazech v místním kostele.

■

Ve městě se v kanceláři sekretářky - v předpokoji Federikovy pracovny - sešel Ivo s Andreou. Ivo měl na sobě tmavý oblek s decentní kravatou. Sekretářka Andrea seděla v křesle, dlouhé nohy na pracovním stole a hrála si s tužkou. „Ano, samozřejmě, láska. Na Silvestra budeme u vás a spolu,“ řekla Ivovi oznamovacím tónem.

„Ano, proč ne,“ souhlasil Ivo, i když nijak zvlášť nadšeně nevypadal.

„Doufám, že tentokrát se nestane nic nepříjemného jako na Štědrý večer,“ připomněla mu Andrea.

„Co by se mělo stát?“

„Nevím, zase něco, doufám, že teď...,“ nakousla Andrea starý problém, aniž ho obnažila naplno.

„Nech toho, Andreo, už jsem ti vysvětlil, co se stalo. Chceš snad, abych ti to vysvětloval znova?“ rozpřáhl ruce Ivo.

„Ne.“

„Podívej, co se mě týče, tak mně se líbí nápad strávit Silvestra u nás doma, s našima a ostatníma. A potom půjdeme k tobě, otevřeme si šampaňský, pustíme si pěknou hudbu, rokenrol, sambu a tak dále. Co?“

„Líbí se mi ten nápad, že strávíme první den roku spolu u mě,“ usmívala se Andrea a vstala. Teď už byla spokojená a přestala ho mučit.

„Prozatím u tebe,“ upřesnil Ivo.
„Proč prozatím?“ divila se.
„Protože jsem slyšel, že budeš bydlet u nás,“ oznámil jí.
„Ale to pro tebe mělo být překvapení. Kdo ti to řekl?“ zeptala se dlouhonohá kráska.
„Překvapení jsou v našem domě vyloučená. To ještě nevíš? Co uděláš? Přistěhuješ se?“ vyzvídal Ivo.
„Nevím,“ pokrčila kráska rameny, sundala nohy ze stolu, vstala z křesla a namířila si to k němu. Bylo to, jako když se blíží plachá antilopa.
„Proč nevíš, Andreo?“
„Je pravda, že potřebuju peníze za nájem. Ráda bych je ušetřila.“
„To se mi zdá skvělé,“ řekl a chytil ji za hebká, opálená ramena. „A především bych chtěla být blízko tebe,“ řekla, když stála skoro těsně u něj.
„To mi připadá fantastické,“ řekl Ivo.
„Ano?“
„Ano. Líbí se mi to. Jediné, o co bych tě chtěl požádat, abys nerušila tu nájemní smlouvu. Já to budu platit.“
„A to jako proč?“ podivila se kráska s trochou žárlivého podezření v hlase.
„Rád bych měl nějaké místo, kde bychom mohli být spolu,“ hned odpověděl Ivo.
„Lásko, ty myslíš na všechno,“ řekla a objala ho.
„Ano? Líbilo by se ti to?“ držel si svou úroveň Ivo. Rád se nechával svádět. - Ostatně jako každý chlap.
„Skvělé, ty myslíš úplně na všechno.“
„Doufám, že to bude skvělé,“ řekl a přijal její polibek ve chvíli, kdy se rozletěly dveře a do kanceláře se vrátil strýc Damian: „Promiňte. Je tu tvůj táta?“ řekl a prošel kolem mladého páru, aby vzápětí vletěl do dveří Federikovy pracovny.
„Ano, je. Co se děje, Damiane?“ volal za ním Ivo, ale Damian nedbal a nechal za sebou otevřené dveře do šéfovy pracovny. Federico právě telefonoval: „Ne, doktore, co kdybychom se setkali na obědě v Puerto Maderu, co říkáte?“ Vtom si všiml, že přišel švagr: „Co to děláš? Zbláznil ses?“ Přikryl dlaní mluvítko telefonu.
„Mám na drátě chlapa, který zná prezidenta Argentiny...,“ okřikl Damiana.
„Na Nuñezově stavbě spadla zeď,“ oznámil smrtelně vážný Damian.
„Co to říkáš?“ vyděsil se v Andreině kanceláři Ivo.
„Nehoda,“ řekl Damian. „Zemřel jeden dělník.“
Federico a Ivo se na sebe podívali. Na tohle nedokázali nic říct.

■

„Ano, Bernardo. Máš pravdu, jsem unavená. Velmi unavená,“ řekla Angelica komorníkovi v domě na opačném konci města. Pokorně stál u dveří a čekal na její příkazy, ale ona si chtěla jen povídat. Seděla v křesle, pořád na stejném místě, kde byla, když se loučila s Catalinou.
„No, možná je to proto, že paní teď víc vychází,“ snažil se najít vysvětlení komorník.

„To spíš proto, že jsem mluvila o něčem, co mám hluboko v sobě. Víš, Bernardo, sestře Catalině připadalo divné, že mě dodnes tolik mrzí odchod tvé sestry Rosario a mého vnoučete,“ vysvětlovala stará dáma komorníkovi.

„A proč jí to připadalo divné?“

„Protože Rosario byla služka.“

„Ano, jistě. No a?“ divil se Bernardo.

„Mnoho lidí si myslí totéž, co si myslel můj nebožtík manžel. Víš, Bernardo?“ podotkla stará paní.

„Já vím...“

„Opravdu?“

„Vím to moc dobře,“ řekl komorník tiše.

„Ale ty jsi taky nechtěl, aby můj syn a tvoje sestra spolu něco měli. Rosario mi tenkrát řekla, že jsi byl proti,“ pokračovala stará dáma.

„Máte pravdu, madam. Nikdy se mi to nelíbilo. Jako bych od začátku tušil nějakou tragédii. Rosario byla tak mladá, tak dětská, že? A pan Federico... zneužil její naivitu.“

„Stále ho obviňuješ, že?“ pokývala hlavou Angelica.

„Ano, protože byl vinen. A pořád je,“ přísně odpověděl Bernardo.

„On ji miloval,“ snažila se hájit svého syna.

„A jak jí to dokázal? Tak, že mou sestru vyhnal a odsoudil k smrti?“ namítl komorník. Nerad sice milé dámě odporoval, ale musel, ozval se v něm hlas krve.

„Ale já si myslím, že Rosario nezemřela,“ odporovala mu Angelica.

„Ale zemřela. Zemřela. Znal jsem svou sestru dobře, paní, moc dobře. Nikdo ji neznal líp než já. Kdyby žila, zavolala by mi, hledala by mě, rozumíte?“

„Já prostě pořád ještě doufám v zázrak,“ přiznala se jeho paní..

„Je čas na váš lék. Řeknu někomu, ať vám přinese sklenici šťávy. Omluvte mě,“ oznámil Bernardo a zmizel, aby ukončil debatu. Báł se, aby nakonec nepřekročil rámec možného. Vždyť v duši zaměstnavatele jsou místa, kam nemá zaměstnanec přístup, anebo komnaty, které zůstanou i pro toho nejskvělejšího komorníka navždy uzamčené.

■

Ve Federikově kanceláři to vřelo. Ivo křičel, ale jeho otec také. Stáli proti sobě jako dva pitbulové, zatímco Damian seděl v křesle a přemýšlel.

„Říkal jsem ti to, říkal jsem ti to. Varoval jsem tě,“ připomínal Ivo otci.

„Nech toho. Leze mi na nervy, když pořád meleš ‚Říkal jsem ti to‘. Jseš jako tvoje matka,“ vrčel Federico, ale do očí se synovi nepodíval.

„Jak můžeš být tak klidný, tati? Zabili jsme člověka. Jsme vrazi!“ rozčiloval se mladík.

„Vrazi? Nech toho, nebud' hloupý!“ odporoval otec.

„Ty si neuvědomuješ, že jsme vrazi?“ divil se Ivo.

„Má pravdu. Ivo, neříkej to,“ ozval se Damian.

„Tak mi teda řekněte, co povíme jeho ženě? A co jeho dětem? Že jsme kvůli zisku zabili jejich tátu? Tak je to. Jsme vrazi, tati,“ trval na svém nešťastný Ivo. Tragédie se smrtí dělníka na jejich stavbě se ho ze všech tří dotkla nejsilněji.

„Damiane, odved' ho odtud!“ zuřil Federico.

„Ivo, tvůj otec má pravdu,“ znovu podpořil Federika Damian.

„Máš pravdu, máš pravdu. Dobře. Víš co? Jdu pryč, protože se mi chce zvracet. Panebože,“ zavrtěl hlavou Ivo a opustil místnost. V kanceláři zavládlo hrobové ticho.

„Řekneš mi, co teď budeme dělat?“ zeptal se po chvíli Damian.

„Musíme udělat cokoli, abychom se toho případu zbavili. Nesmíme k tomu pustit novináře. Zaříd' to. Zaplat' cokoli, jen aby se to neobjevilo na prvních stránkách novin.“

„Dobře,“ řekl Damian a poslušně šel zařizovat.

■

V kuchyni vily La Soledad byl čas na svačinu. Návštěvnice sestra Catalina u toho nemohla chybět. „Tak ještě tohle a je to všechno. Jestli budete chtít kávu s mlékem, tak je tady,“ řekla kuchařka, když obsloužila jeptišku a Milagros.

„Děkujeme, Socorrito,“ řekla Mili, „děkujeme. Ty jsi učiněný poklad.“

„Miluju chléb s máslem a medem. A ty? Proč nejíš?“ divila se jeptiška.

„Nemám hlad. A navíc mám teď jít na hodinu s paničkou a nechci jí tam krkat,“ vysvětlovala dívka.

„Milagros, ty to vychování potřebuješ,“ souhlasila jeptiška a strčila si sousto do úst. I když se nacpala nahoře u paní Angeliky, neměla pořád dost. Zákusky tam byly moc dobré, teď litovala, že tam nechala na podnose ten poslední ležet.

„Já nepotřebuju dobré vychování, nepotřebuju. Nikdy nebudu jako jedna z těch dam,“ bránila se Mili.

„To neříkej,“ zvedla pocukrovaný prst Catalina.

„Proč? Je to pravda. Nechci mít v hlavě to, co ony. To raděj budu hrát celej život fotbal.“

Catalina se zasmála a přitakala: „Když už mluvíš o fotbale, jak to bude se zítřejším zápasem? Nechají tě tam jít, nebo nenechají?“

„Jasně že nechají. Jestli ne, tak je zabiju. A navíc se mnou půjde panička. Bude to velkolepej zápas. Co se na mě tak díváš? Nedívej se tak,“ zlobila se dívka.

„Vypadáš moc divně,“ poznamenala Catalina.

„Já a divně?“

„Co je ti?“ naléhala jeptiška a zakousla se do chleba.

„Nic mi není,“ odsekla Milagros. „Jsem unavená, protože vstávám strašně brzo, abych udělala všechno, co mám. Je toho hodně.“

„Jasně. A proto jsi s brekem utekla, když jsem tě viděla v hale a zavolala na tebe?“ zeptala se sestra Boubelka a zvedla obočí.

„Kdy? Já jsem nebrečela,“ lhalá Mili.

„Že ne?“

„Ale ano,“ přiznala se Milagros, ale jenom napůl: „Brečela jsem dojetím.“
„Dojetím?“ nevěřicně kroutila hlavou jeptiška.
„Ano, dojetím. Panička mi řekla ‚drahá‘ Určitě jí to jenom ujelo,“ vysvětlovala Milagros.

„Proč to říkáš? Proč myslíš, že by tě nemohla mít ráda?“
„Jak by mě bohatá paní mohla mít ráda? Ne, Boubelko, bohatý lidi nemají rádi lidi, jako jsem já, víš? Nemám hlad,“ řekla moudře Mili, vstala a šla pryč. O pár minut později už seděla v podkrovní místnůstce u spiklence Pabla, schoulená a tichá...

■

„Jsi smutná. Nebo se mýlím?“ zeptal se jí Pablo, který teď seděl na židli a ne na vozíku jako obvykle v blízkosti malířského stojanu s obrazem mrtvé snoubenky.

„Nemýlíš se. Jsem opravdu smutná,“ souhlasila Mili a sklopila zrak.
„A můžu vědět proč?“ naléhal Pablo.
„To je jedno proč,“ odpověděla Mili.
„Je to tajemství?“
„Jo.“
„Dobře. Když je to tajemství, tak se tě nebudu ptát. Já mám přece taky tajemství,“ odpověděl Pablo a posadil se ke stolu. Prohlížel si nějaké skici. Chvilí mlčel.
„To už vím, máš hromadu tajemství. Můžu se tě na něco zeptat?“ zvedla oči Mili.
„Chceš znát nějaké moje tajemství?“ zeptal se Pablo a otočil se zpátky k ní.
„Ne, no, vlastně nevím,“ pokrčila dívka rameny.
„Dobře, dobře. Nechceš mi říct to svoje, ale moje bys asi znát chtěla. No tak se ptej,“ benevolentně souhlasil mladý muž.

„Jo.“
„Alespoň jsi upřímná. Ptej se.“
„Byla to pravda, když jsi mi říkal, že jsi do mě zamilovaný?“ nesměle se zeptala Milagros.

„Ano, Mili, úplná pravda. Mám tě moc rád,“ přiznal se Pablo. Mili věděla, že je osamělý, možná nejosamělejší člověk v celém tomhle domě osamění - zvaném La Soledad.

„A tobě nevadí, že jsem služka?“
„Ne, Milagros. Proč by mi mělo vadit, že jsi služka? Miluju tě takovou, jaká jsi,“ vysvětloval Pablo.

„A jaká jsem?“
„No, hm, jsi... nevím, jak ti to vysvětlit. Jsi, jsi jako ona,“ řekl a ukázal bradou k obrazu na stojanu. Dívka na obraze byla nahá, dívala se na něj, choulila se do klubíčka a objímala si rukama kolena.

„Jako kdo?“
„Jako Veronica.“
„Jako tvoje dívka?“ divila se Mili.

„Hm. Ano. Já jsem ji zbožňoval. Určitě už bychom byli svoji, kdyby se to nestalo.“

„Aha, takže ty nemiluješ mě. Ty miluješ ji a já ti ji připomínám,“ řekla Milagros a bylo jí to jasné.

■

Ramón se zatím v kuchyni pokoušel o nemožné. Přikradl se zezadu k plotně, u které stála kuchařka, a tiše, aby ji nevylekal, řekl: „Ahoj. Přinesl jsem ti zeleninu ze zahrady.“ Ale Socorro byla pořád ještě uražená, že se nechce věnovat její dceři, takže pravila trochu příkře: „Děkuju, Ramóně, ale už to nikdy nedělej.“

„Proč?“

„Protože až ji příště budu potřebovat, dojdou si pro ni sama.“

Nadechl se, že jí odpoví, ale vtom do kuchyně přišla služka Marta a usmála se na něj: „Á, Ramonito, jsem ráda, že tě vidím. Jestli mě vezmeš do kina nebo někam jinam, tak ti odpustím.“

Ramón se teď tvářil dokonce vážněji než Socorro. Už měl té komedie dost. Přistoupil k Martě a vysvětloval jí: „Podívej, řeknu ti jednu věc, aby bylo jasno. Jestli jsem nedávno mluvil o nějakém svém docela slušném dědictví, tak jsem lhal. Nic jsem nezdědil. Byla to lež.“

„Lež?“

„Ano. A řekl jsem ji proto, abych na sebe upozornil jinou ženu, ne tebe.“

„Takže ty nemáš ani vindru?“ nechápavě se divila Marta. Výraz ve tváři se jí pozvolna měnil. Jako by se stáhla mračna na zimní obloze nad Andami.

„Ale ano, mám svou mzdu,“ upozornil ji Ramón.

Marta už lapala po dechu: „Víš, co jseš? Jseš nula, ubohej blbec a lhář.“

Ramón se jí uklonil: „Díky za takové novinky, madam.“

Marta se chytila za hlavu: „Já jsem tak hloupá.“

Konečně se ozvala taky kuchařka Socorro: „To teda jsi, holka.“

Marta se k ní vrhla a stěžovala si: „Mami, maminko, podívej, co mi udělal. Lhal mi!“

„Ale no tak, Marto, to by ti přece nemělo vadit. Pokud ho miluješ, tak by ti nemělo vadit, že nemá ani peso,“ chápavě jí vysvětlovala kuchařka. Dokonce kvůli tomu odložila vařečku.

Ale Marta se hned ohradila: „Zbláznila ses? Jak bych mohla milovat chlapa, kterej se zajímá leda tak o mrkev?“

■

Milagros přišla od Pabla na pravidelnou lekci do pokoje staré paní. Nevypadala moc nadšeně... dámou se stát nechtěla. Měla vůči dámám výhrady. „Ale...“, bránila se, když jí Angelica ukazovala na židli u stolku.

„Žádné ale. Chceš být sprostá holka, nebo dáma? Rozhodni se,“ řekla paní Angelica přísně. Už ji začínala vychovávat nekompromisně, jako svou vlastní.

„Můžu si vybrat?“ zeptala se liška Milagros.

„Ne.“

„Dobře, tak co se budeme učit dneska?“ podvolila se divoška z kláštera.

„Mluvit spisovně,“ suše oznámila stará paní a v očích jí pobaveně zajiskřilo. Oči měla velké, pronikavé a jasné.

„Já už mluvím fenomenálně,“ bránila se Mili.

„Vidíš? Fenomenálně! Hned jsi začala špatně. Fenomén, fenomén je nějaký výjimečný jev, například přírodní. To, co chceš říct, je něco jiného -totiž, že mluvíš správně,“ vysvětlovala jí Angelica.

„Ale prosím vás, i kdybych mluvila nádherně jako naše milovaná Evita Perónová, tak je mi hodina spisovného mluvení na houby. Babi, dneska to necháme bejt,“ prohlásila Milagros drze.

„Ale ne,“ ulevila si Angelica, protože v tu chvíli vtrhl do místnosti Ivo a vyrušoval: „Potřebuju s tebou mluvit, babi. Je to naléhavé.“

„Co se děje, Ivo?“

„Budete muset přijít někdy jindy...,“ vyjela na něj Milagros, když viděla, že se to Angelice nehodí.

„Neobtěžuj mě, Carlito, nemám na to náladu... Stalo se něco vážného,“ ostře řekl mladík.

„Ivo, prosím tě, krot' se,“ kárala ho babička, ale on jí nedbal: „Odejdi, prosím tě, na chvíli, Mili. Panebože...,“ netrpělivě okřikl Milagros. Dívka svěsila hlavu a utekla z pokoje..

„Co, Ivo, co se to stalo?“ zeptala se Angelica. Poznala na něm, že musí jít o něco vážného.

„Zemřel jeden dělník, babi, to se stalo,“ vysvětloval a zrudly mu oči. A ještě než mu začaly téct slzy, dodal: „A je to naše vina.“

■

Zahradník mezitím upravoval veliký vánoční strom, který stál před vilou La Soledad. Byl o metr vyšší než urostlý Ramón a byl živý. Ramón si na to vzal štafle. Na stromek se chodily dívat děti z celého okolí, tak musel být hezký.

„Ramóne,“ ozvalo se mu za zády.

„Á, jak se máš, Socorro? Co tu děláš?“ zeptal se zvesela, když se ohlédl a zjistil, kdo to je.

„Chtěla jsem se zeptat...,“ začala nesměle.

„Ptej se, na co chceš.“

„Pověz mi, to s tím dědictvím jsi řekl jenom proto, abys mě získal?“ ptala se kuchařka a visela na něm očima.

„Ano... Proč se směješ?“

„Ale Ramóne, ty jsi si myslel, že bych si tě víc všímala, kdybys byl milionář? Copak mě neznáš? Peníze mě nezajímají. Peníze budou a my nebudem.“

„Dobrá, takže? Když tě nezajímají, můžeme...,“ usmál se Ramón.

„To ne, Ramóne. Všichni mě opustili. Můj otec opustil mou matku a mě, když jsem byla maličká. Potom mě zase opustil otec Marty. Všichni mě opustili. Proto už nechci s žádným mužem nic mít. Ani s milionářem, ani s žádným jiným.“

„Socorro, všichni chlapi nejsou stejní,“ přesvědčoval ji zahradník a slézal ze štaflí. Tvářil se přitom důstojně a důvěryhodně.

„Ale já to nechci ověřovat.... Ramón....“, vrtěla hlavou kuchařka a rychle odcházela. Jenomže pak se zastavila.

„Stalo se něco?“ zeptal se zahradník a sundal si čepici. Čekal, že přijde nejhorší.

„Stejně jsem ráda, že to s tím dědictvím nebyla pravda,“ řekla kuchařka.

„Proč?“ užasl Ramón.

„Protože to znamená, že neodejdeš.“

■

V hale vily se na chvíli sešli Federico s Damianem. Federico minul Luisu, která si s brýlemi na nose vykládala na stolku pasiáns, ale jen na ni zlostně pohlédl a šel dál.

„Federico, nečekala jsem, že přijdeš tak brzy. Co se stalo?“ zeptala se ho a pak se otočila k bratrovi Damianovi: „Vidíš, jaký je? Ani mi neodpověděl.“

„Víš, Luiso, něco se stalo... Federico... no, nech ho na pokoji,“ tiše odpovídal Damian.

„Ty ho hájíš?“ divila se Luisa a podívala se na něj přes obroučky brýlí.

„Ne, nehájím. Jen říkám, že měl příšerný den. My všichni jsme dnes totiž měli příšerný den.“

„Co se stalo?“

„Problémy. Něco se prostě nepovedlo. Vůbec se to nepovedlo,“ oznamoval Damian, ale nevěděl, jak to má říct. Nesdělil jí, co se stalo. To byla věc šéfa firmy. Co by si on, Damian, měl dělat v La Soledad zle.

„Já přece taky patřím do firmy. Mám právo to vědět. Navíc jsem Federikova žena,“ poznamenala Luisa.

„Ano, navíc jsi jeho žena,“ suše opáčil Luisin bratr.

■

Na zahradě se v podvečer objevily dvě podivné postavy ve stříbrem prošíváných sakách a sombrerech, s fiží pod krkem a s kytarou. Ramón s Rockym převlečení za Mexičany v maškarádě z půjčovny kostýmů.

„Ta kapela *mariachi* nám nepřišla. To nejsou seriózní lidi, Ramón,“ stěžoval si nešťastný Rocky.

„No, nevím, jestli jsou seriózní nebo ne, ale jsou to jediný mexický muzikanti, který tady znám. Možná se naštváli, protože jsem jim nezaplatil dopředu, jak chtěli,“ pokrčil rameny zahradník.

„Takže serenáda je v háji,“ vzdychl Rocky.

„Není v háji.“

„Je.“

„Když říkám, že není v háji, tak tam není,“ trval na svém zahradník.

„No dobře, a co teď?“ zoufal si řidič.

„Co? Jseš chlap, nebo ne?“ tlačil na něj Ramón. V tom mexickém oblečení vypadali oba směšně. Nebyli žádní umělci a varietní už vůbec ne.

„Jsem chlap,“ souhlasil nešťastný Rocky.

„A jakej?“ zeptal se Ramón.

„Jsem chlap, frajer, *macho* a... Mexičan,“ zaúpěl Rocky. Moc přesvědčivě to neznělo.

„Dobře, tak teda zazpíváš,“ vysvětloval mu zahradník.

„Zazpívám,“ vzdal se Rocky.

„Tak jdeme na to.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou řidič a pevněji sevřel kytaru, jako by ho měla zachránit.

„Ale ano!“

„Tak jo,“ vzdal se Rocky napodruhé.

„Dobrá. Tak jdeme,“ vyzval ho Ramón. Teplý večer byl pro serenádu jako stvořený.

„Tak si to ale nejdřív zkusme,“ zacouval znova Rocky.

„Aha, ty chceš zkoušet.“

„Zkoušejme.“

„Sí, sí.“

■

Damian seděl v koutě u kávového stolku a mluvil k Ivovi, který nervózně přecházel po hale rodinného sídla: „Je velmi nespravedlivé, jak se chováš ke svému otci, teď, když je na tom tak špatně.“

Ivo nesouhlasil. „Hůř je na tom ten dělník, kterého otec zabil,“ řekl a opřel se pěstí o stěnu.

Damian namítl: „On ho nezabil, Ivo.“

„Zabil ho on, zabil jsi ho ty a zabil jsem ho i já, protože jsem tátovi nezabránil, aby to udělal,“ trval na svém Ivo.

„To, co říkáš, je strašné,“ vysvětloval mu Damian. Stačil si přitom listovat v novinách. Byl zkrátka nad věcí. Tohle se ho příliš nedotklo.

„Na naší stavbě zemřel dělník, Damiane. To je hrozné. A hrozné je i to, co se ještě stane,“ pokračoval mladík.

„Co se stane?“ zeptal se Damian, jako by to nevěděl nebo si to neuměl představit. Debata ho v podstatě nudila.

„To se uvidí,“ řekl důležitě Ivo.

Milagros stála celou dobu na chodbě přede dveřmi do Federikovy domácí pracovny. Držela podnos s kávou a dobře slyšela, o čem je v hale řeč. Opatrně zaklepala a vstoupila k pánovi domu. Federico seděl za stolem, na kterém se vršily doklady, dokumenty, povolení a výkresy, a mnul si unavené oči.

„Promiňte,“ opatrně řekla Mili a postavila před něj kávu.

„Co chcete?“ překvapeně vzhlédl pán domu.

„Nechcete něco k jídlu? Vůbec jste nejedl,“ zeptala se Mili.

„Ne, nechci nic, vůbec nic.“

Avšak Milagros to nestačilo: „Promiňte, ale venku jsem zaslechla to o tom dělníkovi.“

Federico užasl: „Cože?“

„Neobviňujte se, pane. Nehoda je nehoda,“ uklidňovala ho Milagros. Zase jednou se pletla do cizích věcí, když měla pocit, že někomu pomůže. Ale u Federika

narazila. Jako by ho neznala. Zamračil se a podíval se na ni jako na kus hadru, který někdo pohodil do jeho pracovny: „Kdo se tě ptal na tvůj názor? Odejdi! A rychle!“

Mili se jeho zloby zalekla, sklopila zrak a zavřela za sebou dveře.

■

Ramón a Rocky zpívali na zahradě pod okny vily, přímo u bazénu, známou melodii zamilovaných: „Cucurucucu“ zpíval Ramón. „Cucurucucu“ chrčel Rocky.

„Zpíváš to přílišně,“ nadával Rockymu zahradník a kroutil hlavou. „Takhle Victoru nikdy nezískáš. Já budu zpívat *cucurucucu* a ty zazpíváš *paloma*“

„*Paloma*“ poslušně zopakoval zdřevěnělý Rocky. Nevěděl, jestli to je víc tréma nebo strach.

„Oukej, jdeme na to.“

„Oukej.“

„Cucurucucuuuu...“ zapěl Ramón.

„*Paloma*“ skřehotal Rocky jako nastydlý kohout.

Zahradník sepnul ruce a zasténal. „Ale jak zpíváš to *paloma*? Musíš do toho dát sílu, zpíváš přece serenádu pro milovanou ženskou. Musíš do toho dát velkou sílu. Vždyť je to tvoje sladká holubička na balkoně.“

„Sí. Je to moje holubička. Ona je má holubička a já jsem chlap,“ namlouval si řidič.

„Musíš do toho dát všechno!“

„Dám do toho všechno,“ potvrdil Rocky.

„Tak jedem.“

„Dejme do toho všechno.“

„Cucurucucuuuu!“ zpíval Ramón.

„*Palomáááá*“ chrochtal Rocky a mávl krkem kytary tak nečekaně, že strčil do Ramóna, který tím pádem ztratil rovnováhu a spadl do bazénu, který měli za sebou.

„Ramóne?“ znejistěl Rocky.

„Hlupáku!“ volal na něj z bazénu zmáčený zahradník, plival vodu a cákal kolem sebe. „Měl ses opřít do *palomy* a ne tou blbou kytarou do mě!“

Druhý den ráno se Milagros jako vždy zastavila nejdřív nahoře u staré paní. Angelica ještě ležela v posteli. Mili přisedla na okraj, posunula si baseballovou čapku z čela a řekla: „Proč se mnou nechcete jít na fotbal? Zrovna když hrajeme odvetu?“

„Ne, nepůjdu. Musíš mi prominout, ale necítím se dobře,“ zavrtěla Angelica hlavou a jemně poplácala Mili po hřbetě ruky.

„Ale já si chci, madam, zahrát. Bez vás mi to nedovolí.“

„Ne, jdi sama.“

„Nechcete jít kvůli tomu dělníkovi, co umřel, že jo?“

„Ne, je to kvůli mému synovi. Ale ty jdi. Dovoluji ti to. Už jsem řekla šoferovi, aby tě tam tedy zavezl. Taky si chce zahrát,“ uklidňovala ji Angelica.

„A váš vnuk?“

Angelica vzdychla: „Chudák, je úplně zničený. Je zklamaný ze svého otce.“
Mili se na to nemohla dívat: „Víte, co vám řeknu? Víte, co vám řeknu?“ opakovala. „Netrapte se mi tady, nechci, abyste se dál trápila, takže vstát, nahoru a...“

„Ne, už jsem řekla, že ne. Prostě ne,“ odporovala stará paní.
„Ano, půjdeme na sluníčko, ne? Oblečeme vám halenku, no tak. Zase jste protivná. Omlouvám se. Vy mě ale dokážete naštvat,“ zlobila se Milagros.

■

O několik místností dál se u toaletního stolku svého apartmá sešli manželé Federico a Luisa. Místnost byla smutná, téměř holá, zařízená bez lásky.

Luisa vypadala zděšeně. Seděla před zrcadlem a chvěla se: „Ivo měl pravdu. Proč jsi ho neposlechl? Teď máme problémy. Půjdeme před soud. Já nechci jít k soudu. Nahání mi to strach.“

Federico byl znechucen. „Prosím tě. Kdo by tě vedl k soudu? Nevyváděj!“

„Ivo, Ivo měl pravdu. On to říkal...“

Federico už zase zuřil. „Dej mi pokoj. Já toho bastarda vyhodím.“

„Můj syn není bastard,“ bránila se nešťastná Luisa. Federico se hořce zasmál: „Není? A kde je jeho otec? Kde?“

„Ty jsi jeho otec. Už od jeho narození,“ odpověděla smutně Luisa.

„Ne, mýlíš se - já jsem ten idiot, kterej se k němu svým podpisem přihlásil, aby zakryl tvůj nectnej prohřešek!“

„Jsi krutý,“ hlesla Luisa. Vždycky, když bylo nejhůř, vyčítal jí právě tohle, největší bolest, kterou v sobě nosila.

„Já že jsem krutý?“ divil se Federico. „To ty jsi krutá, že jsi mě k něčemu takovému odsoudila.“

„Neodsoudila. Naši svatbu připravil tvůj otec. Tos nevěděl?“ bránila se Luisa.

„Ano, jistě. Udělal to, aby zachránil podnik.“ Luisa se zatvářila vítězně a položila mu řečnickou otázku: „A zachránil?“

Federico nerad přiznával: „Ano, zachránil, ale mě potopil. Úplně mě potopil jako člověka,“ mávl rukou a odešel z pokoje.

Sotva sestoupil po schodišti do haly, narazil na Damiana s hromadou novin v náručí. „Federico, Federico!“ volal švagr.

„Ne, teď mě neobtěžuj,“ otráveně ho odmítal pán domu.

„Nebudu tě obtěžovat. Musím ti říct něco o té záležitosti,“ lísal se Damian.

„Co se děje?“ vrčel Federico.

„Daří se mi to zamaskovat... Podívej, nevyšlo to na žádné titulní straně,“ řekl Damian a ukazoval mu noviny.

„Kde je ta zpráva? Jak vypadá?“ projevil zájem pán domu.

„V kronice černých zpráv. Je to takhle malinkatá poznámka na konci stránky,“ chvatně listoval Damian.

„To je dobré,“ pochválil ho Federico.

„Taky myslím, že bychom měli dát té vdově nějaké peníze,“ řekl Damian takticky.

„Ano?“

„Myslím, že ano. Bylo by dobré, kdyby mlčela. Jestli se jí někdo bude ptát, tak řekne, že jí firma pomohla. Co myslíš?“ Federico se zamyslel a pak řekl: „Dej jí tolik, kolik uznáš za vhodné.“

„Ano? Co takhle deset tisíc pesos?“ navrhoval jeho švagr.

„Ano, dej jí je,“ kývl Federico a nalil si sklenku whisky.

„Dobře.“

„Řekni mi ale, byl ten chlap pojištěný?“ zjišťoval Federico.

„Byl. Neboj se, nech to na mně, všechno zařídím. Zavolám teď vdově a řeknu jí tu dobrou zprávu...“

„Skvělé, udělej to,“ řekl pán domu, dopil sklenku a odešel z haly.

„Jistě,“ přikývl Damian. Počkal, až bude sám. Potom vzal do ruky telefon a vytočil číslo vdovy po mrtvém dělníkovi. „Haló, tady je Damian

Rapallo z Di Carlovy stavební společnosti. Haló? Ano. Je paní doma? Ne? Aha, rozumím. Vyřídíte, prosím, sestře, že dostane pět tisíc pesos od naší společnosti. Na úhradu výdajů a tak... Není zač, paní... není zač. A ještě něco. Sdělte, prosím, sestře mou upřímnou soustrast. Není zač. Ubozí lidé, ubozí lidé.“

■

Milagros klepala z chodby na dveře Ivova pokoje. Klepala opatrně, tiše, aby ho nevzbudila, kdyby ještě spal. Jakmile vystrčil hlavu, pozdravila ho: „Ahoj.“

Ivo byl bez nálady: „Co chceš?“

„No, já, chtěla jsem...“

„Běž, prosím tě, pryč, Milagros. Necítím se dobře,“ skočil jí do řeči.

„Chtěla jsem vědět, jestli půjdeš hrát...“, opatrně vyzvídala Mili. Byla oblečená jako Cholino, v džínách, tričku a košili uvázané kolem pasu. A znovu se snažila někomu pomoci, tak jako včera Federikovi a před chvílí Angelice.

„Co jako?“ bručel Ivo.

„Dnes hrajeme odvetu, víš? Tak jsem chtěla vědět, jestli přijdeš. Budeš hrát, nebo ne?“

Ivo se otočil a šel dovnitř. Dveře nechal otevřené, Mili ho následovala. Posadil se na stůl a rozpačitě se na Mili podíval.

„Odpověz mi. Musím vědět, jestli budeš v bráně, nebo ne. Nemůžeš přece chybět,“ naléhala Milagros. Když šlo o partu z kláštera, cítila zodpovědnost.

Ale Ivo zavrtěl hlavou: „Nejdu.“

„Určitě nejdeš?“

Ivo mluvil tiše a omlouval se: „Ne, nepočítej se mnou. Já vím, že nemáte brankáře, ale řekni, prosím tě, otci Manuelovi, že se omlouvám. Ale nemůžu hrát, opravdu ne.“

„Netrap se tím. Byla to nehoda,“ řekla Mili.

„Běž už, běž,“ pobízel ji Ivo. Nechtěl se s ní na tohle téma bavit.

„Takové věci jsou v rukou božích,“ pokračovala dívka v červené čapce.
Ale to už bylo na Iva moc. „Ano? Takže podle tebe Bůh nakoupil nekvalitní materiál, aby na tom víc vydělal? A řídil snad stavební práce? Běž, prosím tě, běž už.“

„Nebyla to tvoje vina,“ chlácholila ho dívka. Dokonce ho chtěla pohladit.

„Milagros, promiň, prosím tě...“

Mili přikývla a odešla z místnosti. Už včera se jí stalo, že ji Federico vyhodil, a teď Ivo..... ale sotva vyšla na chodbu, Ivo za ní vyběhl a vypadal tak smutně, že mu vzala tvář do dlaní, Ivo padl na kolena a plakal. Mili k němu poklekla a konejšila ho... „Ne, netrap se tím, netrap. Nebyla to tvoje vina. Nemohl jsi nic dělat. No tak.“

Ivo ale už nemohl a otrásl se pláčem. Tak velké neštěstí už nedokázal unést.

... Do haly mezitím přišla krásná Andrea a pozdravila se s Damianem, který postával u baru a připravoval si drink.

„Ahoj, královno,“ zubil se bazilišek.

„Jak se máš?“ usmála se na něj.

„Dobře.“

„Ivo už odešel?“

„Ne, Ivo...,“ Damian přemýšlel, jak to říct. Ale jeho povaha mu kázala, aby se do ničeho nepletl, „... je ve svém pokoji. Je na tom špatně.“

„Kvůli tomu mrtvému dělníkovi?“

„Ano, řekl jsem mu, aby nechodil do práce, protože kdyby potkal svého otce, tak by to byla pohroma.“

„Damiane,“ řekla Andrea a udělala tři kroky, aby byla blíž a nemusela křičet.

„Hm,“ usmál se na ni a napil se.

„Federico věděl, že byl použit nekvalitní materiál?“ zeptala se.

Damian kroutil hlavou: „Andre, ty jsi Federikova sekretářka, takže se věnuj telefonátům a vzkazům, ničemu jinému. Jo? Kromě toho - měla bys teď být v práci, zlatíčko.“

Kráska pohodila hlavou a otočila se. Beze slova šla za Ivem; seděl v té chvíli s Mili na podlaze a objímali se...

„Děkuju ti, Mili.“

„Jseš nemocnej?“ odpověděla mu Milagros něžně. „Řekl jsi mi teď Mili. A Carlito? Kde je Carlito?“

„Mnohokrát ti děkuji, opravdu,“ dodal Ivo, ještě jednou ji objal, a když už byli u sebe tak blízko, políbili se a pak znovu a znovu... a líbali se, dokud se nad nimi nezastavila Andrea a nepřekvapila je slovy: „Řekli mi, že jsi nemocný... ale netušila jsem, že potřebuješ dýchání z úst do úst.“

KAPITOLA IV

Milagros přichází na večírek

Ve vile nad městem plynul den za dnem, vztah Milagros a Iva se pořád ještě nevyjasnil, Ivo chodil s Andreou... a pán domu Federico se konečně dozvěděl od otce Manuela, že Milagros je pravděpodobně jeho dcera. Nevěřil tomu, a aby mu Milagros nestála v cestě, poslal matce představené šek s tím, že si má Mili vzít zpátky do kláštera... Ale jak už to v životě bývá, nic nebylo tak prosté, jak se na první pohled mohlo zdát. Luisa i Damian dál kladli různým lidem překážky pod nohy, Pablo chystal překvapení... a Rocky pořád miloval Victorii.

V La Soledad se sešla velká společnost, přátelé a obchodní partneři z blízka i daleka zaplnili halu a přízemní místnosti. Dámy přišly v róbách a páni v dokonale padnoucích oblecích a dobře se bavili. Jenom Ivo, který se procházel s Andreou po boku, se pořád nervózně rozhlížel.

„Tak ty jsi řekl babičce, aby šla hledat Milagros? To je snad vtip. Dívají se na nás. Ale no, nezlob se přece hned,“ šeptala Ivovi Andrea a tiskla se k němu.

„Nech toho,“ odsekl Ivo.

„Co se děje?“ divila se štíhlá, vysoká kráska.

„Bernardo! Bernardo! Pojd'te sem!“ zavolal Ivo komorníka, a když přišel, Ivo na něj vyjel: „Co je s Milagros?“

„Promiňte, snad se slečnou Milagros,“ upozornil ho Bernardo se zdvořilou úklonou, ale Ivo jen zlostně mávl rukou: „S Milagros. Co je s ní? Jak to, že neobsluhuje hosty?“

„No...“ pokrčil rameny komorník.

„Žádný no! Chci, aby tu byla.“

Vtom k němu přistoupila babička Angelica a s úsměvem řekla:

„Jasně že tu bude. Samozřejmě. Vidíš... támhle jde,“ ukázala pohledem nahoru na galerii.

Po schodišti sestupovala Mili oblečená jako dáma z nejlepší společnosti. Měla na sobě tenké, tmavé, dlouhé šaty s úzkými ramínky, vlasy měla vyčesané nahoru, aby vynikla šíje, a upravené do kvalitního účesu. Kráčela po Pablově boku, který si ji vedl, jako by byla jeho nevěstou.

„Co je tohle?“ zvolal užaslý Ivo. Čekal služku, která na večírku měla obsluhovat, a náhle spatřil krásnou mladou dámu.

„Tohle?“ pyšně mu odpověděl Pablo. „To je nejkrásnější host dnešního večera. Nezdá se ti?“

Přítomní na okamžik zmlkli a zírali. Žasli. Nejhorší pohledy vrhaly Luisa a Victoria. Bariéru ticha pak znovu prolomil Ivo: „Nemůžeš tu být,“ oslovil Milagros.

„Ale je tu,“ odporoval mu Pablo.

„Ano, jsem. Chachá,“ přidala se Mili.

„Nemůžeš...“, odmítal Ivo.

Luisa se k nim přitočila a nenápadně, aby to ostatní neslyšeli, protože společnost se pomalu začínala věnovat zase sama sobě, řekla Mili: „Ihned odejděte z tohoto domu.“

„V žádném případě. Ona je totiž můj host,“ žoviálně jí odsekla Angelica. Luisa nevěřila vlastním uším: „Cože? Služka je váš host?“

Angelica ji však uměla usměrnit: „Chceš snad před hosty udělat scénu, Luiso? Jim to přece vůbec nevadí.“ A měla pravdu. S Federikem stál u krbu elegantní muž s manželkou. Právě se předklonil a řekl pánovi domu: „Blahopřeji vám, *señore* Federico Di Carlo. Je nádherná.“

„Kdo?“ nechápal Federico.

„Ta dívka, která právě sešla po schodech dolů. To je vaše dcera?“

„Ne. Jen přítelkyně rodiny,“ pohotově odvětil Federico. Ale vedle stojící Victoria vyhrkla: „Já jsem přece jeho dcera. Tamta je, je...“

„Naše přítelkyně. Jde o to, že...,“ snažil se Federico.

„To není žádná přítelkyně!“ vyjela Victoria.

Federico pokračoval: „... že se trochu pohádaly, o to jde. Jdi za mámou, prosím tě.“

Victoria pyšně zvedla nosík: „Tak to bude asi lepší.“

O pár kroků dál se Damian zastavil u svého syna Pabla. „Já to nechápu, Pablo,“ řekl, „vždyť ty...“

„Ty jsi nikdy nic nechápal, tati. Nikdy,“ odpověděl mu mladík.

„To je nepochopitelný. Já tomu nemůžu uvěřit, ty chodíš. Ty chodíš!!“ radoval se Damian a s chutí se napil whisky.

Ivo s Andreou stáli u baru a černovláska byla dost nervózní. „Já snad umřu,“ hlesl Ivo, když k němu přicházela Mili. Učesaná jako dáma, oblečená jako dáma, ověšená zlatem.

„Tebe baví ta nuda, Ivo? Večírky jsou přece od toho, aby se na nich žertovalo,“ řekla Milagros a ukázala na Andreiny šperky: „Pěkný korálky.“ Pak se otočila, odcházela, Ivo se hnul, že půjde za ní, ale Andrea ho chytila za paži. „Zůstaň tady,“ sykla.

Pod schodištěm se Luisa setkala s Federikem a opatrně mu sdělovala: „Blahopřeju. To je skvělý způsob, jak zkazit večírek!“

„A co mám podle tebe dělat?“ rozhlížel se Federico, jestli nevyvolal rozruch.

Luisa mu nedala vydechnout: „A Pablo! Pablo! Přízrak, který najednou chodí! Podívej, to jsou ale věci! A ta holka! Jak můžeš dovolit, aby dál zůstala v tomhle domě?“

„To ji mám snad zabít?“ odsekl Federico.

„Ano!“

I Victoria se divila svému bratranci, stejně jako další lidé, kteří znali Pabla jen jako invalidu na vozíčku: „Mám věřit tomu, co vidím? Pablo chodí!“

„Chodí. Jsem z toho vedle, nemůžu tomu věřit. Celou dobu nás všechny vodil za nos,“ divil se upřímně Ivo a nevěděl, jestli se má zlobit nebo radovat.

„Třeba chudák zatím nemohl na nohy a teď najednou...,“ snažila se Pabla zastat trochu naivní Victoria.

„Prej nemohl chodit! Celou dobu nám nalhával, že je ochrnutější“ prskal dotčený Ivo. Co je to za bratrance, když se stejně starému příbuznému nesvěří?

„Počkej, počkej,“ brzdila ho Victoria. „Nekřič, nekřič. Jsme přece na tátově večíрку. Co tomu řeknou lidi?“

Angelica byla snad jediný blízký člověk, který se na Milagros díval se zalíbením a taky ji dokázal pochválit: „Mili, jsi... jsi okouzluující!“

„Děkuji. Jsem šťastná hlavně kvůli Pablovi, paní,“ řekla Milagros a políbila starou dámu na tvář.

„Já taky. To je ale noc! Dobře, drahá, jdu se podívat, jak to vypadá v kuchyni.“

Sotva Angelica odešla, mihla se kolem Mili Marta se stříbrným podnosem a šampaňským. Mili jí poklepala na rameno: „Marto!... Marto! Teď je řada na mně. Dej mi skleničku. Děkuju. Je vidět, že jsi dobrá servírka. Běž...“, poslala nepřijemnou služku pryč a vypila své šampaňské skoro na jeden lok. Mezitím se k ní přiblížila Andrea a jedovatě špitla: „Odejdi!“

„Cože?“ podivila se Mili. Nehodlala si od ní nechat vůbec nic líbit.

„Chci, abys odešla. Zmiz. Nedošlo ti, že mi kazíš zasnubní večírek?“

Ale Milagros náhle spatřila otce Manuela: „Otče! Otče, chci vám představit jednu holku.“

„Já ji znám,“ kývl kněz a mírně se před Andreou uklonil.

„Vy ji znáte?“ divila se Mili. „Právě mi říkala, jak je nervózní, protože má zasnuby.“

„To je přece logické,“ podotkl Manuel a napil se ze své skleničky.

„To není logický,“ odporovala Milagros, „protože snoubenec na to jde trochu rychle. Ale neboj, drahá. Tvůj snoubenec není takovej sukničkář, jak se říká. Co já vím, líbá se pouze se dvěma ženami,“ řekla Mili tónem, který jasně prozrazoval, která je ta druhá. Na Andreu to už bylo příliš.

■

Služky v kuchyni pomáhaly kuchařce s obloženými mísami. Vybrané pochoutky se vrstvily jedna na druhou, aby to lahodilo oku. Socorro byla zvědavá: „Linito, vyprávěj mi, vyprávěj, jak vypadala, když scházela ze schodů.“

Lina byla ve svém živlu. Nadšeně vykládala o úspěchu své kamarádky Milagros: „Socorrito, vůbec si to nedovedeš představit! Vypadala jako princezna. Co princezna! Jako nějaká královna, jako nějaká bohyně, bylo to nádherný, úplně jako z pohádky. A to oblečení, který ji dělalo... úúú... vypadala, vypadala jako mořská panna.“

„To je pěkný,“ přikyvovala Socorro. „Mám z toho kvůli Mili strašnou radost!“

„Já přece taky. Jsem její nejlepší kamarádka,“ řekla dívka s motýlky ve vlasech.

Marta se nakysle přidala: „To teda musím říct, že ty seš fakt bezvadná kámoška.“

„Závidíš, že jo?“ řekla Lina.

„Já? Co ti je? Musíme připravit tácy pro číšníky a ne se navzájem pomlouvat,“ usměrňovala ji Marta, ale to už ji okřikla i matka Socorro: „My se nepomlouváme, slyšíš, Marto?“

Lina byla na červovlasou soupeřku příkřejší: „To ty v tomhle domě pomlouváš. A nejen že pomlouváš, taky jsi otravná. Socorrito, přísahám, že nechápu, jak to, že

se to ta tvoje dcera tak nepovedla. To ji určitě při narození uštkl nějaký hnusnej had.“

■

Andrea se tiskla k Ivovi u krbu v hale a syčela na něj: „Nemůžeš tu jen tak stát a nic nedělat. Dělej něco! Vyhoď ji odtud!“

„Ano, jasně,“ souhlasil Ivo, aby měl od ní pokoj, ale nic nepodnikal.

Andrea poznala, že to nemyslí vážně: „Na co koukáš?... Ivo!“

„Co?“

„Oznam teď hned aspoň naše zasnoubení!“

Ivo pozorně sledoval Mili s Pablem, jak si povídají. Andreu vlastně ani moc neposlouchal. V hlavě se mu honily jiné věci. Přemýšlel, co vlastně může mít Pablo s Mili společného. Ke své budoucí snoubence se ani neotočil, protože nespouštěl oči z Milagros, a řekl Andree: „Můžeme ještě chvilku počkat, láska?“

Pablo zatím nešetřil lichotkami: „Vypadáš nádherně, Mili. Ne, nádherně ne, jsi úchvatná.“

„Ty taky nevypadáš špatně!“ podotkla Mili. „Můžu se napít?“

„Nepřipadáš si tu dobře?“ zeptal se Pablo.

„Co? Staře?“ neslyšela Milagros.

„Ne, jestli se tak na tomhle večírku cítíš dobře?“

„Ne. Nechápu, o čem to mluvíš. Vůbec se necítím... Viděl jsi moje boty?“

„Co je s nimi?“ podivil se Pablo. Byly velmi kvalitní a lehké.

Milagros se zamračila: „Jak to, co je s nimi? Viděl jsi ty podpatky? Jsou jako jehly. Nesnáším je.“ Nebylo divu. Dívka byla zvyklá na pohodlné tenisky...

Vtom se k nim přidal Federico a naklonil se k Mili stejně jako jeho žena i Andrea před chvilkou: „Milagros, to, co děláš, není správné.“

„Proč ne?“ podivila se.

„Protože nepatříš do rodiny. Nemáš se mnou nic společného. Tak je to,“ Federico začínal zaměňovat přání za skutečnost. Nechtěl si připustit, že by Mili mohla být jeho dcera, i přesto, že tomu už pevně věřila paní Angelica.

Ovšem sami dlouho nezůstali. Přišel elegantní pán, co Mili jako první ze všech pochválil: „Promiňte. Jsem senátor Ripetti. Těší mě.“

„Také mě těší,“ řekla Milagros a podala mu ruku. Senátor se sklonil a políbil ji na hřbet ruky. „Mnohokrát děkuju, pane Ripetti.“

„Ne, prosím vás,“ usmál se Ripetti. „Nevím, jestli vám pan Di Carlo vyprávěl, jak jsem se roztomile spletl.“

Milagros se otočila k Federikovi: „Ne, to jste mi nevyprávěl.“

Ripetti se usmíval: „Když jste přicházela, byla jste tak oslnivě krásná, že jsem si myslel, že jste jeho dcera. Není to roztomilé?“

Federico nevěděl, jak se má tvářit, ovšem senátor je vlivná osoba, tak se alespoň pokusil o úsměv, který mu zmrzl na rtech, sotva Mili promluvila: „Ne, to je blbej vtip,“ odsekla nezdvořile. „Já nemám otce a ani ho nechci mít. Jsem nemanželská. Na zdraví,“ pozvedla sklenku a otočila se zpět k Pablovi. Nějaký senátor z Buenos Aires ji nezajímal.

■
Své problémy neměla jenom vysoká společnost. Důležité osobní věci museli řešit i řidič se zahradníkem. Seděli v kuchyni u stolu a Rocky se cpal s chutí ovocem. „Mluvil jsi s ní?“ zeptal se Ramóna.

„Nechce se mnou mluvit,“ odpověděl zahradník.

„Určitě má nějaký důvod,“ mumlal Rocky a otřel si z nosu vystříklou šťávu z pomeranče.

„Nežertuj, to je moc vážná věc. Nebo na oplátku budeme mluvit o Victorii...,“ varoval ho Ramón. Potíže se Socorrou trvaly. Ztracená Marta...

„No, dobře,“ bránil se řidič.

„Musím s ní mluvit,“ zasnul se Ramón. I kdyby to mělo být venku na ulici, tak s ní musím mluvit.“

■
Na oslavě to byla nyní Victoria, kdo po Ivovi požadovala: „Ivo! Pojď sem. Chci, aby odtud hned odešla.“

„Vicky, nemůžeš...,“ bránil se blondýn. Sestra ho odtáhla doprostřed a vztekla mu šeptala: „Žádný Vicky. Chci, aby odešla teď hned, rozumíš?“

Ivo se rozhlížel: „Uklidni se, všichni se na tebe dívají.“

Victoria chápavě kývla hlavou: „Lidi, aha lidi.“

Všiml si jich Federico a přidal se k nim: „Prosím vás, nehádejte se.“ Přišla i Luisa: „Jediný, co je tu hrozný, je ta coura.“

Federico se snažil zachránit situaci: „Nikdo neví, že to je naše služka.“

„Jak to víš?“ divila se Luisa.

„Kdo z nich by to mohl vědět?“ pokrčil rameny Federico.

Ovšem přidala se k nim Luisina stará známá Milena a s úsměvem zbořila rodinnou poradu jak zchátralý domek někde v pampě: „Luiso,“ řekla rozzářeně. „Luiso! Ty se překonáváš! Jsi tak blahosklonná!“

„Proč?“ divila se paní domu.

„Dovolit své služce, aby se zúčastnila večírku jako host! Přisahám ti, že mi to připadalo... nevím,“ vrtěla hlavou a zvedala sklenku k přípitku.

„Neuvěřitelné...,“ přidala se Victoria.

Milena na ni ukázala prstem a řekla: „Ano, neuvěřitelné. Tvoje matka má sklony k dobročinnosti, ale myslím, že tentokrát to trošičku přehání, ne?“ Milena to zvládla dokonale a škodolibou radostí skoro zářila. V očích hostitelské rodiny se mísily rozpaky se zděšením.

■
V kuchyni bylo o poznání veseleji. Na stole tál s několika sklenkami šampaňského a mnoho prázdných skleniček, přinesených z haly. „Ta je pro tebe,“ řekla kuchařka a dala plnou sklenku Lině.

„Díky,“ zajásala Lina a vzala dlouhou úzkou šampusku za nožičku.

„Můžeš mi taky podat skleničku?“ žadonil Ramón. V tu chvíli přišla Milagros a ztěžka si dřepa na židli. Nejdříve ze všeho shodila lakované lodičky. „Ach jo. Já už nemůžu.“

„Mili, co děláš tady v kuchyni?“ divila se Lina.
 „Nesundávej si ty boty. Jsou moc pěkný,“ přidala se Socorro.
 Milagros mávla rukou: „To je mi jedno. Už si je neobuju ani za nic. Nedovedete si představit, jak jsou nepohodlný. Jako bych celej večer chodila po střepech.“
 Rocky se na ni zubil: „Jseš skvělá. Vypadáš jako filmová hvězda.“
 „Díky,“ klaněla se mu Mili. „Ale nedovedete si představit, jak těžký je bejt dáma. Já už nemůžu.“
 „Ale no tak. Sledovala jsem, jak na tebe čuměli,“ nesouhlasila Lina.
 „Jo?“ ujistovala se Mili a položila si unavené nohy na volnou židli.
 „Byli úplně bez sebe!“ jásala motýlková dívka.
 „Pěkná přetvářka, Lino. Na jednu stranu na tebe dělají chachacha, ale na druhou ti zabodnou nůž do zad,“ mávla rukou Mili. „Jsou to všechno žraloci z velikýho oceánu.“
 „Hm,“ podivila se Lina.
 „Lháři, všichni jsou to sprostý lháři,“ ulevila si Mili. Pak přišel do kuchyně Pablo a na všechny se usmál: „*Hola!* Ahoj... dobrý večer.“
 „Pan Pablo... vy... vy chodíte?“ nevěřila svým očím Socorro.
 „Promiňte, ale vy jste přece byl na vozíku,“ musela se zeptat i Lina.
 „Ano, byl. To jsem byl...“, odpověděl jí Pablo. „Byl jsem pořád nahoře v domě. Otec vám dokonce zkoušel lhát, že jsem v Evropě. Ale nikdy jsem tam nejel. Byl jsem celou tu dobu zavřený ve svém pokoji. Pojď, Mili.“
 „Co?“ lekla se Milagros. „Kam?“
 „Budou si předávat zásnubní prstýnky.“
 „Dobře. Už jdu,“ řekla Mili, sebrala Ramónovi sklenku a zase ji naráz vypila. Personál sledoval odcházející pár. Nevěděli, co si mají myslet. Jestli jim to spolu sluší nebo ne, jestli by měli patřit k sobě anebo... Bylo to všechno příliš rychlé a neuvěřitelné...

■

Luisa vystoupila na čtvrtý stupeň schodiště a významně požádala přítomné: „Dámy a pánové! Prosím o chvilku klidu.“ Okamžik počkala, než se k ní hosté otočí a zmlknou, pak pokračovala: „Chci vám říci, že tímto večírkem oslavujeme několik událostí. Za prvé, volební nominaci mého manžela...“ Přerušil ji potlesk.

„*Viva Di Carlo!*“ ozývalo se ze sálu.

„... dále, návrat mého synovce Pabla z Evropy. A za třetí, z čehož mám opravdu velkou radost - zasnoubení mého syna Iva s jeho přítelkyní Andreou!“

Všichni opět zatleskali. Ivo vytáhl z kapsy krabičku se zásnubním prstenem a navlékal ho Andree na štíhlý prsteníček. Pohledem však sklouzl k Mili, která ho při tom pozorovala a tvářila se zoufale. Ivo navlékl prstýnek a políbil svou vyvolenou. Milagros neměla daleko k pláči.

■

Ivův kamarád Bobby zvonil mezitím dole ve městě v jakémsi domě u dveří. Ještě předtím vytáhl z kapsy zrcátko a zkontroloval si chrup.

Spokojeně zamlaskal a znovu zazvonil. Pak se usmál a ruku s květinami napřáhl před sebe.

Otevřela mu malá baculatá dívka kolem pětadvaceti. „Ahoj. Jak se máš?“

„Dobře,“ odpověděl Bobby, ale pak dodal: „Ne, asi jsem si spletl byt, adresu. To bude omyl.“

„Žádný omyl,“ odpověděla baculka. „Ty jsi Bobby, vid?“

„Ano.“

„Jsi takovej, jakýho tě popsala Victorie. Já jsem taky sama, víš, Bobby? Pšt. Pojď dál. Večeře už je hotová.“

■

Večírek ve vile La Soledad skončil pozdě v noci. Mili šla pak nahoru do pokoje staré dámy pomoci Angelice na lůžko. Když natrásla polštář a položila jí ho pod záda, přisedla si na druhou stranu postele a konečně shodila nenáviděné střevíce.

Angelica se usmívala: „Vidělas, jaký jsi na ty lidi udělala dojem?“

„Dojem? Jakej dojem? Hodně lidí jsem pěkně vykolejila,“ bručela unavená Mili.

„Ale jsi spokojená, ne?“ vyptávala se Angelica.

„Spokojená? To já nevím, jestli jsem spokojená.“

„Nejvíc se mi líbilo pozorovat moji vnučku Victorii, jak přímo vybuchovala zlostí. Já vím, je to snad hodná dívka, ale hlavně je dost nafoukaná. Rodinné prokletí,“ řekla stará dáma.

„Přestaňte už povídat, musíte spát,“ poznamenala Mili.

„Spát? Já a spát? Chci si užívat. Pro mého syna to konečně byla dobrá lekce.“

„Dobrá lekce pro vašeho syna?“

Angelica vzdychla: „Ano. Federico v dávných časech vždycky chtěl uspořádat večírek, na kterém by se ze slůžky stala dáma. Ale nikdy se toho neodvážil.“

„Aha, tak takhle to bylo! Vy jste mě zneužila!“ rozhněvala se Mili.

„Cože?“

„Že jste stará a lstivá. Zneužila jste mě,“ zlobila se Mili a praštila pěstičkou do druhého polštáře, ale Angelica se jejímu hněvu jenom zasmála.

■

O několik místností dál, v Ivoově pokoji, se divoce rozpálila Andrea: „Nikdy ti to nezapomenu, Ivo. Nikdy,“ řekla a mrštila botami do kouta. Z očí jí sršely blesky.

„Poslouchej, Andreo, můžeš mi konečně říct, o čem to mluvíš?“ zeptal se Ivo. Sundal si sako a chodil po místnosti s ragbyovým míčem v náručí. Nikde žádný spoluhráč a na hřiště daleko...

„O čem to mluvím? O tom ponížení, který jsi mi způsobil. Byl to můj zasnubní večírek! Byly to moje zasnuby! A ty jsi nechal tu služku, aby byla středem pozornosti místo mě!“ zuřila štíhlá kráska.

„Ale já jsem ji tam nechtěl, Andreo!“

„Tak proč jsi ji teda nevyhodil? Proč?“

■

Podobná nálada zavládla i v apartmánu Luisy a Federika. „Tvoje matka nám zkazila večírek!“ vztekala se Luisa. „Tím, že má tu couru tak ráda.“

Federico se však nenechal okřikovat: „Nenavázej se do mojí matky.“

Ale Luisa jako by byla hluchá: „Zametá s tebou, Federico! Vždycky uděláš to, co chce.“

„Už toho nech!“

„Tak uděláš něco, nebo ne?“ naléhala jeho žena.

„Už jsem ti řekl, že jo.“

„Ano, řekl jsi to. Vždycky řekneš, že něco uděláš, ale neuděláš nic, protože víš, co jseš? Jseš jenom loutka,“ vyjela na něj Luisa. Federico to už nevydržel a dal jí pořádnou facku. Hodilo jí to hlavu do strany, leknutím se chytila za tvář, a proto neviděla, jak její muž zatíná ruku v pěst a že se jen na poslední chvíli ovládl, aby ji neudeřil ještě jednou, tentokrát mnohem nebezpečněji...

■

Mili v té době bloumala po domě jako tělo bez duše. Sestupovala po schodišti bosa, v jedné ruce boty, ve druhé za sebou táhla po podlaze přehoz, který měla na večírku k šatům přes ramena. Sedla si na schod zrovna ve chvíli, kdy do haly přišla Lina. Tak se posadila, taky byla bosa, mnula si chodidla a kroutila hlavou, aby uvolnila ztuhlé svaly.

„Konečně jsem tě našla,“ řekla Lina. „Bála jsem se, že se ti něco stalo.“

„Co by se mi mělo stát?“

„Ale však víš, je taková noc. To ti řeknu, já jsem úplně mrtvá,“ ulevila si Lina.

„Já jsem taky mrtvá,“ řekla Mili, ale znělo to dost smutně. Myslela to jinak než její kamarádka s motýlky.

„Ale no tak. Kdes byla, Mili?“

„Co?“

„Kdes teď byla?“ zopakovala otázku Lina a pohladila Milagros po paži.

„Jo, byla jsem... Starala jsem se o paní. Takhle šťastnou jsem ji snad nikdy neviděla.“

„Jo, to si dovedu představit. Ani nevíš, jak se všichni tvářili, když jsi šla dolů po schodech. Paní Angelica je hodná, vid?“

Mili přikývla, ale nepřesvědčivě. „Hodná, hodná. Ukázalo se, že je pěkně mazaná.“

„Mazaná?“

„Zneužila mě.“

Milagros se znovu zmocnil spravedlivý hněv: „Zneužila mě, jo, zneužila, protože to chtěla nandat svému synovi. Byli tam všichni. Chtěla si z nich vystřelit a použila mě jako kanón. A oni jsou teď na mě naštvaní. Rozumíš?“

Lina nechápala: „Popravdě řečeno, ne...“

„Řeknu ti to jinak,“ pokračovala Mili. „Víš, že paní Angelica před lety chtěla, aby si pan Federico vzal za ženu služku?“

„To že chtěla?“

„Hm,“ přitakala Mili.

„Tak tohle slyším poprvé,“ žasla Lina. V duchu si však jako snad každá služka představovala, že to je i její případ... a že si bere nějakého bohatého pána, u kterého slouží.

„Teda ne, aby si pan Federico vzal jakoukoli služku,“ upřesňovala Mili.

Lina zívla: „Ne, ne, řekneš mi to jindy. Já teď už ničemu nerozumím. Pojďme do postele.“

„Tak proč ses mě teda na to začala vyptávat?“ odsekla Milagros a rozpustila si vlasy.

„Ale no tak, pojď spát! Jdeme do postele, protože já už jsem úplně hotová,“ řekla Lina, vstala a zatáhla Mili za ruce.

Milagros vstala a zívla taky. Pak zamlaskala. „Mám sucho v puse.“

„Přehnalas jsi to s pitím?“

„Měla jsem jenom takovouhle malou skleničku...,“ naznačovala mezi palcem a ukazováčkem úzkou mezírku. Jenomže sotva dívky dorazily do kuchyně, přišel tam Ivo. Na schodišti totiž objevil jednu Miliinu zapomenutou botu. Držel ji teď v ruce a ptal se, jestli by směl mluvit s Milagros.

■

Hádka mezi Luisou a Federikem pokračovala. Luisa seděla na posteli a chladila si tvář. „Ty? Omlouváš se?“ divila se právě.

„Jenom se chci s tebou usmířit,“ řekl Federico. „Omlouvám se ti za tu facku. Přestal jsem se ovládat.“

„Tak to už se stalo tvým zvykem,“ důstojně odvětila Luisa. Vycítila, že je na koni, a hodlala toho rychle využít.

Federico sepnul ruce: „Nebud’ ironická, prosím tě. Snaž se mě pochopit. Mluvíme o budoucnosti rodiny. Tebe nezajímá Ivova budoucnost? No, jestli tě zajímá, musíš být na mé straně. Získám v téhle zemi určitou moc. Pomůže mi k tomu politika... a ty.“

„Politika možná ano, ale já ne,“ pohrdavě odsekla Luisa.

„Co to říkáš?“

„Že už je mi to jedno, Federico,“ nadzvedla se Luisa na posteli a upřeně se mu zadívala do očí. Znala jeho slabinu. „Víš, kam si tu svoji moc můžeš strčit?“

„Na, Popelko,“ řekl v tu chvíli Ivo a podal Mili botu. Sedli si v kuchyni ke stolu. Mili se zpočátku dívala stranou. „Carlito... Co ti je?... Řekl jsem ti Carlito a ty nic!“ divil se mladík.

„Jsem strašně unavená.“

„Udělalas jsi to, abys mě naštvála?“ zeptal se na její večerní představení.

„Ne, udělala jsem to, abych se pomstila,“ řekla Mili. Ruce měla sepnuté na stole a dívala se jenom na ně.

„Pomstila? Za co? Co jsem ti udělal?“

„Nic. Neudělal jsi mi nic. To sis myslel, že budu věčně čekat, až mě někam vezmeš?“ řekla znavená Mili.

„Milagros, zkazila jsi mi zasnuby s Andreou.“ Ivo se snažil být rozumný.

„Tak já jsem ti zkazila zasnuby! A ty jsi mi nikdy nic nezkazil, vid’? Něco ti řeknu. Nenávídím tě. Jsem na tebe strašně naštvaná. Takže mám radost, že ses s tou hubenou kozou zasnoubil. Klidně se s ní ožeň. Sám si zkazíš život! Já se budu jen dívat a bavit.“

Mili vstala a odcházela.

„Milagros!“

„Dobrou noc, pane.“

Ivo za ní křičel: „Milagros! Chci si s tebou ještě popovídat o Pablovi. O bratranci.“

„Ale já ne!“ volala z chodby.

■

Druhý den ráno spala Milagros jak zabitá. Dokonce si něco mumlala ze spaní. Probudilo to služku Martu, která prahla po pomstě. Když se ujistila, že i Lina spí jako pařez, zamáčkla dívkám budík, opatrně si ze skříně vzala služební šaty a vytratila se v noční košili z pokoje...

Federico mezitím přivedl do pracovny Damiana. Oba byli ještě v lesklých hedvábných županech. Damian se zlobil: „Zbláznil ses, Federico? Proč mě budíš tak brzo? Včera jsme šli pozdě spát.“

Federico se posadil a řekl: „Nebřeč. Já jsem v noci ani oka nezamhouřil.“

„To je tvůj problém,“ bránil se Damian.

„Ale tvůj taky, jestli nechceš, abychom měli potíže,“ řekl Federico. Damian vzdychl. „Tak co se stalo?“

„Luisa se rozhodla, že mě opustí, přestože jsem jí vyhrožoval, jak jsem mohl.“

„Ano, ano. Je velmi zoufalá.“

Federico uvažoval: „Třeba je to jenom chvilková záležitost. Zuří, protože jsem jí jednu vrazil.“

„Cože? Ty jsi ji uhodil?“ málem se uchichtl Damian.

Federico rozhodil ruce: „Neovládl jsem se. Omlouval jsem se jí, ale neodpustila mi. Opouští mě.“

„Tak to je konec tvý politický kariéry, švagre. Začala včera večer a skončila dneska ráno,“ šklebil se Damian.

„Přestaň mluvit hlouposti a udělej něco,“ zarazil ho pán domu.

„A co?“ zeptal se Damian. Podobné úkoly měl rád. Mohl si za ně říct slušnou částku.

Federico byl rozmrzelý: „Cokoli, prostě něco. V sázce je všechno, rozumíš?“

■

Když Marta přišla do kuchyně, Ramón s Rockym právě snídali a Socorro se zeptala: „Marto, nevíš, kde jsou Lina a Mili?“

Marta samozřejmě zalhala: „Ne. Nemám ani ponětí.“

Socorro si ji změřila: „Co ti je? Běž a vzbud’ je, už tu mají být. Paní Angelica musí dostat snídani.“

„Proč já?“ ptala se Marta.

„Běž a hned. Já jdu do zahrady pro pár rajčat, když už mi je nikdo nenosí,“ významně řekla kuchařka a podívala se přitom na Ramóna.

■

„Sestřičko...?“ zeptal se Damian mezi dveřmi apartmánu Federika a Luisy své sestry.

„Co?“ vyjela na něj.

„... Přišel jsem tě poprosit, abys neodcházela.“

Luisa se vítězoslavně zasmála: „Aha, Federico zpanikařil. Jasně, poslal tě, abys mě přemluvil.“

Damian si nesl sklenku whisky, Luisa pila kávu. „Ne, Luiso, to ne.“

„Ale ano. Ztrácíš čas, bratře. Znáám ho. Mě ta jeho kandidatura vůbec nezajímá. To je všechno, co ti k tomu můžu říct.“

„To tě taky nezajímá, jak vyhrožuje Ivovi?“ nenechal se zmást Damian. V takových věcech byl zběhlý.

Luisa se zamyslela: „Přemýšlela jsem o tom. Hodně jsem o tom přemýšlela, ale on se neodvází. Ne snad proto, že by skončil ve vězení. Ale neodvází se.“

Damian to nechtěl jen tak vzdát: „Promysli si to dobře, Luiso.“

„Už jsem si to promyslela, Damiane, a rozhodla jsem se. Budu tu ještě pár dní, abych dokončila nějaké záležitosti, ale už jsem se rozhodla. Odcházím,“ řekla a znělo to jako tečka. Ovšem jenom pro toho, kdo Luisu pořádně neznal.

■

Komorník Bernardo zaklepal a vešel do Pablova pokoje. Přinášel mu snídani: „Dobrý den, s dovolením.“

„Dobrý den,“ odpověděl Pablo. Měl na sobě obyčejné džíny a košili.

„Tedy, vám to ale sluší!“ pochválil ho komorník.

Pablo se usmál. „Mně, mně? Děkuju.“

„Posaďte se prosím, abych vám mohl dát snídani,“ vyzval ho Bernardo.

„Ano, posadím se, ale dole,“ odpověděl mu Pablo. To bylo něco nového, alespoň od autonehody jeho otce.

„Promiňte, pane?“ divil se komorník.

Pablo měl dobrou náladu: „Slyšel jsi dobře. Nasnídám se dole. Nevím sice kde, už si nepamatuju, kde jsem dříve snídal, ale snad se pro mě nějaké místo najde.“

Bernardo byl komorník nejvyšší třídy a pamatoval si všechno: „Jak kdy,“ řekl. „Někdy jste seděl v kuchyni, jindy v jídelně.“

„Jo, v jídelně. Tam bych mohl začít.“

„Řekl bych, že to je to nejlepší místo, pane. Jsem rád, že vás takhle vidím,“ znovu lichotil komorník. Vtom někdo zaklepal na dveře.

„Ano!“ řekl Pablo.

„Á, pan Ivo,“ uklonil se komorník Bernardo na pozdrav příchozímu.

„Ivo! Vítám tě ve svém království, bratranče!“ zvolal Pablo.

„Můžeme si promluvit?“ zeptal se Ivo, ale jeho hlas nezněl zdaleka tak nadšeně jako Pablův.

Bernardo to vycítil a couval do dveří: „Omluvte mě. Pane Ivo, vy už jste snídal?“

„Ano, snídal, děkuju.“

Bernardo zmizel, zavřel za sebou dveře. Pablo se zeptal: „Tak o čem si chceš se mnou promluvit?“

„Dlužíš mi vysvětlení,“ řekl Ivo a rozhlížel se po pokoji, kam kromě Damiana, Bernarda a Milagros dlouho nikdo nevšel.

■

Marta vtrhla do ložnice služek, v patách si přivedla Bernarda. Ukázala mu dvě mrtvoly na postelích a volala: „Tady je máte. Zaklaply budík a spí dál.“

„Vstávat, no tak. Vstávejte!“ křikl komorník.

Marta ukázala na Mili: „Tahle ho vypnula.“

Milagros se rozespale rozhlížela: „Co? Co já?“

Marta spokojeně lhala dál: „Podívejte, já jim řekla: ‚Prosím vás, holky, vstávejte.‘ Ale ony nic. Bernardo, musíte něco udělat. Promluvte si s paní a řekněte jí, že tyhle dvě služebné vyspávají opici.“

„Musím počítat do deseti, abych tě neuškrtila,“ prohlásila Mili tiše.

„Zavřete pusu,“ káral ji Bernardo. „Nedovolím, aby se služebnictvo v tomhle domě chovalo nepatřičně.“

„Jak nepatřičně?“ divila se Mili a při tom se protahovala.

„Chcete, abych vám to řekl hrubě? Jste strašně líné. A máte dvě minuty na to, abyste se oblékly a přišly do kuchyně.“

„Ale Bernardo, nebudte ošklivej,“ lísala se Mili.

Jenže Bernardo zahřimal: „Je to jasné?“

■

Pablo se Ivovi divil: „Nevím, co chceš, abych ti vysvětlil. Jsem v pořádku. Můžu chodit. Vyléčil jsem se. Tak co?“

Ivo vrtěl hlavou: „Ne, o tom nemluví. Celý naší rodině, a dokonce i mně, jsi způsobil takovou bolest, že se mi o tom ani nechce mluvit. Chci si promluvit o ní.“

„O Milagros?“ hádal Pablo.

„Sí“

Pablo pokrčil rameny. „Tak o Milagros ti taky nemám co vykládat, Ivo. Bydlím tady. Byl tu večírek a já si pozval kamarádku. Nebo si snad nemůžu pozvat, koho chci?“

„Nedělej ze sebe blbce. Dobře víš, o čem mluvím!“ vyjel na něj Ivo.

„Ne,“ bránil se Pablo. „Problém je, že nemám ani ponětí, o čem mluvíš. Řekni mi, co ti tak vadilo? Že na tom večírku byla služka nebo že tam Milagros byla se mnou?“

Otázka, která tála do živého.

■

V předpokoji své honosné městské kanceláře se Federico zrána nejdřív zastavil u stolu sekretářky: „Andreo!“

„Ano, pane?“ odvětila Andrea, sundala si nemožné černé brýle se silnou obroučkou a vstala.

„Můžu vědět, co ti je?“ zeptal se Federico. Pořád ještě nemohl přenést přes srdce, že mu Ivo sebral milenku.

„Mně?“ divila se Andrea.

„Ano.“

„Nic.“

„Ale no tak,“ zamračil se Federico. „Myslím, že se na mě zlobíš. Chci jenom vědět proč.“

„Že se zlobím? Ne, ale zklamal jsi mě,“ přiznala se Andrea.

„Já?“

„Jsi doma pátý kolo u vozu,“ řekla kráska, nasadila si brýle a sedla si zpátky ke stolu. „Dokonce ani nedokážeš vyhodit tu couru,“ řekla mu upřímně. V tu chvíli trochu připomínala Luisu, ale přece jen to bylo něco jiného. Alespoň ve Federikových očích.

„Prosím tě... prosím tě, Andreo.“

„Žádný prosím tě. Je to pravda.“

„Počkej chvíli. Chci to vyřídit bez scén. Zařídím to.“

Andrea se pohrdavě usmála: „Ale, nech těch pohádek, ty... otroku.“

Federico se bránil: „Já nejsem žádný otrok. Už to neříkej. Milagros má už u nás doma své dny sečtené.“

Andrea mu nevěřila a dávala to jasně najevo. Federico se opřel o její pracovní stůl, aby se naklonil a řekl jí něco důvěrnějšího, ale vtom kdosi zaklepal a vstoupil... otec Manuel: „Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odpověděla Andrea.

Manuel se podíval na Federiku: „Pane Di Carlo, potřebuju s vámi mluvit. Je to důležité.“ Když osaměli vedle v kanceláři, podal otec Manuel Federikovi lístek.

„Co je to?“ vrčel Federico.

„To je šek, který jste dal matce představené. Posílá vám ho zpátky.“

„Ne, vůbec ne, ani ve snu... Ať si nechá šek i tu holku,“ odmítal Federico a vrátil nažloutlý lístek zpátky knězi.

Manuel vrtěl hlavou: „Není to možné. Ta dívka chce totiž zůstat ve vašem domě.“

„Ale já ji tam nechci!“ namítl Federico a hodlal rozhovor ukončit.

„Vždyť je to vaše dcera, pane Di Carlo!“ vytasil nejsilnější argument Manuel.

Federico se předklonil a tiše řekl: „Něco takového neříkejte ani žertem. Jestli si Milagros neodvedete, najdu si způsob, jak ji vyhodit.“

„Jak chcete, proti tomu nemůžu nic dělat,“ zachovával si hrdost pater. „V každém případě, tady máte váš šek. Cholito není zboží na prodej.“

V tu chvíli, nevhod, jako už tolikrát předtím, vstoupil do místnosti Damian a řekl: „Promiňte, otče. Omluvte mě.“

Ale Manuel se už loučil. Damian se za ním ohlédl, pak se otočil ke švagrovi: „Byls u zpovědi?“

„Neblbni, prosím tě,“ mávl rukou Federico a nabídl mu židli. „Řekni, mluvil jsi se svou sestrou?“

„Ano.“
„A?“
„Úplná katastrofa.“
Federico se s tím nespokojil a naléhal: „Musíš to zvládnout. Musíš mi pomoci.“
„Ty musíš něco udělat. Je to tvůj problém,“ pobídl ho Damian. Nespouštěl z Federika oči a pásl se na jeho úzkosti.
„Co? Ty už se nechceš účastnit toho obchodu? Podívej se na tu sumu. Pro začátek to není špatný, ne?“ pravil Federico a ukázal šek, který mu právě vrátil otec Manuel.
„Je to moje sestra,“ bránil se Damian a dokázal být přesvědčivý.
„Dobře, přišel jsi o to,“ řekl Federico a schovával šek, aby uzavřel téma financí.
„Ne, počkej. Podívám se,“ natáhl ruku Damian a pak se podíval na sumu: „To vůbec není špatný!“

■

Angelica si četla. Seděla jako obvykle ve svém pokoji u stolu a hleděla do tlusté knihy. Milagros uklízela v koutě, ale byla hlučná a neomalená, že už scházelo jen to, aby začala nahlas nadávat.

Angelica zvedla oči od stránek knihy a zeptala se: „Můžu vědět, co ti je?“
„Nic. Vůbec nic,“ odsekla Mili.
„Nic? Něco ti je a týká se to mě?“ pokračovala stará dáma. Milagros se napřímila a vrazila si ruce v bok: „Máte pravdu. Jsem na vás strašně rozzlobená.“

„Ano?“
„Ano, jsem na vás strašně naštvaná,“ pokračovala rozhorleně dívka.
„Proč jsi naštvaná? Proč ses naštvala na ubohou stařenku?“ divila se Angelica a odložila svou knihu stranou.
„Ubohá stařenka! Aha, tak vy jste svatá! Na svého syna jste myslela, ale do mě ať třeba uhodí blesk! Zneužila jste mě, paní!“ zlobila se služka. Přišla ke stolu a tyčila se nad ním jak socha Krista nad brazilským Riem.

Angelica nesouhlasila: „Ne, za to já se cítit vinna nebudu. Neudělala jsem ti nic špatného. Naopak. Byla jsi hvězdou večírku. Byla jsi báječná. Ani jsi neudělala moc trapasů.“

„Víc než si myslíte,“ podotkla Mili.
Někdo zaklepal. Angelica ho vyzvala, aby vstoupil. Byl to Ivo. „Babi, můžu si s tebou o něčem promluvit?“ řekl.
„Ano, jistě,“ odpověděla Angelica. Nechtěně tím dala najevo, že Ivo má před Mili vždycky přednost. Milagros si sbalila věci, ale když odcházela, utrousila jedovatě k Ivovi: „Moc ji nezdržuj. Musí si po obědě lehnout.“
„Běž, běž, Milagros,“ usměrnila ji stará dáma, pak se otočila k vnukovi a řekla: „Poslouchám.“

Mili seběhla po schodišti do haly a potkala tam Pabla, který se jí zdvořile zeptal, jak se má, a usmál se na ni. To se jí snad ten den ještě nestalo.

„Á, skvěle,“ řekla Mili. „Slyší ti to, když nechodíš jako vandrák. Tak co ti řekl táta včera v noci? Umřel štěstím, že chodíš? Byl dojatý? Nemohl tomu uvěřit?“

Pablo se zatvářil, že o nic nejde: „Vlastně mi neřekl vůbec nic.“

Milagros se ušklíbala. „To je ale hlupák. Tak dlouho jsi byl zamčený ve svém pokoji...“

„Počkej, počkej. Tohle ať mi vyčítá on. Ty s tím nezačínej,“ řekl a cvrnkl ji do nosu jako starý kamarád.

„Dobře, máš pravdu,“ odpověděla Milagros.

„Představ si, že se mi v noci o tobě zdálo,“ přiznal se Pablo.

„V noci, v noci jsem snil o tobě,“ zazpívala Mili a zhoupala se v bocích. „A co?“

„Vážně. Zdálo se mi, že...“

Milagros mu položila prst přes rty. „Okamžik... Když to řekneš, tak se to nevyplní. Takže mi to neříkej.“

„Dobře. A ty bys chtěla, aby se to vyplnilo?“

„Jestli ti to udělá radost!“ odvětila Milagros a odtančila po chodbě za prací. Špatná nálada ji přešla. Nohy už ji přestaly bolet a v teniskách se cítila opravdu líp než v luxusních lodičkách na vysokém podpatku. S prachovkou v ruce myslela na Pabla a na jeho bratrance Iva.

■

Ivo seděl u stolku s babičkou Angelikou a svěřoval se: „Mám s Andreou problémy kvůli Milagros.“

„Kvůli Milagros?“ divila se Angelica.

„Jo, kvůli Milagros, babi, ano. Já vím, že je hloupý, když Andrea žárlí na služku, ale nemůžu s tím nic dělat.“

Angelica dobře věděla, o čem mluví: „Na tom není nic hloupého, Ivo,“ řekla mu. „Milagros je pěkné děvče. Já bych řekla, že je krásná a sympatická. Co ty myslíš?“

„Cože myslím?“ užasl Ivo.

„Ptám se tě, jestli ti nepřipadá, že Milagros je pěkné děvče.“

„Milagros... pěkné děvče?“

„Ano.“

„Hm, no asi jo, včera vypadala...“ Ivo hledal správné slovo a kroužil přitom pažemi.

Angelica už je měla: „... kouzelně! Byla mnohem hezčí než tvoje snoubenka a to už je co říct. Chci si teď jít lehnout. Tak co vlastně po mně chceš?“

„Podívej, babi, máma Milagros nesnáší, Vicky Milagros nesnáší a Andrea ji vůbec nemůže vystát, takže jsem tě chtěl poprosit, abys ji poslala zpátky do kláštera.“

„Mám Milagros vrátit do kláštera? Slyšíš, jak to zní?“

„Jo. Babi, odveď ji odtud co možná nejdřív.“

„Takže ty ji taky nemůžeš vystát?“ zjišťovala Angelica.

„No, mně je volná,“ odpověděl Ivo.

Angelica rozvážně pokývala hlavou: „Jasně. Jestli je ti volná, tak se do toho nepleť. Ať za mnou přijdou ti, kterým to děvče vadí, a požádají mě, abych ji

vyhodila. A já vím, co jim řeknu. Bude to pěkně ostrá odpověď. Ještě něco, vnoučku?“

Ivo pokrčil rameny: „Ne.“

„Tak teda čau, good bye, měj se,“ řekla babička velice moderně.

Ivo vstal a řekl ještě s trochou ironie: „Hezky se vyspi, babičko,“ dal jí na vrásčitou tvář polibek a šel. Angelica se za ním dívala, dokud nezavřel dveře, a potom si pro sebe řekla: „Že je mu lhostejná...? Tak tohle mu neuvěřím snad ani omylem.“

■

Ve městě v obchodě s cédéčky a knihami se Mili toulala s chlapcem jménem Gamuzo. Nesahal jí ani k ramenům, byl to místní rošťák a rád veřejně lhal, že je Mili jeho sestra. Dokonce nosil stejnou červenou čapku jako ona, džíny a tričko jako ona a košili uvázanou kolem pasu. Milagros to vůbec nepřekáželo a klučinu měla ráda.

„Jak je to možný?“ divila se Mili. „Prodala jsem všechny obrázky svatého Caetana, a teď nemůžu najít to cédéčko, který si chci za odměnu koupit. Kde je?“

Kluk se divil: „Ty jsi prodávala obrázky svatého Caetana?“

„Sí, sí. Když jsou lidi v nouzi, tak nejvíc kupují právě jeho. S Motýlkem děláme docela dobrý obchody.“

„Ale prodáváš je hlavně ty. Tvoje kámoška na tom určitě žádný zásluhy nemá,“ bystře poznamenal klučina.

„Jak to, že nemá? Viděls tu minisukni, kterou si na to oblíká? Víš, jak na to mladý letěj? Ale teď má chudák dost práce. Ani si to neumíš představit. Včera u nás byl večírek. Určitě bude z toho uklízení celá hotová.“

„Co kdybys ti pomohl já?“ navrhoval prcek.

„Ty bys uměl prodávat svatý obrázky?“

„A co si myslíš? Čím se asi tak živím?“ nadmul Gamuzo svůj dětský hrudníček.

Oba se zasmáli a pustili si taneční písničku. Zpívali spolu mezi regály a procházeli se tanečním krokem.

■

Venku před vilou na sebe narazili Bobby s Victorií. „Promiň mi, že jsem přišel jen tak, bez ohlášení,“ rozpačitě se omlouval Bobby.

„K věci. Co chceš?“ srovnala ho blondýnka a hodila si na zadní sedadlo svého červeného kabrioletu kabelku.

„No, včera večer...,“ řekl Bobby. Nevěděl, jak začít.

„Včera večer jsi byl na romantické večeři. Líbila se ti ta kamarádka, kterou jsem poslala místo sebe na schůzku,“ odpověděla za něj.

„Podívej, Vicky, chci ti říct jenom dvě věci. Jednak, abys vyřídila mou omluvu tvé přítelkyni, protože...“ Bobby sklopil zrak.

„... jsi na ni byl hnusnej. Nechal jsi ji tam trčet i s večeří a utekls! Bobby! To je odporný!“ křikla Victoria.

„Nevím, co ti k tomu mám říct,“ souhlasil mladík.

„Tak neříkej nic. Á, ještě něco.“

„Co?“

Victoria prošla kolem něj, nasedla do kabrioletu a dodala: „Už ze sebe nedělej blbce. Nikdy bych se nemohla zamilovat do kluka, jako jseš ty. Je to jasný?“

■

„Jseš v tom domě šťastná?“ vyptával se Mili Gamuzo, zatímco si prohlížela cédéčko, které si chtěla koupit. Byla to hudba jedné známé kapely, která hrála naživo ve městě na diskotéce. „Já nevím,“ přiznala Mili.

To nechápal: „Jak to, že nevíš? Musíš vědět, jestli jsi nebo nejsi šťastná. Žiješ tam snad docela ráda, ne?“

„Víš, stýská se mi po klášteře,“ vysvětlovala mu Milagros. Nemohla s malým klukem mluvit otevřeně o věcech lásky, i když si už myslel, že jim rozumí.

„Tak proč se tam nevrátíš?“ divil se. „Do toho kláštera.“

Milagros se k němu sklonila: „Jak bych se tam mohla vrátit? To bych se teď už musela stát jeptiškou, abych se mohla vrátit do kláštera. Nemohla bych poslouchat hudbu, chodit na diskotéky ani hrát fotbal...“

Tohle ovšem Gamuzo nevěděl: „Cože? To s jeptiškama není opravdu žádná legrace?“

„Hele, poslouvej...“

„Hm?“

„... Až vyrosteš a budeš chodit s nějakou holkou...“

„S jednou? Já jich budu mít!“ chlubil se prcek.

„Hodně? Jo?“ dobírala si ho Mili.

„Jo.“

„Dobře, tak až se zamiluješ, až budeš mít nějakou holku moc rád, tak jí nelži a neponižuj ji,“ kladla mu Mili na srdce.

Kluk se zamračil: „Proč mi to říkáš?“

„Všichni muži jsou stejný. Dovedou holky jen využít a lžou jim.“

„Tobě někdo lhal?“ zamračil se Gamuzo.

„Jo.“

„Tvůj kluk?“

„Nemám žádnýho kluka.“

„Tím líp, tím líp,“ liboval si chlapec.

„Proč tím líp?“ divila se Mili a chytila ho kolem ramen.

„Podívej, až ještě o půl metru vyrostu, tak uvidíš, že já ti lhát nebudu,“ sliboval Gamuzo a málem si přitom vykroutil krk, aby se na ni mohl podívat.

„Ty bys se mnou chodil?“ divila se Milagros.

„Jasně. Ty bys snad nechtěla?“

„To by bylo skvělé!“

„Tak to musím běžet. Řeknu klukům v klubu, že mám holku. Čau,“ řekl prcek a natahoval se k ní nahoru.

„Co je?“

„Počkej, milenci se přece na rozloučenou líbají!“ žádal ji.

Milagros se sklonila a dala mu pusku na čelo.

„To je všechno?“ zlobil se naoko Gamuzo, ale dělalo mu to dobře.
„Cože, ty mě snad chceš taky využít?“ vyjela na něj Mili, zvedla ho do výšky, objala a tančila s ním v rytmu hudby z reproduktorů v prodejně.

■

Victoria odjela a na zahradu před vilou přijížděl Ivo. Málem při tom srazil zničeného Bobbyho, který odcházel do města se sklopenou hlavou.
„Co tady děláš, Bobby?“

Jeho kamarád se smutně zeptal: „Jak je, Ivo?“

„Kam odcházíš? Nechceš pokecat?“ zeptal se blondák.

„Ne, díky... já už jsem na odchodu.“

„Počkej, copak tys nepřišel za mnou?“ ujišťoval se Ivo.

„No... přišel jsem za tvou sestrou, ale...“

„Ale co?“

Bobby se zatvářil jako po prohrané bitvě: „Ukázala mi, jak vypadají kopačky. Takový nemají ani v Boca Juniors, a to za ně hrával Maradona.“

„Jak to?“

„To je jedno. Nech mě bejt,“ mávl rukou Bobby a s rukama v kapsách odcházel. Ivo ho nepřemlouval a šel rovnou do knihovny. Čekala tam už na něj snoubenka Andrea a znovu se vrátila ke včerejšku: „Promluvila jsem s Federikem, aby ji propustil. Ale asi se to neodváží udělat.“

Ivo se posadil do židle a pak řekl: „Zapomeň na to.“

„Na toho nevychovaného usmrkance? To nejde!“ ušklíbla se.

„Ignoruj ji.“

„Nemůžu ignorovat někoho, kdo mě chce od tebe odloučit,“ trvala na svém Andrea.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se unaveně Ivo. Nechtěl se zase hádat. Už toho bylo dost. Od chvíle, kdy se Milagros objevila na večírku, neměl klid ani v duši, ani od lidí kolem sebe.

„O čem to mluvím? Ty nevíš, o čem mluvím?“ začala se vztekat Andrea a najednou mu už nepřipadala tak přitažlivá jako jindy.

„Ne. Nevím.“

„Chudáčku! Ty jsi tak naivní!“ vyjela na něj, jako by jí patřil dvacet let a zrovna ho přistihla s milenkou.

„Myslím, že trochu přeháníš.“

Andrea vstala a prošla kolem něj na chodbu: „Vůbec nepřeháním. Ale neboj, vyřídím to sama.“ Odešla z místnosti, přešla halu a stoupala svým gazelím krokem po schodišti do patra. Ivo taky vstal a loudavě šel za ní, ale ona se už po něm ani neohlédla.

„Andreo!“ volal ji, ale marně. Vlastně byl docela rád, že už zmizela.

Místo Andrey se v hale zjevila Mili, která před chvílí přišla z města. Ivo ji stáhl do kouta, aby na ně nebylo z galerie vidět, a špitl: „Pojď sem. Moc dobře vím, že jsi to včera udělala proto, abysme se s Andreou rozešli.“

„Proč si myslíš, že tě chci s Andreou rozdělit?“ divila se Milagros a upravovala si zástěru.

„No včera... Všechno to přece bylo jen kvůli tomu, abys mi udělala problémy. Je to tak, vid’?“

Stáli proti sobě jako dva načepýření kohouti před soubojem.

Ale Milagros nesouhlasila: „To se pleteš. Udělala jsem to proto, abych věděla, jak to je na takovém večírku. Proto. A pomohl mi tvůj bratranec Pablo.“

„A jaké to bylo?“

„Připadala jsem si, že jsem protivná a vtírám se. Všichni mi to dávali najevo.“

Takovou odpověď Ivo nečekal... „Milagros, promiň,“ řekl.

„A co ti mám vlastně prominout, pane?“ zeptala se dívka, dotáhla uzel na zástěře a rozhlížela se, kde je potřeba uklidit.

„Byl to jenom žert. Nechtěl jsem ti ublížit.“

„Díky. Ale ublížils mi. Ubližuješ mi pořád. Proč?“

Ivo byl zmatený. Čím dál zmatenější. „Já nevím. Byl jsem v klášteře a řekli mi, že jsi odešla s... že ti dali, že... teda...“

„Co teda?“

„Ehm.“

Najednou se to stalo... najednou se zase objímali a líbali. Něco je přitahovalo a bylo to silnější než oni. Stáli tam uprostřed haly a líbali se, jako by okolní svět neexistoval a byli tu jenom oni dva. Mili měla po celou dobu zavřené oči, a když skončili, cítila slabost v kolenou. Ustoupila o krok a obrátila se k němu zády. Vrazila si ruce v bok. „Cos to udělal?“

„Co?“

„Cos to zase udělal, Ivo? Políbils mě,“ řekla.

„Jo. To jo.“

„Proč... jsi mě políbil?“ zeptala se a otočila k němu tvář.

„Já nevím.“

„Neřekl jsi, za co se mi omlouváš.“

„Co jsem ti neřekl? Jo... Myslím, že na to teď není správná doba ani místo, Milagros. Později tě zavolám a řeknu ti to.“ Milagros ho zklamaně odstrčila: „Já vím, později!“

„Ano, ano. Přijď za mnou do pokoje,“ naoko lhostejně řekl Ivo.

„Do tvýho pokoje nepříjdu ani za nic,“ odsekla mu nasupeně dívka.

„Proč tam nechceš přijít?“

„Jde ti jen o jedno.“

„Tolikrát už jsi tam byla a teď se bojíš, že mi jde jen o jedno.“

„Nedala jsem ti příležitost,“ obhajovala se Mili. Ivo se ale taky bránil: „Protože jsem nechtěl.“

„Protože jsem ti nedala příležitost.“

Stáli proti sobě tak jako už před chvilkou a častovali se výhrůžkami a pobídkami jako dva skuteční milenci, kteří se dostali do pře. Ale ne a ne se od sebe

odtrhnout... Dívali se jeden druhému do očí a říkali si věty, které vlastně v tu chvíli vůbec nebyly důležité.

Kdo tady vlastně čeká dítě?

Čas plynul. Lidé ve vile nad městem prožívali další dobrodružství. Úplně maličká, ale i větší. Leckdo už v domě mohl tušit, že sem Milagros nepatří jen jako služka. Její celé tajemství však zatím pečlivě střežil otec Manuel. Rozluštění té záhady i mnoha dalších se často zdálo být nablízku, ale pak se vždycky stalo něco, s čím nikdo z přítomných nepočítal.

Ivo stál před shromážděnou rodinou a přáteli v hale a usmíval se: „Chci vám říct, že tahle noc je pro mě mimořádná... a chci, abyste všichni věděli o události, která mne činí velmi, velmi šťastným... chci vám říct, že...“

Vedle schodiště se otevřely dveře a vstoupila služebná Milagros. Se smrtelně vážným výrazem ve tváři řekla: „Promiňte pane, že vás přerušuji... ale chci být první, kdo vám bude blahopřát...“

Ivo se nepřestával usmívat. Netušil, s čím Mili přišla. „Blahopřát mi? Proč?“

„Protože budete otcem!“ slavnostně oznámila dívka.

„Ale... co to říkáš?“ hlesl zaskočený mladík.

„To, co slyšíte,“ pokračovala Milagros a upřeně mu hleděla do očí. „No tak, pane, už to nezapírejte... řekněte mamince, že bude babičkou.“

Luisa, která dosud seděla na pohovce, vytřeštila oči, zalapala po dechu, vstala, chytila se za srdce a dostala hysterický záchvat. „Babička?! A kvůli...? Bože můj!“

Zpráva vyvolala zděšení. Společnost se najednou rozcházela. Lidé opouštěli Iva, jako by byl prašivý, ale nezapomínali přitom trousit nepříjemné poznámky na jeho adresu.

„Mami!“ volala Victoria a otočila se k bratrovi: „Ty jsi strašnej pitomec!“

„Victorie, brzdi trošku...,“ chabě se bránil Ivo. „Vůbec nechápu, co se děje... Victorie...“

„To jsem od tebe nečekal...,“ řekl Federico, když ho míjel cestou do pracovny.

„Nečekal jste co?“ divila se Mili.

„Jsi odpornej, víš o tom?“ ulevil si Pablo.

„Nic nevím... Nechápu, co se děje...,“ zíral užaslý Ivo.

„Nikdy nic nechápeš,“ dodal Pablo a šel.

„Pablo, vrať se, prosím tě...,“ marně se snažil Ivo.

Damian se pobaveně šklebil a pozvedl sklenku na Ivovu počest: „Tak tos mě překonal, synovče... Jsi horší než já. To už je co říct.“ Pak vstal a šel taky pryč, když to udělali všichni.

„Damiane, počkej, Damiane...,“ volal za ním mladík, ale pak se obrátil k Milagros a řekl: „Ty moc dobře víš, že nejsem otcem dítěte, které čekáš...“

„Ale co to říkáš, ty blázínku?“ divila se Mili. „Já žádné dítě nečekám.“

„Tak proč jsi říkala, že mi blahopřeješ?“ žasl Ivo. „Protože budeš otcem.“

„Nerozumím...“

„Nerozumíš? Řekni tý svý hubený, ať ti to vysvětlí...“, ukázala Mili na Andreu. Stála tam vysoká a nešťastná, zdrcená chováním všech přítomných, kteří si bez výjimky mysleli, že matkou dítěte bude Milagros a ne ona. Ale vzpamatovat se uměla rychle. „Ano, lásco“, řekla Ivovi, „jsem těhotná... Budeme mít dítě.“ Snoubenec k ní přistoupil, Andrea vzala jeho dlaň a přiložila si ji na břicho. Pak ho políbila na tvář.

Milagros je sledovala. Cítila, že už by měla z haly odejít, a jenom si tiše, sama pro sebe, řekla: „Tos nevěděl, že si máš nasadit klobouček?“

■

Federico odešel do své pracovny, aby zavolal otci Manuelovi. Rychle vytočil číslo kláštera a nechal se s knězem spojit. Pak přešel rovnou k věci: „Ne, není možné, že by šlo o omyl, otče... Právě to u nás svěřili celé rodině... ne, ne... jsem zoufalý, nemyslel jsem si, že by se taková věc mohla... Dobře, dobře... otče... děkuji vám.“ Pán domu zavěsil, zrovna když do pracovny vstoupil Damian a jízlivě mu poblahopřál anglicky: „*Congratulations...*“

„Nechceš zmlknout?“ vyjel na něj Federico.

„Hm... Co je s tebou, švagre?“

„Nic se mnou není.“

Damian byl v té chvíli ve svém živlu: „Nic se ti neděje a tváříš se takhle katastrofálně... Co je ti, švagre? Tolik ti vadí, že budeš dědeček?“

■

Victoria šla přímo do Luisiny ložnice a snažila se uklidnit matku, co stála u toaletního stolku a zoufale odpočítávala kapky, které si dávala do čaje. Ruce se jí třásly, oči planuly. Snad měla opravdu z téhle vily odejít, jak ještě nedávno hrozila, nechat starosti jiným a prásknout za sebou dveřmi.

„Sedni si, mami“, řekla jí Victoria. „Když se budeš takhle cítit, tak ti to neprospěje.“

Ale Luisa zuřila: „A jak chceš, abych se cítila? To je vrchol, Vicky! To je konec... Konec světa!“

„No tak... uklidni se“, naléhala blondýnka.

„Nemůžu se uklidnit! A nejednej se mnou jako s bláznem! Nejsem blázen... Tvůj bratr bude mít dítě se služkou!“ vřískala Luisa a kapky na uklidnění jí padaly na koberec místo do sklenky s čajem.

„Já vím... Je mi taky na umření, mami.“

Luisa se vztekala jako fúrie. „Já ji zabiju“, křičela. „Nejradši bych tu couru roztrhla... Toho pitomce tvého bratra si omotala kolem prstu! Co naděláš, chlapi jsou všichni stejní!“

„Já vím, že jsou všichni stejní. Ted' například vůbec nevím, co řeknu svým přítelkyním“, vysvětlovala Victoria. Taky měla problém...

„Nic jim neřekneš! Slyšelas? Nic!“ vyjela Luisa a hodila do sebe obsah skleničky. Pila čaj, ale gesta měla přitom stejná jak protřelý alkoholik.

„Měli bychom rychle něco udělat...“, navrhovala dívka.
„Musíme si to promyslet moc, moc dobře, Vicky,“ souhlasila matka.
„Neříkej mi Vicky. Říkej Victorie...“
„Takové neštěstí a ty mě budeš opravovat kvůli blbinám? Huso!“ rozječela se znovu Luisa. Její svět se bortil. Před očima měla mžitky, skutečnost jí splývala s nejnějnějšími vidinami fantazie. Nejvyšší čas, aby si pořádně odpočinula.

■
Služebnictvo se jako obvykle sešlo v kuchyni. Lina dávala Socorro do vlasů natáčky. Nálada byla hrobová. „Je to opravdu šílenství, jak se ty lidi chovali...“, řekla kuchařka a ukázala hřebenem přes rameno k hale.

„Ano... všichni byli příšerní a děsní... O paní Luise ani nemluví, Socorro, ta byla na mrtvici...“, přikyvovala Lina.

„Ale já nechápu proč... *caramba*“, divil se zahradník Ramón. Ani si nedal kávu. Seděl s rukama složenýma na stole. „To děvče, Andrea... není snad pánova snoubenka?“

„Jistě, vezmou se a hotovo...“, moudře se přidal Rocky, který stál nad ním.

„Vezmou se a hotovo“, potvrdila Lina. „Proč blbnou? Protože boháči už jsou takoví... Ze všeho dělají problém.“

Socorro se svých pánů přece jen trochu zastala: „Dobře, Lino, ale taky to tak úplně není. V jednom mají pravdu. Když žena čeká dítě, měla by snad být vdaná, ne? Říkám ti to z vlastní zkušenosti. Nevíš, co to je, vychovávat dítě sama, bez pomoci...“, vzdychla. Uměla by o tom vyprávět dlouhé hodiny. A když pomyslela na dceru Martu, tak se jí výchova stejně asi moc nepovedla.

Rocky jí skočil do řeči: „Já jsem se vychoval sám... a není to žádný med.“

„Ano... Ale teď... Jestli se vůči tomu děvčeti chovají takhle, tak jak se potom budou chovat k děcku?“ starala se kuchařka.

„Děvče? Jakýpak děvče! Je na to spíš už stará“, namítl Rocky.

Ale Ramón ho přerušil: „Zmlkni, Rocky. Co to povídáš? Jestli ta je stará, tak co jsem potom já?“

„Přestárlej!“ šklebil se řidič a zahradník se po něm ohnal.

Lina se otočila ke kamarádce, která seděla u stolu jako nešťastný uzlíček. „Mili, co se stalo? Neřekla jsi zatím jediné slovo...“

„Jsem unavená“, řekla Milagros, vstala a šla pryč.

■
Luisa se ohlásila u Angeliky. I když ke staré paní nijak často nechodila, považovala to právě teď za nutné. Sotva přišla, vychrlila, co měla na srdci.

„Cože? Mili že je...?“ divila se stará dáma.

„Těhotná!“ opakovala Luisa a pak jí to ještě přeslabikovala: „Tě-hot-ná je! A všechno je to vaší vinou!“

„Co jsem probůh udělala?“ divila se Angelica. Luisa nad ní stála jako kat nad odsouzcem. Angelica zůstala celou dobu sedět.

„Co jste udělala? Tisíckrát jsem vás žádala, abyste tu couru vyhodila z domu, a co se stalo? Stalo se to, co se stát muselo. Skočila do první postele, kterou našla...“

„Takže Mili bude mít dítě,“ zamyslela se Angelica.

„Dítě ne! To by byla tragédie!“ ječela Luisa a spínala ruce. Potom se zahleděla ke stropu, jako by odtud čekala radu.

„Pane Bože... Nikdy jsem si nemyslela, že by Pablo zašel tak daleko,“ pokračovala Angelica.

„A co s tím má co společného Pablo? Co s tím má společného Pablo? Mluvím o Ivovi! Ten to té courě udělal! Bože! Budu babičkou tohohle neštěstí!“ sténala Luisa a neměla daleko k mdlobám.

„To není vůbec možné! Co říkáš, je bláznovství!“ odporovala Angelica.

„Bláznovství je to, co se děje! Já nechci za vnuka nějakého parchanta! Trvám na tom, že se můj syn se špinavou služkou neožení, to přísahám!“ prohlásila Luisa a znovu se pomodlila ke stropu.

„To musí být nějaký omyl,“ odporovala dál Angelica.

„Bohužel o žádný omyl nejde. Svěřili to celé rodině... sami,“ oznamovala Luisa, a kdyby nebyla tak hrdá, posadila by se, jak se jí klepala kolena.

„Tedy, stejně není třeba propadat hysterii, jestli se to stalo, stalo se,“ moudře pravila stará dáma ve snaze ukončit trapný rozhovor.

„Ach, jistě! To říkáte proto, že se to nestalo vašemu synovi!“ křičela Luisa a ukázala na starou paní prstem jako na uličníka.

„Ale stalo se to mému vnukovi! Koneckonců ty bys taky nemusela bláznit. Zrovna ty. Nebylas vdaná, když jsi čekala Iva, takže si nehraj na žádnou soudkyni,“ odsekla Angelica a mávla rukou. Luise tím vzala dech. Nezmohla se na žádnou odpověď. Jednou rukou se opřela o stěnu, druhou se ovívala jako vějířem.

„Víte co? Jste velmi nepříjemná bába!“ zařvala nakonec Luisa a položila ruku na kliku dveří.

„No to jsou ale věci,“ ušklíbla se Angelica těsně předtím, než dveře třískly a Luisiny kroky utichly na chodbě.

■

Milagros zaklepala u Pablova pokoje, pozdravila, vstoupila a posadila se na pohovku. Dosedla ztěžka jako na lavici obžalovaných.

„Proč jsi přišla?“ divil se Pablo. Čistil štětce a předstíral, že je tím velmi zaměstnán, přestože už dávno nic nového nemaloval.

„Potřebuji s někým mluvit a myslela jsem, že si můžu promluvit s tebou,“ řekla Milagros a složila ruce do klína.

„Proč nejdeš za mým bratrancem?“ ironicky namítl Pablo.

„Za tvým bratrancem? Proč?“

„Oslavíte miminko.“

„Ať slaví on, já nemám ke slavení důvod,“ pokrčila rameny Mili.

„Cože? Chceš potratit?“ užasl mladík a odložil štětce. Milagros ho vždycky dokázala něčím překvapit. Teď ale bylo to překvapení větší, než čekal.

„Co?“ užasla naopak Mili.

„Jestli teda nepotratíš, tak o co jde? Aspoň mi pověz, jak se bude jmenovat!“ naléhal Pablo.

„Co?“ divila se ještě víc.

„Asi se bude jmenovat po tatínkovi - Ivo, že je to tak?“ šklebil se kysele Pablo. To, co se dozvěděl, mu rozhodně nemohlo dělat radost.

„Máš snad ze mě legraci?“ upřímně žasla dívka.

„Nemám. Jsem jenom strašně naštvanej, Milagros! Štve mě to! Copak ty si vážně myslíš, že se s tebou Ivo ožení?“

„Ne!“

„Tak ne? Nejdřív ti udělá dítě a potom zmizí. Jak to je?“

„Dítě?“ divila se Mili a měla chuť odejít. Nechápala, co tam vlastně hledá. Přišla si za přítelem pro útěchu a sklídila jen posměch a výčitky.

„No tak, Milagros. Neřeklas mi, že jsi těhotná,“ pravil Pablo a znělo to, jako by oslovil nejhoršího zrádce v Argentině.

„Ne, já jsem přece jen řekla, že tvůj bratranec bude otcem, těhotná je přece ta tyčka, ty idiote,“ odsekla Mili a vstala.

„Aha, tedy... takže?“ zakoktal Pablo.

„Nejsem těhotná, ale v tomhle případě je to jedno. Všichni mě chcete soudit kvůli tomu, co si myslíte, a ne kvůli tomu, co je pravda,“ vysvětlovala Milagros a upravila si zástěru.

„Ne... Promiň mi... promiň, já jsem...“, zajíkal se Pablo.

Milagros mávla rukou, a ještě než odešla, řekla mu: „Jsi stejný jako oni, všichni jste stejní. Odsoudils mě, a ani jsi nevěděl, o co jde. A to se nedělá, víš? To se mezi přáteli nedělá...“

■

Luisa pokračovala ve válečném tažení. Po návštěvě u staré dámy se vrhla na klid svého manžela přímo v ložnici: „Odmítám mít tu holku dál tady v domě! Proboha! Udělej něco, Federico! Nechci mít za vnouče dítě služby!!!“

„Zmlkneš už konečně!“ okřikl ji Federico a vyskočil z postele i s knížkou a v pyžamu, jak byl. Knihu držel v ruce jako sekeru.

„Neřvi na mě!“ ovívala se Luisa tenkou publikací o kráse a pěstěných nehtech.

Federico se uklidnil, ale ne kvůli Luise. Věřil si. „Nedělej si starosti,“ řekl, „já zítra tuhle situaci vyřeším. Tak jako vždycky a všechno.“

„To ráda slyším,“ řekla jeho žena.

■

Milagros mezitím přišla k Angelice. „Nechápu to, paní. Kdo všechno se tady na mě zlobí?“ ptala se.

„Moje snacha.“

„To není nic nového,“ mávla rukou Mili. „Ale proč se zlobí zrovna teď?“ vzdychla.

„Jak to proč?“ podivila se Angelica. „Přece proto, co se děje mezi tebou a mým vnukem.“

„A co se jako stalo?“
„Nedělej si starosti, drahoušku,“ uklidňovala ji Angelica. „Pro mě se nic nezměnilo. Já ti pomůžu a ty budeš mít děťátko tak, jak si Bůh přeje.“
Milagros přikývla. Ale vzápětí se ohradila: „Moment, paní. Já totiž žádné dítě nečekám.“
„Ale vždyť mi řekli, že ty a Ivo...“
„Ivo ano, Ivo otcem bude,“ souhlasila Mili. „Ale bude otcem dítěte té tyčky...“
„Koho?“ divila se stará dáma.
„Andrey... Andrea čeká dítě s Ivem, proto jsem mu blahopřála.“
„Takže ty ne... ty ne?“
„Ne, ale zdá se mi, že v tomhle domě jsou všichni nějak divní,“ žalovala Milagros a Angelica s tím souhlasila: „Úplně všichni...“

■
Otec Manuel přijal pozvání pána vily a přišel za ním bez prodlení do jeho pracovny. Dokonce kvůli tomu o něco zkrátil mši. Omlouval se proto sám před sebou a věřil, že tento týden hřešily snad jeho ovečky méně než jindy. Když si vyslechl, co se děje, zhrozil se: „Pane Bože! Uvědomujete si, před jakou stojíme katastrofou?“
„Samozřejmě,“ vrčel nervózní Federico. „Ti dva se prostě za žádnou cenu nesmějí vzít, co by si pomysleli lidi, kdyby si můj syn bral těhotnou služku? To by byl můj konec!“
„Ale o to nejde...“, vysvětloval mu otec Manuel, jako by Federico pořád ještě nechápal tu možnost, že Mili je jeho dcera, jak dokazovaly medailonky. „Vaše dcera je těhotná s vaším synem! To je ta nejhorší noční můra!“
„Ach ano, ano,“ odpověděl Federico. Nemohl páterovi naplno vysvětlovat, že si otcovstvím Iva není nijak zvlášť jistý.
„Jak to ano?“ opáčil otec Manuel. „Zdá se mi, že jste si to ještě ani neuvědomil.“
„Tedy... je to moc složité,“ nevrle odpověděl Federico.
„Máte pravdu, je toho příliš. Děláte dobře, že zachováváte chladnou hlavu, pane Carlo. Kdokoliv jiný by se dopustil nepředloženosti.“
Federico vstal, nalil si sklenku whisky a důrazně, pomalu řekl: „Proto... abych zabránil... nějaké... nepředloženosti, musíme odtud Mili dostat. Odved'te si ji otče. Kamkoli, ale odved'te si ji.“

■
Lina s Mili si zašly odpočinout na pokoj služek.
Daly se do řeči a... „Víš, že v neděli je Den svatého Valentina?“ poznamenala Lina. „Díky, žes mi to připomněla, můžu udělat dort a oslavit to s Ivem a Andreou,“ uraženě odsekla Mili. Nechápala, proč jí to teď Lina říká.
„Ne, neřekla jsem to proto, ale kvůli Bobbymu.“
„Co je s Bobbym?“ zeptala se Milagros.
„Chci mu dát nějaký dárek...“
„No a?“

„Ale nemám peníze,“ přiznala se Lina. „Všechno, co jsem měla, jsem teď půjčila Ramónovi. A tak jsem myslela, jestli bys mi náhodou nemohla pomoci. Nemáš stranou pár pesos?“

„Já ti půjčit nemůžu, Lino. Právě jsem si koupila nové boty, ukazovala jsem ti je přece, nemám ani centavo, holka,“ přiznala se Mili.

„To je škoda. Myslíš, že když řeknu Bernardovi...?“

Milagros se zhoupla na posteli. „Ten tě vykopne, Motýlku. Kdepak, v tomhle domě není záloha pro nikoho. Nevšimla sis, jak jsou lakomí? Jo pozor, já už vím, co můžeš dát Bobbymu, jestli ti za to tak stojí... Bude to dokonalej dárek...“

„Co...? Co? Co?“ vyskočila Lina, naléhala na Milagros a chytila ji kolem ramen. Věděla, že jí kamarádka pomůže. Mili se jen spiklenecky usmála a prozradila Lině svůj plán.

■

Luisa ležela na posteli a sténala. S těmi svými kapkami to asi přehnala: „Ach, Bože, asi mi pukne hlava...“,“ úpěla.

Někdo zaklepal na dveře. Bylo to tiché zaklepání, ale Luise připadalo jako bouře nad městem, která láme staleté stromy. „Ne tak silně, prosím. Dále...“,“ sténala.

Znovu klepání. „No tak přece dále!“ zaječela.

Vstoupil komorník Bernardo. „Vaše maska na oči, paní...“

„Ano... A je dost studená?“ naříkala Luisa. Ležela na zádech na posteli a nemohla se pohnout.

„Je vysloveně ledová, paní,“ sklonil se nad ní komorník.

„Na co čekáš, dej mi ji! Už tu bolest dál nesnesu,“ utrhla se na něj Luisa.

Bernardo jí přiložil na oči modrou chladivou masku. „To vám udělá dobře. Pokuste se usnout, paní.“

„Jak můžu spát, když jste tady a mluvíte? Jděte už,“ zlobila se Luisa.

Bernardo odcházel, ale za rohem chodby už na to čekaly dvě spiklenecké duše. Mili s Linou. „Už je pryč, pojďme,“ řekla Mili.

„Seš si jistá, *muchacho*?“ váhala Lina.

„Jo, určitě, jen klid. Ty budeš na hlídce a budeš dávat pozor. Kdyby něco, hvízdni,“ řekla Mili a chystala se vyrazit.

„Ne, počkej ještě,“ chytila ji Lina za ruku.

„Co je zas?“

„Ne, nechod tam... mám hrozný strach...“,“ chvěla se motýlková dívka.

Ale Milagros byla ráda, že chvíli nemusí myslet na Iva. „Nebud' pitomá, holka, ten starej protiva vytáhnul z ledničky masku na oči... Luisa nic neuvidí.“

Lina tedy vzdychla, přikývla a Milagros vyrazila. Ještě jednou se rozhlédla, opatrně otevřela dveře Luisina budoáru, pro jistotu klesla na všechny čtyři a plížila se těsně podél Luisiny postele do vedlejšího pokoje, kde potichu otevřela skříňku a vytáhla balení nějaké kosmetiky.

„*Pour homme*“ četla na obalu. „Jo, *homme* musí být muž, proč to dělaj' tak složitý. Ale jo, to bude dobrý,“ řekla si pro sebe a chystala se na zpáteční cestu...

Jenomže na chodbě se mezitím Lina srazila s komorníkem.

„Pardon,“ řekl chladně Bernardo, když se zastavil za jejími zády a přistihl ji, jak se klíčovou dírkou dívá do Luisina pokoje.

„Aj...“ lekla se dívka a jen slepý by na ní nepoznal, že provádí něco nekalého.

„Co je?“ zeptal se přísný komorník a upravil si knír.

„Prach... je...“ předstírala úklid Lina

„Co to děláš?“ divil se Bernardo.

„Uklízím přece.“

„Uklížíš, ale co to děláš s pusou?“ vyzvídal komorník.

„Snažím se hvízdát... Nevidíte, Bernardo?“

„Zbláznila ses? Když paní Luisa spí?“ zlobil se komorník, ale Lina se znovu drze otočila ke dveřím a zjistila, že se Mili vrací. Vsadila tedy všechno na jednu kartu a vrhla se Bernardovi kolem krku, aby mu zakryla výhled.

„Ach, Bernardo, mám vás ráda jako vlastního otce. Mám vás moc ráda. Ach, tatínku, tatínku...“ líbala ho.

Mili proklouzla na chodbu, nehlučně zavřela dveře a dala si podle svého zvyku ruce v bok: „No to je mi pěkné, Bernardo! Co to vidím? Nestydíte se? Muž vašeho věku s takovým děvčetem...“

„Já?“ nevycházel komorník z údivu.

Mili však vzala Linu kolem ramen a odváděla ji pryč. „Pojď, Lino. Nedovolím, aby ti ubližovali. Vy chlípničku!“

■

Andrea byla na vrcholu blaha. Zrovna si povídala s Ivem v jeho pokoji a říkala: „Lásko, zdá se, že tě to otcovství pěkně vzalo. Ke gynekologovi půjdeš se mnou, že?“

„Ano, jistěže půjdu, ano...“ rozpačitě souhlasil mladík.

„Jenom je mi divné, že mi nikdo ještě nic neřekl. Tvoji matku jsem neviděla od včerejška a tvůj otec se tváří jako by nic. Vždyť přece už nemůžou věřit té pohádce o Milagros. Možná bys jim měl připomenout, že moje dítě je jejich vnouče.“

■

Otec Manuel byl na poradě s představenou kláštera. Oba už delší dobu tušili, že rodinné vztahy ve vile La Soledad jsou, mírně řečeno, jaksi nepřehledné. Teď stáli v okně a pohlíželi na své ovečky.

„To, co se stalo, matko představená, už nemůže být horší,“ ukončil svou zprávu o událostech z vily otec Manuel.

„Pane Bože, pane Bože, incest!“ křížovala se abatyše.

„Opravdu nevím, co dělat. Nikdy předtím jsem takové situaci čelit nemusel.“

„Stalo se to naší vinou, protože jsme se mylili, otče Manueli,“ vyčítala si abatyše a bylo jí do pláče. „Když jsme našli pravdu, měli jsme Milagros z toho domu odvést.“

„Souhlasím s vámi,“ přikývl muž s kolárkem. „Ale co teď?“

„Nezbývá nic jiného než povědět lidem pravdu.“

„Co tím myslíte?“ vyděsil se kněz.

„Tedy chci říct - jak Milagros, tak ten chlapec jsou oběti omylu. Ale oba se musí dozvědět, že jsou sourozenci.“

„Skutečně si to myslíte, matko? Hned, jak to zjistíš, budou strašně zoufalí... o tom není pochyb.“

Jeptiška se mu dlouze zahleděla do očí. „Je snad lepší pokračovat ve lži?“

„Ne, jistěže ne,“ vrtěl hlavou otec Manuel. „Nikdy jsme jim neměli lhát, nikdy...“

■

Ramón seděl ve svém zahradním altánku, pravou rukou se ovíval vějířem, v levé držel dobrodružný comics a nahlas prožíval popisovaný příběh: „Pusť ji! Pusť ji, ty zatracený neřáde! Dej ty pracky pryč! Hej, kamaráde, jak dlouho tady ještě budeš špehovat?“

Najednou za ním stál řidič Rocky: „To mluvíš na mě?“

Ramón přikývl, ačkoli to nebyla pravda: „Na tebe, jasně! Přestaň, prosím tě, už s tím čuměním na slečnu Victorii... Pořád na ni jen zíráš a tváříš se přitom jako pečený čuně.“

Nosatý Rocky vzdychl. „Přesně tak se cítím, Ramóné. Přesně tak...“

„Cože?“

„Jako pečený čuně - zevnitř rozpálený, zvenku trochu zpocení a s něčím v hubě, abych do toho moh' kousnout.“

„Sedni si támhle, prosím tě. Uklidni se,“ vyzval ho Ramón a ukázal na lavičku.

„Asi jsi byl dneska moc na slunci? Nebo sis nevyvětral v autě?“

„Já se chci se slečnou Victorii oženit...“, zasnul se Rocky.

„*Forget...*“, důležitě odsekl Ramón po anglicku. Angličtinu bral jako něco extra. Jako kaviár a šampaňské na stole.

„Spát s ní...“, pokračoval řidič.

„*Forget...* To je anglicky zapomeň, zapomeň na to,“ vysvětloval mu Ramón a odháněl dotěrné mouchy.

„*Forget*“ kroutil Rocky hlavou. „Nemůžu zapomenout.“

„Ale copak si neuvědomuješ, že neděláš nic, abys slečnu Victorii získal, že děláš spíš všechno naopak?“

„Co teda mám dělat?“ sténal zničený Rocky.

„Proč ses učil boxovat, jaks mi vyprávěl? Bojový umění, skákat, rvát se... Proč sis vypěstoval takový svaly? Kdo jinej má takovou figuru?“

„Nevím, co tím chceš říct,“ divil se řidič.

„Ty... trdlo...“

„K čemu ji mám?“ mumlal Rocky a rozhrnul si košili. Prohlížel si svůj hrudník, jako by ho nikdy předtím neviděl.

„Aby ses předváděl, protože přesně to je způsob, jak si získat mladou holku,“ vysvětloval Ramón.

„Co to?“

„Ukážeš jí ty svoje prsní svaly, bicepsy a chlapeckou tvář... a uvidíš!“ prohlásil Ramón a odložil sešit comicsu.

Měl teď o zábavu postaráno. Starý dobrák Rocky udělá vždycky to, co mu kamarád Ramón poradí.

■

Do vily po delší době zase přišel Bobby. Hned ve dveřích ho uvítal komorník Bernardo tak, jak se sluší a patří. Host se sháněl po kamarádovi. „Dobrý den... Jak se máte? Je tu Ivo?“

„Ne, pane... není tady,“ s politováním oznamoval Bernardo.

„Počkám tady na něj,“ oznámil Bobby a rozhlížel se, kde by se uvelebil. „Řekl mi, že jede domů.“

Bernardo neměl nic proti a uvedl ho do haly. Sotva zmizel, přiběhla motýlková služka Lina. Zřejmě čekala někde v koutě. Navoněla se a tvářila se tajemně jak Gabriela Sabatini v televizní reklamě. „Ahoj, Bobby,“ řekla šťastně.

„Ahoj, Lino... Jak se máš?“ lhostejně odpověděl Bobby.

„Moc dobře... A ty?“

„Taky moc dobře... to víš.“

„Můžu se tady na chvíli posadit?“ zajíkala se Lina.

„Jakpak ne... Sedni si...“

„Dobře... Děkuju, odpověděla dívka a sedla si k němu na lenošku.

Bobby ji příliš nechápal. „Všechno v pořádku?“

„Ano. Ale mám tady jednu věcičku... Dáreček pro tebe!“ řekla dívka a podávala mu malý modrý balíček v šustivém papíře. „Pro mě?“ divil se mladík. „Ano...“

„Mockrát děkuju...“

„Doufám, že se ti bude líbit,“ řekla Lina a netrpělivě se mu dívala na prsty, které rozbalovaly dárek.

„To je pěkné... Ale proč?“ divil se a prohlížel si honosnou lahvičku. „Skvělé, pánský parfém! Lino! Ale já nemám narozeniny. Proč mi dáváš parfém?“

„Já vím, že nemáš narozeniny, ale v neděli je přece Den svatého Valentina,“ snažila se ho trknout Lina. Pořád byl takový nějak jalový.

„Ano. Ale co to má znamenat? Já přece nejsem zamilovaný?“

„Jak to, že ne? Vždyť jsi byl zamilovaný,“ zklamaně mu připomínala dívka.

„Ne, to ne. Já že jsem ti tohle někdy řekl? Tak promiň, já to tak nemyslel,“ vykrucoval se Bobby.

„Ale jo, řekl jsi mi to. Já to slyšela...,“ bránila se Lina.

„Nikdy jsem ti nic takového nemohl říct, Lino. To je blbost, ale stejně děkuju,“ spokojeně řekl Bobby.

„Není zač...,“ odsekla Lina, vstala, ztratila se z haly a byla hodně nešťastná.

■

Milagros byla ve městě s malým rošťákem Gamuzem. Stál právě u velkého dalekohledu pro turisty a nahlas se divil: „Ujujuj,“ dokud se u něj někdo nezastavil. Tentokrát asi pětadvacetiletá nalehko oblečená dívka. „Slečno, chcete vidět ptáka Ujujuj?“

„Ukaž... Kde? Já nic nevidím!“ zeptala se dívka, přistoupila k dalekohledu a dívala se.

„U domečku...“, vysvětloval Gamuzo. „Tamhle za řekou, víc nalevo.“
„Ale já opravdu nic nevidím!“ divila se turistka. Kluk mezitím popadl připravený kbelík s vodou, a když se k němu otočila, polil ji od hlavy až k patě a utíkal.
„Pitomče, celou jsi mě zlil!“
„Hezký karneval!!!“ volal ještě Gamuzo.
Vtom se poblíž dalekohledu objevila Mili s červenou baseballovou čapkou na hlavě a složkou několika čistých šedých ručníků přes předloktí levé ruky. Vyvolávala: „Osm pesos za ručník! Osm pesos...“
Mokrá dívka se na ni obrátila: „Dáte mi jeden?“
„Vy se ale potíte...“, divila se Mili.
„Potím? Cítím se tu jak v blázinci! Nějakej zmetek na mě vylil vodu.“
„Opravdu?“ Milagros předstírala údiv.
„Ano, a jestli ho chytím, tak ho zabiju,“ zlobila se turistka a čistila si mokré brýle ručníkem. Milagros s ní naoko souhlasila: „Jo, zabijte ho, teda v tyhle čtvrti rostou ale týpky...“

■

„Ne, ne, ne, otče, to by byl konec mojí kariéry, ne, já ani za nic nedovolím, aby... Já vím, otče... Dobře, slibuji vám, že si to ještě promyslím,“ říkal Federico do telefonu ve své městské pracovně. Když skončil, jen vzdychl: „To je průšvih, Bože... to je ale průšvih...“
„Nesu ti kávu,“ oznámila sekretářka Andrea a vešla do kanceláře, aniž zaklepala. Nikdy jí za to nevynadal. Pořád ji měl rád.
„Udělá mi dobře. Děkuju ti,“ takhle slušně děkoval jenom své dlouhonohé sekretářce.
„Dáš si cukr...?“
„Nebyl by špatný.“
Andrea si přisedla: „A řekneš mi k tomu něco, nebo ne?“
„Řeknu ti k čemu co?“ divil se Federico.
„Jak to, k čemu? Zdá se, že došlo k něčemu důležitému, ne?“ divila se Andrea.
„O čem to mluvíš, Andreo?“
Kráska jeho svět nechápala. „O čem že to mluvím? O miminku přece. Myslela jsem si, že budeš mít radost, až budeš dědeček...“
Federico znechuceně mávl rukou: „O tom mi ani nemluv, protože ztrácím soudnost. Ivo nemohl být větší pitomec!“

■

Ivo pozval trpělivě čekajícího přítele Bobbyho do svého pokoje. Lehli si na postel jako dva studenti na koleji a založili ruce za hlavou.
„Bobby, chtěl jsem se tě zeptat,“ začal Ivo, ale zarazil se a řekl: „Čím ses to polil, co to tady tak smrdí?“
„Pánskou voňavkou, kterou jsem dostal,“ ohradil se jeho host.
„Aha, tak to je dobrý. Myslel jsem, že je to něco proti moskytům.“
„Nebud' protivnej. A to jsem si myslel, že když máme stejně velký nosy, že ty máš lepší čich...“

„Jistě, ten můj je dokonalejší...“, souhlasil Ivo.
„Chceš to poměřit?“
„Ach Bože, neblbni zase,“ ulevil si Ivo.
„Co se tváříš tak otráveně? To proto, že budeš tatka, vid’? To je ale rána pro mladýho pána!“ hádal Bobby.
„Víš, o co jde, Bobby? Já totiž tím pádem přijdu o Milagros, chápeš? Andrea si mě chce vzít! Co mám dělat, *amigo*? Prosím tě, porad’, co mám dělat!“
„To já nevím,“ omlouval se jeho nejlepší kamarád. „Promiň, ale s tímhle ti pomoci nemůžu. Ať už se rozhodneš jakkoli, budu samozřejmě při tobě, ale rozhodnout se musíš ty sám...“
Ale Ivo měl v hlavě jen jednu jedinou myšlenku: „Nechci ztratit Milagros...“

■
Bernardo zatím navštívil paní Angeliku v jejím pokoji. Tvářil se starostlivě: „Jste velice napjatá, madam... Přejete si, abych vám dal přinést čaj?“
„Ne...“
„Neexistuje napětí, které by dokázalo vzdorovat lipovému čaji,“ nenechal se odbýt komorník.
„Nejsem napjatá, Bernardo... jsem vystrašená,“ vysvětlovala stará paní.
„Vystrašená?“
„Už mě nenut’ dál mluvit...,“ zarazila ho Angelica a přidala rozhodné gesto.
„Netušil jsem, že vás pronásleduje strach. Stalo se vám něco?“ neposlechl ji komorník a přisedl si ke stolku s vyšívaným ubrusem. „Povězte mi to, udělá vám to dobře.“
Angelica se na něj zahleděla a pak řekla: „Bernardo... já mám strach o život svého syna.“
„Prosím, uklidněte se paní, panu Federikovi se určitě nic nestane. Vždyť už dokázal vyklouznout z tolika hrozných nepříjemností. Jiný by to tak obratně jako on nezvládal.“
„Ale teď jde o něco jiného. Je tu muž, který ho chce zabít,“ vysvětlovala stará dáma. „A je dost blázen na to, aby to udělal,“ přiznala své tajemství Angelica.

■
Milagros se posadila se svým malým přítelem na hráz u řeky a zeptala se: „Gamuzo! Můžeš mi, prosím tě, vysvětlit, jak vypadá takový pták Ujujuj...?“
Rošťák se zašklebil a řekl: „No, pták Ujujuj, to je ptáček, co má krátký nožičky a velký to, ty víš co, no a když přistává, tak dělá ujujujujuj! Ale hele, Mili, proč máš takový oči?“
„Jaký takový?“ zjišťovala si Milagros a kopla špičkou tenisky do kamínku.
„Jako bys plakala,“ vysvětloval prcek.
„To nic, nevšímej si toho.“ Milagros nakopla kamínek druhou nohou.
„Jsi smutná?“
„Ano... to jsem, ale netrap se tím, Gamu,“ řekla mu a zlehka ho plácla po zátylku.

„Někdo ti něco udělal? Podívej, vopravdu, jestli ti něco udělali, tak já zmlátím každého, nasadím mu kravatu...“, postavil se a předváděl zápasnický chvat.

„Ne, to ne, Gamu, nikdo mi nic neudělal. Víš co?“ zasnula se Mili při pohledu na klidnou hladinu řeky. „Teď budu víc než kdy jindy dělat obchody. Vydělám spoustu peněz, skutečně spoustu, abych si mohla koupit dům a vzít si tě tam, abys bydlel se mnou.“

Klučina nesouhlasil: „Táta mě asi nepustí.“

„Tvýho tátu vezmeme taky. Připravíme mu tam pokoj,“ navrhovala Milagros. Byl to docela pěkný sen.

„Přeskočilo ti? Když se napije, chce mě mlátit, a tebe by pak zmlátil taky,“ bál se Gamuzo. Všechna odvaha z něj v tu chvíli vyprchala.

Milagros zavrtěla hlavou. „Neboj se, Gamu, tvýho tátu vyléčíme. Však uvidíš. Všichni se vyléčíme a bude nám dobře... Moc dobře.“

■

Bernardo byl sdělením staré dámy naprosto zděšen. „Prosím, paní Angeliko, jestli myslíte, že nějaký muž pro pána znamená nebezpečí - pak musíme uvědomit policii!“

„Ne!“ odmítla s důrazem v hlase jeho zaměstnavatelka.

„A proč ne?“

„Ne!“ trvala na svém Angelica. „Ale proč?“

„Policie tady nemůže nic dělat, Bernardo. A co víc, kdybych něco takového ohlásila, mysleli by si, že jsem blázen.“

„Proč, paní? To nechápu,“ divil se komorník. Šlo jí přece syna! O jeho život!

„Proč? Protože bych obvinila někoho, kdo je zavřený v blázinci, někoho, kdo odtamtud nemůže odejít.“

„Ale vy přece tvrdíte, že chce zabít pana Federika,“ naléhal Bernardo. Snad měl pocit, že když pomůže s problémy nejstarší dámě v domě, jako by pomáhal řídit celou rodinu, které sloužil.

„Právě proto mám strach, Bernardo.“

„Kdo je to?“ vyzvídala komorník. Angelica mu něco naznačila, takže chtěl vědět všechno. „Na tom nezáleží.“

„Jak to, že na tom nezáleží, paní?“

„Nepochopil bys to...“

„Jak to, že bych to nepochopil? To všechno mi dělá starosti, paní. A jestli mi neřeknete, o koho jde, budu muset pátrat, dokonce si promluvit s pánem. Ušetřete mě toho,“ naléhal zvědavý komorník. Angelice nakonec nezbylo než říct, co ví. A pravda, kterou se Bernardo dozvěděl, byla skutečně šokující: „Bernardo, ta osoba, co chce zabít Federika, je Ivův skutečný otec.“

„Cože?“ vytřeštil oči komorník a napil se čaje, který původně přinesl své paní na uklidnění. Teď ho potřeboval sám.

■

Na zahradě pod oknem staré paní se mezitím snaživě cvičilo. Rocky byl do půl těla a dělal pod Ramónovým dozorem kliky.

„998, 999... Ted' vypadáš úplně jako Stallone, příteli, tak, jak jsi chtěl...“
„Ano?“ úpěl řidič po bezpočtu kliků.
„Samozřejmě že ano!“
„A co mám udělat teď?“ sténal zpocený a zadýchaný Rocky.
„Ted' půjdeš, postavíš se před slečnu Victorii a řekneš - podívejte, tady přichází ten pravý chlap!“ naváděl ho Ramón.
„Určitě? A myslíš, že to zabere?“ ujišťoval se Rocky.
„Ano!“ zahřímal zahradník.

■
V pokoji nad nimi v domě pokračovala neuvěřitelná debata mezi Bernardem a starou paní. „A jak jste se dozvěděla, že je to Ivův otec?“ ptal se komorník.

„Jednou si přišel promluvit s Luisou a uplatnit nárok na Iva a já jsem se dívala seshora ze schodů. Nevěděli o mně. A nebyl to příjemný rozhovor. Ale kdo ví, jestli to opravdu je Ivův otec. Asi kdysi s Luisou něco měl a teď ji přišel vydírat... nebo já nevím.“

„Ale potom, co tohohle chlapa našli zraněného... co s ním bylo dál?“
„Rány mu vyléčili, ale byl na tom špatně, takže jsem se o něj postarala. Nechala jsem ho hospitalizovat na psychiatrické klinice a od té doby platím za jeho pobyt, protože čekám, že od něj zjistím pravdu,“ vzdychla Angelica.
„Pravdu?“
„Podle údajů policie toho muže někdo přepadl. Byl zbitý, strašně zbitý, a to mi dělá starosti, Bernardo. Někdo ho chtěl zabít.“

■
Victoria seděla v bikinkách u bazénu a telefonovala. „Ale Juane Cruze... sí... samozřejmě že se za tebe chci provdat!“ řekla ještě, jenomže vzápětí zažila smrt. Do půl těla svlečený svalovec

Rocky jí vytrhl z ruky telefon. „Co to děláš, Morgane...?“ vykřikla.
„Víte, co vy potřebujete, slečno? Žádnýho panáka! Skutečnýho chlapa! Silnýho chlapa,“ vysvětloval Rocky a nadýmal se před ní jako kulturista.
„Samce, jo?“ zeptala se Victoria a vstala.
„Ano... Vytrénovanýho chlapa!“
„Vytrénovanýho?“ ptala se kráska a položila ruce na jeho chlupatou, svalnatou hrud. Rocky byl doslova blažený. Předl a nafukoval se. Napínal svaly. „Tvrďáka... Svalnatýho...“
„Svalnatého?“
„Ano... svalnatýho,“ zajíkal se řidič.
„S chlupy na prsou,“ pokračovala Victoria a sevřela jeho chlupy mezi prsty.
„Ano. Chlapa s chlupama na prsou,“ jásal Rocky. Už si myslel, že doopravdy vyhrál a že měl Ramón konečně pravdu. Victoria se na něj usmívala...
„Se spoustou chlupů,“ řekla a zatahala ho za ně, až vyjekl bolestí. „Au... au...!“
úpěl nešťastník Rocky.

Victoria se pak už jen vítězoslavně zasmála a náhle do něj strčila. Spadl do bazénu tak, jak byl, v kalhotách a s udiveným výrazem ve tváři. Do bazénu padal v poslední době nějak často. Rozplácl se na hladině jako žabák a potopil se pod vodu.

■

Pozdě odpoledne se Ivo dobýval do pokoje služek. Mili si oblékala uniformu služebných. Otevřela mu Lina. „Chci mluvit s Milagros!“

„Já s ním nemám o čem mluvit! Nepouštěj ho!“ křikla Mili a její kamarádka naznačila, že ho nesmí pustit dál.

„To mi ještě chybělo! Budeš mě poslouchat?“ vyjel na Linu Ivo a prošel kolem ní až k Mili, která si právě uvazovala zástěru.

„Chcete, abych odešla?“ zeptala se rozpačitá Lina.

„Ano,“ odpověděl Ivo, aniž na ni pohlédl.

„Ne!“ řekla Milagros.

„Lino, jdi!“ přikázal Ivo.

„Je mi líto, Mili. Ale on je ten, co mi platí,“ řekla Lina a zmizela z pokoje.

„Zrádkyně!“ ulevila si Milagros.

„Tak a teď mě budeš poslouchat,“ řekl Ivo, když konečně osaměli.

■

Federico ve své městské kanceláři znovu jednal s otcem Manuelem. Prostředí projektů, spousty papírů a šanonů vůbec nesesedělo k tomu, o čem byla řeč.

„Ne, otče, to, o co žádáte, je nemožné,“ bránil se chabě Federico.

„Prosím, zvažte to,“ vybízel ho duchovní pastýř.

„Zvážil jsem to...,“ trval na svém Federico.

„Ale asi ne dostatečně. Poslouchejte - to je prostě jediné východisko, jaké máme,“ trval na svém i kněz.

„Proč jediné východisko? Jediné, co musíte udělat, je odvést si Mili,“ zlobil se Federico a jen taktak se držel, aby nezačal na Manuela řvát.

„To jsou ale životní paradoxy,“ povzdechl si kněz. „Vy jste skutečný otec Mili, a přitom jste ten, kdo ji zná nejméně ze všech.“

„Co tím chcete říct?“ bručel Federico.

„Že Mili jen tak nepřesvědčíte. Musel byste jí dát moc silný důvod, abyste ji vzdálil od Iva. A neznám silnější argument, než je pravda!“

„Pane Bože! To by znamenalo říct jí, že...,“ zděsil se Federico a sáhl po sklence s vodou, aby se napil..

„Ano. Že jste její otec! Jenom pak si ji budu moci odvést do kláštera.“

Federico se zamyslel. Vypadalo to rozumně. „No dobře... dobře.“

„Moc se mi ulevilo, že to chápete. Věřte mi, je to opravdu to nejlepší řešení,“ ukončil debatu otec Manuel.

„Ale chci vás požádat o pomoc, otče,“ dodal Federico. Ještě se neloučil.

„Ano, ano, jistě. Jak chcete, abych vám pomohl?“

„Abyste byl se mnou, až s ní budu mluvit. Mám totiž strach,“ řekl Federico a tázavě se na kněze podíval.

„Strach...?“ divil se kněz.

„Ona mě nenávidí. Tedy - nenávidí svého otce.“

„Já vím, ano,“ přikývl otec Manuel. „Bohužel to je něco, co jsem z jejího srdce nikdy nedokázal vymazat. Neobávejte se, budu s vámi a budu vědět, jak její nenávisť utiшит.“

Federico vstal a podával otci Manuelovi ruku. „Děkuji vám, a nyní pojďme k nám domů. Chci to celé co nejdřív skončit...“

■

Ivo si na pokoji služek přisedl k Milagros na okraj postele. „Mili, přemýšlel jsem o tom, co se stalo, a rozhodl jsem se, že tě nechci ztratit. Chci, aby to naše... co je mezi námi - pokračovalo.“

„Není žádné naše...“, smutně opáčila Milagros. „Jestli něco je, tak je to tvoje a tyčka to má v břiše,“ vyčítala mu.

„Přestaň s tím!“ křikl Ivo a vstal.

„Je to pravda!“ zvolala Mili a taky vstala.

Nejdřív se uklidnil Ivo. Věděl, co všechno by ztratil. „Dobře, je to pravda. Ovšem to vůbec neznamená, že se ožením s Andreou.“ Do toho mu Mili nechtěla mluvit: „Co uděláš ty, je tvůj problém.“

„Tvůj taky. Protože já... já tě miluju!“

Ale Milagros vrtěla hlavou. „Podívej, já můžu bojovat proti Andree. Můžu bojovat proti jakýkoli holce,“ vysvětlovala, jenže pak dodala: „Ale proti dítěti ne! Tyčce můžu ukrást jejího snoubence, ale nikdy bych dítěti neukradla tátů, chápeš, nikdy!!“

■

Bernardo pořád ještě seděl u paní Angeliky a debatovali o Ivoově údajném otci.

„Od chvíle, co jsem z úst toho blázna slyšela jméno svého syna, pojala jsem podezření, že Federico má s jeho zmlácením něco společného,“ vzpomínala stará dáma.

„Něco takového nemůžete říct,“ odmítal komorník. Ted už byl něco jako zpovědník a rádce v jednom. Domácí ministr. Stínový předseda vlády. „Nemáte důkazy. Paní, jak to můžete říct?“

„Jistě, jsou to pouze domněnky,“ přiznala Angelica.

„Které se ale nezakládají na ničem konkrétním,“ dodal komorník. „Nemyslete už na to. Dovolte příznakům, ať ve spánku zmizí. Lehněte si, já vám přinesu další lipový čaj a uvidíte, že po probuzení se budete cítit líp.“

„Nevím, co bych si bez tebe počala, Bernardo,“ řekla stará dáma a byl to balzám na jeho duši. Nechtěl sloužit jen tím, že přinese a odnese, ale že také poradí a pomůže.

„Hned jsem zpátky, paní...“

■

Federico přijel z města spolu s otcem Manuelem. V hale zavolal na služku: „Lino...“

„Ano, pane?“
„Řekni Milagros, ať přijde. Budu v pracovně.“
„Ano, pane.“
Potom vzal kněze pod paží. „Pojďte, otče.“ Cestou do pracovny se potkali s Bobbym. Mladík pozdravil jako první: „Jak se máte, pane Federico?“
„Ahoj, Bobby,“ odpověděl Federico. Duchem byl úplně jinde. Ale náhle zbystřil: „Bobby, co to máš za pánský parfém?“
„Dostal jsem ho darem. Proč? Nelíbí se vám?“
„Naopak. Já ho taky používám, ale je to zvláštní, tady se nedostane. Mám ho z New Yorku. Kdo ti ho přivezl?“
Bobby hned věděl, kolik uhodilo. „Ale... kamarád, co jezdí do Států.“
„To je pěkné,“ chválil ho Federico. „Má dobrý vkus.“
„Chcete, aby vám odtamtud taky něco přivezl?“ nabízel mladík.
„Ne, ne. Dobře, už vás nechám. Pojďte otče...“
Odešli a Ivo s Bobbym osaměli. „Co to máš za přítele, že tolik cestuje?“ divil se Ivo.
Bobby se k němu naklonil: „Nechtěl jsem prásknout Linu, asi to šloha tvému tátovi...“
„Co?“ nevěřil Ivo svým uším, ale právě přicházela jeho matka, takže se víc nedozvěděl.
„Potom ti to povím,“ řekl Bobby a ztratil se.
„Ivo, chci s tebou mluvit!“ rezolutně požadovala Luisa.
„Ano, mami. O co jde?“
„Je to velmi citlivé téma.“
„Co se děje, mami?“
„Zklamal jsi mě. Jak jsi mi to mohl udělat?“ začala Luisa.
„Mluvíš o...?“ začal Ivo, ale Luisa se tvářila jako bůh pomsty a skočila mu do řeči: „Samozřejmě že mluvím o tom těhotenství. O čem jiném?“
„Podívej, mami, pro mě to taky bylo překvapení.“
„To ti věřím, ale teď musíš rychle něco udělat, to dítě se nesmí narodit,“ požadovala Luisa.
„O čem to mluvíš, mami?“ divil se Ivo. „Takhle jsi mě nevychovala. Navíc Andrea by s tím rozhodně nesouhlasila.“
„Co s tím má co společného Andrea?“ podivila se Luisa.
„Jak to, co s tím má společného? Ji to snad nejvíc zajímá, ne?“ divil se Ivo.
„A co může Andreu zajímat na dítěti, které čeká služka?“ ušklíbala se Luisa.
„Cože?“ divil se pro změnu Ivo, ale tentokrát už pořádně.

■

V kuchyni to nebylo tak žhavé. Kuchařka Socorro řešila Rockyho srdeční záležitosti. „Ale no tak povídej, Rocky. Co se stalo?“
„Co se stalo? Že jsem pitomec. To se stalo,“ kňučel řidič.
Přišel Ramón. V rukou měl žlutou zahradní konev a velké nůžky na plot. „Klid, Rocky. To zvládnem.“

„Proč se má uklidnit? A co zvládnete?“ ptala se ho Socorro.
„Povíš jí to ty nebo jí to povím já?“ zeptal se Ramón.
„Pověz jí to ty, já ani nemám chuť otevřít pusy,“ špitl Rocky.
„Dobře, hezouně. Takže - slečna Victorie ho dneska vyhodila.“
„Vyhodila Rockyho... z práce?“ divila se Socorro. „To už tady nebude dělat? Chudáček...“
„Ano, řekla mi, že o víkendu musím odejít,“ zkroušeně vysvětloval řidič. Strkal svůj veliký nos do šálku s kávou, ale nenapil se. Neměl chuť.
„Chyba, Rocky!“ rozzářil se zahradník. „Mluvil jsem s ní a dosáhl jsem něčeho důležitého.“
„Nevyhodí mě?“ zadoufal Rocky a vstal od stolu. „Nevyhodí, vid’?“
„Ale to ne, vyhodí tě, to jo, ale až v pondělí!“
„A to je to důležité, čeho jsi dosáhl...?“ nechápal Rocky.
„Dostaneš výplatu i za neděli, troubo! Kdybys odešel v pátek, přišel bys o peníze!“ vysvětloval zahradník.
„A za to ti mám být vděčný? To jseš kamarád?“ začínal křičet Rocky. „Já myslel, že jsi můj přítel.“
„Že nejsem tvůj přítel?“ podivil se Ramón. Odložil náradí na stůl, pokýval hlavou a pak oznámil: „Nikam nemusíš... slečna Victorie ti odpustila...“
Rocky nejdřív zkameněl, pak ožil a skočil Ramónovi kolem krku: „Opravdu?“
„Ano... právě jsem s ní mluvil.“
„Aháá... To je láska! Jasně! Ona moc mluví, moc mluví, ale je vidět, že o mě opravdu stojí!“ jásal řidič, objímal Ramóna a snažil se ho políbit na tvář. Ramón se bránil: „Ne, počkej, nech toho!“
„Miluje mě!“ jásal Rocky a utíkal z kuchyně.
Ramón nad ním jen kroutil hlavou.
„On se snad zbláznil! Zase ho vyhodí!“ řekla Socorro.

■

Milagros stála ve Federikově pracovně a dívala se z Federika na otce Manuela a zpět. „Nechápu, proč jste mě dal zavolat, pane?“
„Abych ti něco řekl...“, zrozpačitěl pán domu.
„Ano, jasně, to jsem si myslela. Ale co mi chcete říct?“ zeptala se.
„Chtěl jsem ti říct, že... že... Abys sem přinesla dvě kávy,“ uhnul Federico jako malý kluk, protože pořád ještě nenašel odvahu.
„Hned je přinesu,“ řekla dívka.
„Moment,“ zarazil ji otec Manuel. „O kávu tu přece nejde.“
„Tak chcete radši čaj?“ zeptala se Milagros.
„Ani čaj, ani kávu,“ odpověděl otec Manuel a pohlédl na Federika. „Dáte se do toho, nebo ne?“
„Vysvětlíte jí to vy, otče,“ mávl rukou Federico a otřel si pot z čela.
„Tedy, Mili... Cholito... ty... jsi vždycky věděla, že...“, začal se potit i kněz.
„Otče, vy se snad budete vykrucovat?“ divila se Milagros. „Co jste to dneska snědli, pánové?“

„Poslouchej, Mili...“
„Poslouchám vás oba, ale nerozumím ničemu... stojíte tu jak o pohřbu.“
„Pokusím se být jasnější,“ znovu začal Manuel. „Jde o to, že tvoje matka... tedy... víš, co se jí stalo... ale je tu ještě něco důležitého, co musíš vědět... především teď, když pan Di Carlo bude dědečkem. Chápeš?“
„Míň než předtím. Mluvte už jasně, prosím,“ naléhala Milagros. Nechápala, že se dva dospělí a vážení muži nedokáží vyjádřit před obyčejnou služkou.
„Ano,“ přidal se Federico.
„Tedy... jde o to, že pan Di Carlo... tedy... pan Di Carlo je tvůj... o... tvůj o...“, trápil se otec Manuel.
Milagros ztuhla. Nevěřicně zírala z jednoho na druhého, pak zabodla do Federika oči a řekla: „Můj otec? Vy jste snad můj otec?“

KAPITOLA VI

Ivo své milenky nespočítá

Federico uhýbal a za otce Mili se otevřeně prohlásit nechtěl. Brzy se ukázalo i to, že Andreino těhotenství není jistá věc, ba že snad dokonce ani nebyla těhotná a svůj stav jen předstírala, což vedlo i přes nedávné zasnuby k rozchodu s Ivem. Federico pochyboval, že by Milagros mohla být jeho skutečnou dcerou, ale zato se hodně zajímal o vstup do politiky, a hlavně - o své prezidentské postavení ve firmě. Pro Milagros bylo podstatné, že mohla znovu bojovat o Ivovu přízeň, i když se situace zamotala, protože o Iva začala usilovat dívka jménem Pilar a vypadalo to, že se jí bude dařit. Damian pokračoval ve svých podvodech, ale tentokrát se to na něj Luisa dozvěděla a vyhrožovala mu vězením. Milagros měla radost, že její kamarádka z kláštera Gloria dostala také místo služebné ve vile La Soledad a že má v domě vedle Liny další přítelkyni...

Do haly vběhl Rocky ve stříbrném cylindru, stříbrném saku a se stříbrným motýlkem pod krkem. Pobíhal se sítkou na motýly v ruce, rozhlížel se, nakukoval pod lenošku a pod křesla, mával kolem sebe a vykřikoval: „Králíku, králíku, kde jsi? Pojď zpátky do klobouku! Aha, už tě mám!“ Chytil do sítky hlavu komorníka Bernarda, který klečel za pohovkou a narovnával koberec.

„Co to děláte, vy hlupáku?“ utrl na něj Bernardo a upravoval si pečlivě udržovaný účes.

„To je ale velký králík!“ zajásal Rocky.

„Vypadněte odsud!“ syčel komorník, ale mezitím už přišla nová služebná Gloria - ta, která ještě nedávno utíkala spolu s Milagros z kláštera na diskotéku, a uklidnila je: „Nechte toho hraní, za chvíli tu už budou, musíme se připravit.“

Bernardo vstal a měl už zase svůj pověstný klid. „Běžte do kuchyně, já je uvedu,“ řekl. Pak přistoupil ke dveřím, rozhlédl se, jestli v hale nikdo nepřekáží, a otevřel: „Prosím, jen dále...“

Za dveřmi čekal malý rošťák Gamuzo. Drzý jako vždycky: „Jste nějak rychlejší, to jste se schovával za dveřmi?“ dobíral si komorníka, ale chlapík z města, co vedl kluka za ruku, řekl Bernardovi co nejsmílivěji: „Omluvte ho, měl dneska špatný den.“

„To je v pořádku,“ rozplýval se Bernardo. Milagros ho totiž už předem připravila na nejhorší. Služebnictvo se rozhodlo konat dobro a připravit Gamuzovi oslavu narozenin. „Pojďte za mnou,“ řekl se zřídkakdy vídaným úsměvem komorník. „Jsem rád, že jste přišli. Tudy, prosím.“

Prošli chodbou až do ztemnělé kuchyně. Za dveřmi číhala Gloria, uvnitř se schovávali ostatní. Sotva hosté vstoupili, rozsvítilo se a všichni zpívali: „Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví! Hodně štěstí, milý Gamuzo, hodně štěstí, zdraví!“

Kluk se otočil na dospělého, který ho přivedl: „Tys to věděl?“

„Já? Jo, věděl jsem to, jasně.“

Mili vzala Gamuza do náruče. Kuchyň byla vyzdobená balónky a barevnými girlandami a všichni byli nějak legračně ustrojeni. Milagros měla na tváři jednoduchou masku klauna: „Všechno nejlepší... to máš od nás od všech!“ řekla a podávala mu balíček.

„Díky, Mili,“ užasl kluk a vzal do ruky krabici s velkým terénním autem.

„Je jenom tvoje.“

„A teď je na řadě dort,“ vzala si slovo kuchařka a postavila před kloučka ták s báječně nazdobeným dortem.

„Ten je krásnej,“ zajásal Gamuzo. Byl na rozpacích. Něco podobného ještě nikdy nezažil.

■

Ve městě se na chvilku setkaly Andrea a Pilar. Pilar byla nová sokyně, možná stejně nebezpečná jako Milagros. Objevila se zničehonic a bojovala o Iva. Zazvonila u dveří Andreina bytu a věděla, že musí působit odhodlaně. Andrea ji přijala chladně a místo pozdravu řekla: „Ty? A co mi vlastně chceš?“

„Chci si promluvit o Ivovi. Můžu dál?“

„Pojď,“ pokrčila rameny Andrea.

„Díky,“ odpověděla Pilar nevinně. Pro Andreu to byla tuctová holka. Ani ošklivá, ale ani nijak zvlášť hezká. Lepší průměr. Pihovatý průměr.

■

V hale vily La Soledad se mezitím schylovalo k dramatu. Ivo si k sobě pozval Pabla. Poslední dobou se na jeho vkus příliš motal kolem Milagros.

„Co se stalo?“ vyptával se Iva bratranec, i když tušil, o co se jedná.

„Nic, chci ti jen říct, že jestli se v tomhle domě někdy tvrdilo, že by sis měl vzít Milagros, tak ti nikdo neřekl proč!“

„Proč asi bych si ji měl brát? Protože jsem byl do ní zamilovaný?“ zeptal se Iva Pablo. Usmál se. Cítil převahu a rád by svého bratrance přivedl do úzkých. Možná že po Damianovi přece jen nějakou tu škodolibost zdědil.

„Ano. Ale to jenom ty jsi byl do ní zamilovaný, ona tě nemilovala... Chtěla si tě vzít, protože jí tě bylo líto.“

Milagros je poslouchala za dveřmi, ke kterým přišla po špičkách z Gamuzovy malé oslavy: Teď to nevydržela, vletěla mezi mladíky a kývla na Iva: „Jakým právem tohle říkáš?“

„Ptáš se mne, jaký mám právo?“ uchichtl se Ivo, vzal Miliinu tvář do dlaní a dlouze ji políbil. Sotva skončil, chytila ho za košili, zacloumala s ním a bušila do něj pěstmi.

„Znám tvoje reakce,“ odpověděl Ivo a jemně do ní strčil, aby spadla na pohovku.

„Ale moje ne...“, dodal Pablo a zasadil Ivovi ukázkovou ránu pěstí. Když si hrával ve svém zamčeném pokoji na invalidu, tak jistě potichu cvičil a celé hodiny stínoval box.

Milagros zaječela: „Nech toho, nech toho, Pablo, Bernardo, prosím, pomozte miiii!!“

Bernardo dorazil z kuchyně a pomáhal Ivovi na nohy. „Proboha, co se děje? Co se to tu děje? Co se vlastně stalo, pane?“

Ivo byl skoro omráčený a jen něco blekotal. Sotva stál na nohou. Pablova rána byla přesná. Byla u toho teď i Luisa a nestačila se divit: „Proč se vy dva perete?“

„Kvůli takové blbosti, mami,“ vysvětloval Ivo a mnul si bradu.

„Kvůli žádné blbosti, dovoloval si na Milagros,“ odporoval Pablo.

Luisa to samozřejmě pochopila po svém a viníka znala hned. Osopila se na Mili: „Zase ty? Proč pořád vyvoláváš spory, prosím tě?“

„Nic nevyvolávám. Váš syn mě násilím líbal a já se přece nemusím s nikým líbat, když nechci,“ odsekla služka.

„Takže je na vině můj syn? Ale jdi ty. Ty jsi prostě běhna, tak je to.“

Uražená Milagros se otočila ke komorníkovi a požádala ho: „Bernardo! Běžte jí dát pořádnou pusu!“

„Cože?“ zděsila se paní domu.

„Pořádnou pusu jí dejte!“ trvala na svém Mili. Bernardo nejistě přešlapoval. Byla to pro něj neřešitelná záležitost. Takhle přinést obklad nebo lipový čaj, ale líbat paní domu?

„Neodvažujte se, nebo vás zabiju!“ bránila se Luisa, přestože Bernardo se k ničemu neměl. Držel pod paží Iva, který pořád ještě v polovičních mrákotách nedokázal stát pevně na svých.

„Tak to sama vidíte, madam. Jestli se k vám Bernardo přiblíží, tak ho zabijete, ale svého syna klidně necháte, ať mě olíbává, co?“ zlobila se Mili. Pak se otočila k Pablovi: „To mi dělat nebude, pojďme, Pablo.“

„Ano, jdeme,“ souhlasil Pablo a skutečně s Mili odcházel. Když míjeli Iva, snažil se blondýn Pablovi vrátit ránu pěstí, ale netrefil se, ztratil rovnováhu a spadl na podlahu.

■

„Takže pojďme k věci, Pilar. Co jsi mi to chtěla říct?“ vyptávala se Andrea návštěvnice. Ani jí nenabídla nic k pití. Nezlobila by se,

kdyby u ní Pilar vyschla na kost a kůži jako zbloudilec v nějakém naprosto vyprahlém cípu pampy.

„Slyšela jsem, žeš chtěla využít Pablovy pomoci, abys získala zpátky Iva. Ty se snad nikdy nevzdáš, Andreo, vid’?“ řekla Pilar.

„Ne, já se prostě nevzdávám. Nebo sis snad myslela, že to pro tebe bude jednoduché, nechat si Iva?“ divila se Andrea a dávala najevo, jak je ve svých přílehavých šatech elegantní.

„Pokusím se o to,“ přiznala Pilar.

„Myslím, že to bude marný pokus. Upozorňuju tě, že jsem se toho boje nevzdala a ani se nevzdám.“

Rozhovor mladých žen připomínal spíš diplomatické úsilí vyslanců dvou zneprátelených zemí. Mluvily v klidu a věcně, ale nevynechaly jedinou možnost, jak se vzájemně napadnout.

„Ale bohužel je Ivo zblázněný do té služtičky,“ prohlásila Pilar.

Její sokyně souhlasila: „Ivo je idiot, který má mozek mezi nohama.“

Pilar se zahleděla na Pablovu malbu, která stála v koutě místnosti. Obličej nahé dívky na obraze se podezřele podobal Mili. „Co budeš s touhle mazanicí dělat?“

„Cože?“ užasla Andrea. Takový obrat rozhovoru nečekala.

„Ptám se! Co budeš dělat s tímhle obrazem?“

„S támhletím?“

„Ano.“

„Nevím, chtěla jsem ho vyhodit,“ přiznala Andrea. Pablovy malířské snahy ji nijak zvlášť nedojímaly. Jako hlavní sekretářka velké stavební společnosti byla zaměřena spíš věcně a snění jí bylo dost cizí.

„Dáš mi ho?“ zeptala se Pilar.

„Ale ano,“ pokrčila rameny Andrea. „Na co ho chceš?“

„To se dozvíš... nebo snad chceš, aby Ivo zůstal s ní?“

„Ne, asi bych umřela vztekem, kdyby ta coura dosáhla svého,“ přiznala se Andrea.

„A proč tedy bojuješ proti mně? Pomož mi...,“ chytře naléhala Pilar.

„S čím?“ povzddechla si Andrea. „Abys mohla zůstat s Ivem? Ne, drahá, to přece v plánu mít nemůžu.“

■

I služka Marta měla své problémy. Většinou se točily kolem její utkvělé touhy po bohatství, manželství a životě bez práce. Aby konečně mohla svléknout nenáviděnou uniformu služky, jakkoli byla hezká a růžová. Měla snad nějakou šanci? Pořád chtěla věřit, že si vezme Damiana, který ji po sklenkách whisky tak rád zval do ložnice. Ale teď...

„Nechod’ mi do cesty, protože jinak tě shodím ze schodů,“ zuřil Damian.

„Co se to s tebou děje?“

„Děje se to, že jsi mě praskla mojí sestře. Ted’ mi vyhrožuje, že mě pošle za mříže!“

„Za mříže?“ vyděsila se služka. V hloubi duše věděla, že udavačství má vždycky nějakou stinnou stránku, i když jde o takového šejdíře, jako je Damian. Ale na druhou stranu Damian je bohatý...

„Jo, za mříže,“ syčel teď na Martu Damian. „Pokud budu při nových firemních volbách hlasovat pro Federika, Luisa mě nechá zavřít.“

„Tak hlasuj pro svého synovce, ne?“ navrhovala vyděšená služka. Tolik se snažila a měla přitom tak mizerné výsledky.

Damian po ní málem hodil broušenou karafu. „Ty si neuvědomuješ, hlupáčku, že nemůžu hlasovat pro svého synovce, protože když to udělám, tak přijdu o práci se svým švagrem, až bude poslancem. A navíc, chtěl jsem si tě vzít a jmenovat tě do vedení podniku, ale teď se to všechno zkazilo,“ zalhal Damian, jak měl ve zvyku.

„Vážně, zlatíčko?“ zjihla Marta jako už tolikrát.

„Ano, bylo to tak. Ale teď mě švagr kvůli tvé tuposti vykopne...“

„A nemůžu něco udělat?“

„Nejde udělat už nic. Nemůžeme nic dělat, protože jsi začala žvanit a všechno jsi to zkazila. A jestli ti můžu radit, dobře se starej o tuhle uniformu, protože ji budeš nosit celý život. Lásko... Protože zemřeš jako služka.“ Uchichtl se a odcházel pyšně jako páv.

■

Pablo zavřel dveře svého pokoje a posadil se proti Milagros. „Takže co se děje s Ivem?“ řekl. „Proč se tak chová? Je do tebe zamilovaný? Nebo proč?“

„Je zamilovanej do všech,“ vzdychla Mili. „Zahlídne sukni a nemůže se udržet, ale se mnou si zahrávat nebude, chápeš?“

„To je dobře. Víš, mám dost peněz, takže bychom se mohli klidně vzít a zmizet z tohohle domu navždycky a odjet do Buenos Aires.“

„Ne, nemluv o svatbě, prosím tě.“

„Ale Mili, kdyby se nestala spousta různých věcí, už bychom byli svoji. Pro mne jsi to jediné v životě. To jediné,“ řekl Pablo a poklekl před ní na zem. Chytil ji za ruce a podíval se jí do očí.

Mili prudce vstala a chtělo se jí plakat. „Prosím tě, nepokračuj. Promiň, Pablo, ale jsem strašně zmatená, víš?“

„Nemiluješ mě?“ otočil se za ní, když odcházela.

„Tak to není, jenom se toho tolik stalo... Dej mi nějaký čas,“ řekla tiše a zavřela za sebou. Pablovi se zdálo, že ty dveře zavírá navždycky. Lásku Milagros získat nemohl, ale pochopit to nechtěl.

■

Ramón s Rockym si prohlíželi lázně, které vznikly v Ramónově zahradní chatě. Stěny byly pokryté bílými prostěradly, na jednom dokonce visel obrázek nahé dívky, která se chystá skočit do vody. Křeslo, sedačka i stůl byly potaženy bílým plátnem... jako v masérském salonu. „Lázně“ měly jednak vylepšit jejich finanční situaci a jednak měly pomoci Rockymu, aby získal

Victorii. „Skvělé, Ramón! Skvělé! Jak jsme si to tu zařídili! Paráda! Přesně takhle jsem to chtěl.“

„Cože?“ podívoval se Ramón.

„Že jsme to skvěle zařídili,“ jásal Rocky.

„Zařídili? Copak ty jsi něco zařizoval?“ namítl Ramón, ale nevztekal se, protože měl nosatého přítele rád.

■

Sotva Mili odešla, za dveřmi Pablova pokoje se jako zlý duch zjevila Pilar a vstoupila dovnitř hned po zaklepání, aniž čekala na slovo „dále“. Byla už prostě taková. Šla si za svým. „*Hola*“ řekla Pablovi.

„Ahoj.“

„Přinesla jsem ti tohle, někdo by to mohl zničit,“ podávala mu obraz sedící nahé dívky.

„Můj obraz, díky,“ odpověděl mladík. Neměl zrovna náladu.

„Za nic...“, odpověděla dívka a zůstala stát.

„Moc děkuji, to patří sem, podívej,“ řekl Pablo a postavil obraz na stojan v koutě.

„Jasně.“

„Ty jsi Pilar, že?“

„Ano, to jsem,“ odpověděla dívka a rozhlížela se po pokoji.

„Těší mě,“ řekl Pablo a potřásl jí rukou.

„Pablo? Co na téhle holce vidíš?“ zeptala se a ukázala na obraz.

„Jsem do ní zamilovaný.“

„Ano, to vím. Ale proč? Co na ní je? Co tak zvláštního?“ divila se.

„Hodně věcí,“ zasnul se Pablo. „Je krásná... Pro mě znamená zázrak. Je to královna,“ snažil se o vysvětlení, aniž by přemýšlel, proč se ho vlastně Pilar ptá.

„Ty jsi vážně umělec, protože v ní vidíš mnohem víc, než tam je,“ řekla dívka.

„Nebud' zlá, Pilar.“

„Nejsem zlá, jenom jsem slyšela, že jsi úžasnej kluk. A přála bych ti, abys žil s holkou, která by ti nadělila štěstí.“

„Ty si vážně myslíš, že jsem... úžasnej?“ zeptal se trochu nedůvěřivě. Taková slova se moc nepoužívají.

„Ano, vážně,“ odpověděla, a než odešla, pohladila ho po tváři. Nechala ho samotného v pokoji s barvami a štětci. Nevěděl, co si o ní má myslet, ale v tu chvíli se cítil, jak řekla - úžasně.

Za okamžik už Pilar sestupovala po schodišti do haly. Ivo se věnoval baru a Luisa se probírala diářem. „Ach, drahá Pilar, nevěděla jsem, že jsi tady,“ pozdravila ji paní domu. Luisa ji měla ráda, protože Pilar měla dobrý původ. Rodiče měla tam... někde nahoře.

„Jak se daří, paní Luiso?“ zeptala se dívka, odložila kabelku a posadila se.

„Dobře, jsem moc ráda, že tě vidím, protože s tebou potřebuji mluvit,“ řekla Luisa, strčila si nožku brýlí mezi rty a zahleděla se na ni.

„O čem?“

„Organizuju jednu charitativní akci a potřebuji tvoji pomoc. Pomůžeš mi?“

„Samozřejmě že ano,“ odpověděla Pilar, i když jí na žádné charitativní akci nezáleželo, kromě té své, ale ta se v La Soledad týkala jenom a jenom Iva.

„Takže se mnou pojď do pracovny,“ řekla Luisa a vykročila z haly.

„Ano, přijdu za okamžik,“ souhlasila Pilar.

„Počkám na tebe,“ řekla Luisa a zmizela za rohem. Pilar se vzápětí otočila k Ivovi. „Přinesla jsem Pablovi obraz, který zapomněl u Andrey v bytě,“ vysvětlovala. Byla to dobrá záminka. Kvůli něčemu sem přijít musela. Přijít jen tak by ještě nebylo vhodné.

„Ano?“ podotkl trochu ironicky.

„Ano, dneska jsi moc sexy,“ šla dívka přímo na věc.

„Zdá se ti?“ pokračoval Ivo v lehce ironickém tónu.

„Ano, dneska bych s tebou ráda šla do sprchy,“ řekla Pilar. Zahrála na strunu, kterou argentínští muži milovali odjakživa. Kdo je dostatečně významný, měl by být pokud možno *macho*, samec, chlap, který má milenky, jež mu ochotně leží u nohou.

„Půjdem?“ přijal její hru Ivo a čekal, co se bude dít dál. Těšil se na to.

„Nemůžu,“ řekla Pilar.

„Proč?“

„Někdy to prostě nejde,“ vymlouvala se pihovatá dívka, ale jen proto, aby ho dráždila.

„Ale i kdyby,“ řekla, „co udělám s tvou matkou, která na mě čeká v pracovně?“ Pilar už cítila, že má nad Ivem vrch.

„Vyříd' to s ní tak rychle, jak to jen půjde. A až to vyřídíš, přijď do mého pokoje. Já zatím připravím sprchu,“ řekl Ivo.

„Dobře,“ odvětila nakonec Pilar a políbila ho na ústa. Ivo se nijak nebránil.

Z úkrytu za dveřmi to pozorovala Milagros. Nebyla by to ona, kdyby na Iva neměla další trefnou poznámku. Sotva vyšel po schodech nahoru, řekla o něm ztichlé hale: „Je jako pes. Vidí kus masa a zavrtí ocasem.“

■

V pokoji služek se jako obvykle debatovalo. Marta seděla u stolku, zády do místnosti, hlavu položenou na zkřížených rukou a hleděla zklamaně do zdi. Lina s Glorií si ji dobíraly. „Vidíš, ty bláhová? Teď je ti zle a nemáš se komu vypovídat,“ řekla Lina, zatímco si natírala krémem ruce.

„To je pravda,“ přidala se Gloria. Stála u postele bez bot. Masírovala si chodidlo o kotník druhé nohy. „Kdybys byla hodná, tak bysme si rády poslechly, co tě trápí.“

„Kdybych byla hodná, tak byste se stejně mohly jít... víte co?“ odsekla jim Marta.

„Hele, pozor, co říkáš!“ vyjela na ni Gloria. Na takové jednání měla z klášterního internátu svoje metody... Ale Marta vstala a utekla z místnosti. Ve dveřích se srazila s Milagros. Obě vykřikly a málem si vjely do vlasů.

Mili se zula, padla na postel, a zatímco si prohlížela nalomený podpatek, ulevila si: „To je ale zmetek.“

„Co se stalo?“ divila se Gloria. „Nejradši bych ho zabila,“ zuřila Mili.
„Proč?“ nechápala Gloria. Nebyla ve vile La Soledad ještě dost dlouho. „Protože naši Mili zase násilím líbal, vždyť to znáš, Glorie,“ unaveně řekla Lina.
„Ne, kvůli tomu ne, kvůli tomu ne!“ odporovala Milagros.
„A proč teda?“ divila se dál Gloria a vykulila velké nevinné oči panny.
„Řekl té potvoře, aby se s ním šla vykoupat,“ málem vzlykla Mili.
„Vykoupat se s ním?“
„Jo,“ fňukla Milagros.
„No, třeba Ivo chce, aby mu Pilar namydlila záda,“ snažila se ji ukonejšit Gloria.
„Protože si na ně nedosáhne...“
„On si ji ale určitě vezme do postele a pak...“ stěžovala si Milagros.
„Jo? Ale to už je ti jedno, ne? A nebo ti to vadí?“ kysele poznamenala Lina s motýlky. Sama by Iva už dávno pustila z hlavy. Proto byla na Milagros přísná. Nevěřila, že by ti dva spolu mohli být někdy šťastní. Vždyť to je... mladý *macho*. Milagros se podívala z jedné na druhou a znovu fňukla: „Jo! Vadí mi to!“ Pak popadla kladívko, které si přinesla, a bušila do uvolněného podpatku levé boty. Tloukla ve vzteku a zběsile.
„Mili, co se děje? Co to děláš? Uklidni se,“ řekla Gloria a přisedla si k ní na postel.
„Chceš, abych se uklidnila?“
„Jo. Nemůžeš stejně nic dělat,“ řekla Gloria rozumně.
„Nemůžeš toho přemlouvání nechat? Snaž se raději vymyslet, jak jim to překazit!“ odsekla Mili.
„Proč já? Já nevím, co bych měla vymyslet...“, odpověděla kamarádka.
„No tak myslí! Co máš v hlavě?“ povzbuzovala ji Milagros. „Promiň, nechtěla jsem na tebe křičet, ale je mi z toho smutno.“
„To je dobrý. Chápu tě, mně by asi bylo stejně,“ kývla Gloria.
„Glorie?“ rozzářila se najednou Mili.
„Co?“
„Jak se jmenuje ten seriál, co ho sleduješ?“
„Zrádná láska...“, usmála se Gloria. Televizní seriál vysloveně milovala.
„Jo, ten,“ přikývla Milagros a v tu chvíli vypadala jako spiklenec z časů vojenských převratů v Argentině. „A jak se jmenuje ta nemoc, co má ta holka?“
„Která?“
„Ta, co chodí ve spánku. Co chodí a spí.“
„Co já vím?“ nevěděla Gloria.
„Sona, sona, somnambulismus. To je ono!“ zajásala Mili.
„Cože?“ divila se kamarádka, protože nechápala, co to Mili vlastně mohlo napadnout.

■

Gloria číhala za rohem v patře na chodbě. Vykukovala a sledovala Pilar, dokud ta potvora, jak ji nazývala Mili, nezmizela v Ivově pokoji.

Pak se otočila a tiše přivolala Milagros. „Mili, Mili, už je vevnitř. Seš si jista, že to chceš udělat?“

„Jasně! Já mu ukážu!“

Gloria si ji prohlížela. Mili měla na sobě temně modrou večerní róbu s krajkami, která vypadala jako drahá noční košile. „Kde jsi to našla?“

„V prádelně, pak to tam vrátím,“ mávla rukou Mili.

„Jak se dostaneš dovnitř?“ vyptávala se Gloria a přitom si Mili pořád prohlížela; moc jí to slušelo.

„Kysličník - Ivo - nechává vždycky otevřené dveře, radši jdu... Ať chytím tu čarodějnici při činu.“

„Mili, jseš si jista?“

„Jasně, chci Kysličníkovi tuhle pochoutku zkazit, nezapomeň tam přijít.“

„Nezapomenu, snaž se!“ špitla za ní Gloria. Připomínalo jí to společné tajné výpravy z kláštera... Milagros byla na tyhle věci skutečný odborník.

Krátce nato se v Ivově pokoji odehrálo cosi podivného. Sotva Pilar ulehla k Ivovi na postel a začali se líbat, otevřely se dveře a vešla Milagros s vytřeštěnýma očima a napřaženýma rukama.

„Co tu děláš?“ vyjela na ni znechucená Pilar.

„Milagros, co to je?“ zeptal se Ivo. Byl oblečený jen do ručníku, obtočeného kolem boků.

„Vyhod' ji, prosím tě, Ivo, vyhod' ji,“ syčela Pilar a narovnávala si lehkou sexy košilku.

Ale Ivo se nerozzlobil. Měl najednou o Mili skutečný strach. „Milagros, co se s tebou děje? Milagros?“

„Jsem somnambulka, Kysličníku,“ odpověděla Mili.

„No tak ji už konečně vyhod'!“ naléhala Pilar.

„Milagros?“ zkoušel to Ivo zblízka, ale Mili jako by se dívala skrz něj.

Do místnosti vběhla Gloria a začala se své kamarádky zastávat: „Promiňte, pane, prosím, nevzbud'te ji, je náměsíčná, zítra si nebude nic pamatovat.“

„To už je na mě moc. Já jdu pryč,“ pyšně řekla Pilar a začala se spěšně oblékat.

„Nechod', Pilar... Pilar, nechod' pryč,“ volal Ivo, ale když odešla, tak za ní neběžel.

Gloria chytila Mili kolem ramen a otočila ji. „Zítra si nebude nic pamatovat. Vážně. Takže na shledanou zítra a ještě jednou promiňte.“

Ale jak Mili otáčela, dala napřaženou pravici jakoby nerada Ivovi facku.

■

Druhý den ráno se služebnictvo sešlo u snídaně v kuchyni. Motýlková Lina se neudržela, aby nesjela Ramóna s Rockym, kteří nad ostatními přítomnými stáli a honem hltali snídani. Namáčeli si pečivo do kávy a srkali jako dvě prasata pekari.

„Hele, jestli budete jíst tak moc rychle, určitě vám zaskočí!“ řekla Lina.

„Spěcháme! Máme dnes slavnostní otevření,“ zahuhňal Rocky s plnými ústy.

„Hlavnostní otevření čeho?“ huhňala Gloria se smíchem stejně jako on.

„Otevření lázní ‚Kýty‘,“ vysvětloval Ramón.
„Lázníkýty? Co jsou lázníkýty? Nějaký řeznictví?“ divila se Lina.
„Ne, lázně a kýty, to jako stehna, pokud možno ženská,“ vysvětlovala Socorro a ukázala na ty dva.
„No, já tomu vůbec nerozumím,“ řekla Lina a uchichtla se.
„Lázně, máme normální lázně,“ řekl Rocky, když konečně polkl. „Teď se nám směješ, ale budeš nás prosit, abys k nám ještě mohla přijít na kúru!“

■

Nahoře v apartmá měla Luisa postavený rotoped. Šlapala na něm a upíjela vodu z plastické láhve, když přišel její manžel. „Vypadáš dneska moc dobře,“ prohlásil Federico.

„Mluvíš se mnou?“ nevěřila Luisa.
„Jistě, nikdo jiný tu přece není, jen já a ty. A taky jsi hodně zhubla.“
„No, díky,“ řekla bezvýrazně, jako by ji pochválil pošťák.
„A taky máš krásný úsměv,“ poznamenal Federico, ale jeho žena mu ty lichotky vážně moc nevěřila. Čekala ránu pod pás.
„Pokud jsi mě chtěl překvapit, povedlo se ti to.“
„Ne, ještě ne, podívej,“ řekl a otevřel krabičku, kterou držel na dlani. Luisa z ní vytáhla drahý prsten a nasadila si ho. Pak si ho prohlížela ze všech stran. „Je nádherný,“ řekla. „A čemu za něj vděčím?“
„Jak to, čemu? Jsi přece má žena. Myslíš, že musím mít zvláštní důvod, abych dal dárek své ženě?“

Zkušená Luisa pochopila, odkud vítr vane. „Ach, už to chápu, brzy se bude volit nový prezident podniku.“

„Nemusí to přece být nikdo nový, může zůstat ten samý,“ opatrně poznamenal Federico.

„Kupuješ si můj hlas?“ zeptala se otevřeně.

„Řekněme, že ti pomáhám s rozhodováním.“

„S prstenem?“

„Podívej se, Luiso, víš přece, co je pro podnik dobré,“ netrpělivě vysvětloval Federico. Byl skálopevně přesvědčen, že kdokoliv jiný by na jeho místě přivedl firmu k úpadku.

„A ty víš, co je dobré pro mě,“ opáčila Luisa.

„A co je pro tebe dobré?“ zabručel její muž.

„Chceš můj hlas?“

„Ale samozřejmě.“ Neviděl důvod, proč by to měl nějak vysvětlovat.

„Můj hlas nemá cenu prstenu,“ pravila Luisa a vrátila dárek do krabičky.

„A jakou cenu teda má?“ rozmrzele opáčil Federico.

„Cenu něčeho mnohem lacinějšího,“ řekla Luisa.

„Čeho?“ zvýšil hlas netrpělivý Federico.

„Té coury,“ ulevila si Luisa. „Té coury, co ji zaměstnala tvá matka. Už ji v tomhle domě nechci. Vyhoď ji a pak můžeš počítat s mým hlasem,“ odpověděla Luisa a znovu šlápla do pedálů. Bylo po debatě.

■
Ivo stál v hale a v ruce držel telefon. Mili číhala za nábytkem, takže slyšela každé jeho slovo: „Poslouchej, víš moc dobře, že tě babička má ráda a že nebude mít nic proti, aby ses nastěhovala zpátky k nám do domu. Ale samozřejmě, já proti tomu taky nic nemám, Andreo. Já s tím skutečně nemám problém. Vážně. Takže tě líbám, čau,“ ukončil hovor, otočil se a spatřil Milagros. Tvářila se jako nevinná chovanka z kláštera, ale tím spíš na ni vyjel: „To jseš ty? Tebe bych nejradši zabil, přísahám ti, že bych tě teď nejradši zabil. Nikdy ti neodpustím, cos mi to zas provedla.“

„Nevím, o čem mluvíš?“ divila se Mili.

„Víš moc dobře, o čem mluvím. Včera jsi vlezla do mého pokoje a otravovala nás.“

„Včera? Ach, to ne, to musel být někdo jiný,“ nevinně řekla Milagros.

„Byla jsi to ty,“ trval na svém Ivo.

„Ne, já jsem spala jako andílek, čemu se směješ?“

„No přece tobě. Myslíš si, že jsem takový hlupák a že jsem tu tvoji komedii neprohlédl?“

„Žádná komedie to nebyla,“ tiše odpověděla služka Mili.

Ivo na chvíli ztichl a pak přestal předstírat, že se zlobí. „Ty na mě žárlíš, Mili. To znamená, že mě miluješ.“

„Že tě miluju? Já?“ žasla Milagros.

„Ano, miluješ mě, a proto žárlíš. Moc dobře jsi věděla, že chci být s Pilar, a proto jsi přišla do pokoje a všechno mi zničila.“

„Nevím, o čem to mluvíš, ty odbarvenej!“ rozčilila se Mili a shodila masku nevinátka.

„Tak ty tedy nevíš? Něco ti řeknu, princezno - Andrea se vrací do domu a já od ní dostávám zpátky svůj byt ve městě. A dneska večer tam vezmu Pilar a nedokážeš si představit, co všechno s ní budu dělat!“

„Ty si myslíš, že jsi *macho*, ne?“ zarazila se Mili.

„Ano, jsem *macho*. A uvidíme, jaká pitomost tě napadne tentokrát.“

„Budeš toho litovat,“ varovala ho, ale Ivo se ušklíbl: „Ani trochu.“ Sotva odešel, Milagros zabručela: „Na mě si nepřijdeš, hochu.“

■
O chvílku později se v kuchyni sešla s Glorií. Povídaly si o Ivovi, o kom jiném. Ivo byl pro Mili námět číslo jedna.

„Vyhrožoval mi, že si dneska vezme tu potvoru do bytu,“ rozčileně vysvětlovala Mili.

„Proč ti vyhrožoval?“

„Ale já mu ukážu, co je to *trampa*!“ cedila skrz zuby Milagros a chystala podraz.

„Mili, nemůžeš přece celej život běhat za tím nejspíš odbarveným *machem* a snažit se mu překazit zálety,“ snažila se ji brzdit kamarádka, ale sama věděla nejlíp, že marně.

„Jak to, že ne? Urazil mě. A já přísahám, že mu to dneska překazím,“ řekla Mili a opřela si spánky o pěsti.

„Co to děláš?“ zeptala se Gloria.

„Přemýšlím.“

„Chceš, abych ti pomohla?“

„Ano.“

Gloria přikývla a opřela si spánky o pěsti taky.

■

Ivo měl ve městě schůzku s Pilar. Sešli se v kavárně na hlavní třídě. Snažil se jí vysvětlit včerejšek: „Prosím tě, Pilar, musíš mi věřit... To, co se stalo, byla náhoda. To se prostě stává, s tím nejde nic dělat.“

„To mohla udělat jenom tahle vaše slavná služka. Proč jsi ji už dávno nevyhodil?“ zlobila se Pilar. Měla rozpuštěné vlasy a docela jí to slušelo.

„Nemohl jsem ji vyhodit. Nemůžu přece vyhodit někoho, kdo je náměsíčný... Z toho bych měl špatný pocit.“

„Ty si myslíš, že ti na ty povídačky skočím?“

„Řekni mi, co mám udělat, abych ti dokázal, že mám pravdu,“ navrhoval mladík. Pilar se mu líbila, zvláště proto, že ji musel dobývat.

„Ne, zapomeň na to,“ odmítla.

„Řekni a já to udělám... a už taky vím co.“

„Co?“

„Navrhuji ti společnou noc u mě v bytě. Prosím tě, řekni, že ano,“ žadonil Ivo a naklonil se k ní. „Já nevím...“

„Prosím tě, Pilar, řekni ano,“ snažil se Ivo. Málem už ji políbil, ale uhnula, vstala od stolku a odcházela se slovy: „Rozmyslím si to, teď už ale musím jít.“

■

Dvě myslitelky si v kuchyni namáhaly hlavy. Nakonec Mili položila ruce na stůl. „Už to mám!“ vykřikla.

„Ať je to, co je to, nesmíš Ivovi nic provést, nebo tě vyhodí!“ varovala ji Gloria.

„Proč si nejdřív neposlechněš, co mě napadlo?“ divila se Milagros.

„Tak povídej.“

„Ale ty mi s tím musíš pomoci.“

„Já?“

„Musíš jít do půjčovny kostýmů a sehnat mi to nejdivnější, co tam budou mít, platí?“ řekla Mili.

Gloria byla ochotná ke všemu. „Dobře, uklidím to tady a pak to pro tebe udělám,“ řekla a odešla za prací. Vystřídala ji Lina, která se přiloudala a ztěžka dopadla na židli. Vypadala zničeně. Když se na ni Milagros tázavě podívala, Lina řekla: „Ach, holka, dostali jsme se do problémů.“

„Cože?“

„Slečna Victoria objevila ty lázně.“

„Ne?“ zděsila se Milagros.

„Ano.“

„Neříkej mi, že vyhodila Rockyho a Ramóna?“

Lina zavrtěla hlavou: „Ne, ještě je nevyhodila, ale po jejich kúře to určitě udělá...“

V Ramónově doběla upraveném „salonku“ ležela Victoria na pohovce a poslouchala Rockyho příkazy. Řidič měl bílý plášť a důležitě kolem ní procházel. „Myslím si, že pro tuto kúru je mnohem lepší být o samotě a úplně se uvolnit,“ říkal právě.

„Ale já už jsem uvolněná.“

Rocky se zubil a mnul si ruce. „Skvělé, to je mnohem lepší, protože pak bude mít kúra daleko výraznější, větší efekt. Budete vypadat, jako by vám nebylo ani třicet,“ blábolil Rocky podle rozumů z příručky. „Budete vypadat mnohem mladší.“

„Ale mně ani zdaleka není třicet, Morgane,“ bránila se Victoria.

Rocky zvedl ukazováček a zatvářil se velmi moudře: „Vidíte, jak vám ta kúra svědčí? Už jste omládla.“

■

Na hlavní ulici města se Ivo a Pilar setkali znovu. Dívka právě vycházela z luxusního butiku. „Pilar!“ ozval se za ní blondák.

„Co tu děláš?“ divila se dívka. Nebyla si moc jista, zda ji setkání těší.

„Sledoval jsem tě.“

„Proč?“

„Nemůžu připustit, že mi nedůvěřuješ,“ začal znovu Ivo. Jako kolovrátek.

Pilar se zatvářila znechuceně. „Nechceš už zase mluvit o té služce?“

„Ne, poslouchej mě, Pilar, nesměl jsem ji vzbudit, protože je náměsíčná. Má duševní poruchu a já jsem jí nechtěl ublížit.“

„Ty jsi tak hodný...,“ ironicky se ušklíbla Pilar. Ovšem Ivo to vzal vážně. „Jo, to jsem. A dokážu ti to.“

„Jak?“

„Dneska večer. Strávíme úžasnou noc v mém bytě, ty a já, sami bez jakýchkoliv náměsíčníků. Co říkáš?“ navrhoval mladík a chytil ji kolem pasu.

„No, začínáš mě přesvědčovat, ale ještě tomu něco chybí.“

„Představ si večeri při svíčkách. Svíčky žhnou a stejně tak i my po prvním polibku,“ básnil Ivo.

„Ukaž jak!“ vyzvala ho.

Políbil ji.

„Nevím, ještě nevím,“ řekla znovu.

Znovu ji políbil. Tentokrát opravdu dlouze a vášnivě.

„Už víš?“ zeptal se.

Podívala se mu do očí a řekla: „Přesvědčil jsi mě.“

■

Federico seděl za psacím stolem své městské pracovny. Z práce ho vyrušil telefon. Zvedl sluchátko. „Ano, Andreo... Ať jde dál.“

Otevřely se dveře a vstoupil kněz Manuel. „Tak jsem tady, co si přejete?“ zeptal se.

„Otče Manueli, promiňte, že jsem vás požádal o tuhle schůzku, ale já jsem do kláštera kvůli práci nemohl. Chci s vámi mluvit o něčem velice důležitém. Posad'te se,“ vyzval jej Federico poté, co vstal a podal mu ruku.

„Jak se daří?“ formálně se zeptal kněz.

„Jde to...“

„Poslouchám vás,“ řekl otec Manuel a posadil se.

Federico začal: „Takže. V tomto podniku máme přesná pravidla pro zvolení prezidenta, hlasuje o něm rada. Ovšem je tu něco, co mi znemožňuje zůstat ve funkci.“

„A sice?“ zbystřil kněz.

Federico se zhluboka nadechl a potom odpověděl: „Milagros.“

Manuel užasl. „Nerozumím vám.“

„Potřebuji, abyste si ji už konečně odvedl. Potřebuji ji dostat ze svého domu. Když ji odvedete, vyhnu se tomu, abych ji musel vyhodit,“ mírně se předklonil, jako vždycky, když vysvětloval své intriky. „Potřebuji si udržet svou pozici, otče. Samozřejmě že Mili v zásadě vůbec vyhodit nechci. Ne, pro nic na světě. Ale tady je v sázce důležitější věc, přežití velkého podniku, který je pro město důležitý.“

„Pane Di Carlo, já chápu, že jste ve složité situaci,“ řekl Manuel.

„Pomůžete mi tedy?“ rozzářil se Federico.

„Bohužel ne.“

„Jak to, že ne?“

„Protože nemám žádný důvod, proč odvést Mili z vašeho domu.“

„Ale to můžeme zařídit!“ vysvětloval Federico. Na tyhle věci byl šikovný.

„Ne, to nemůžeme zařídit,“ přísně odpověděl otec Manuel a vstal. Už toho měl dost. Odcházel. „Nikdy nikomu nepřeji nic špatného, ale v tomto případě vám úspěch nepřeji. Nemůžete přece pro svou funkci prezidenta obětovat dítě.“

■

Pár minut po Manuelově odchodu se na Federika usmála Andrea. Chtěla se mu věnovat. Utěšit ho, konejšit, uklidnit. Dobře se v tom vyzнала. Byla to velmi schopná sekretářka, doslova všeho schopná, podobně jako její šéf. „Nemusíš se ničeho bát, Federico. Ničeho,“ řekla, pomohla mu ze saka, stoupla si za něj a masírovala mu krk.

„Myslíš, že ne?“ divil se unavený Federico.

„Myslím. Dej si ruce takhle, jo?“ řekla a ukázala mu, že je má volně svěsit. „Ty nepotřebuješ, aby tě podporovala Luisa nebo Ivo... nemáš snad Damiana?“

„Ano, teda ne... vlastně si tím nejsem jistý,“ vysvětloval Federico se zavřenýma očima.

„Proč si tím nejsi jistý? Co se děje?“

„Nevím, Damian se v poslední době chová divně.“

„Divně?“

„Ano, nikdy mi neřekl, že bude hlasovat pro mě. Myslím, že mě volit bude, ale otevřenému slibu se vyhýbá.“ Masáž šíje se mu líbila. Spokojeně si mručel.

„Vždyť ho znáš. Strašně rád tě znervózňuje. Určitě to nechá až na poslední chvíli. Dej ty ruce sem,“ požádala ho znovu, když se otevřely dveře a vstoupil očekávaný Damian. Andrea si otřela dlaně do ručníku a řekla: „Takže, já se vrátím ke své práci a obvolám některé lidi.“

Federico otevřel oči. „Konečně jsi přišel. Už na tebe čekám hodinu.“

Damian pokrčil rameny. „Promiň, ale někdo se o politiku starat musí. To se nesmí zanedbávat.“

„Ne, to je v pořádku, Damiane. Chápu.“ Šéf firmy se zamyslel a pak se zeptal přímo: „Řekni - je ve stanovách naší společnosti něco, co by mohlo posunout volbu prezidenta?“

„Proč? Ty ji chceš posunout?“ divil se Federikův švagr.

„Ano. Jistě.“

„Víš, že je to dobrý nápad? Tak získáme čas,“ souhlasil Damian.

„Čas na co? Ty ses ještě nerozhodl, pro koho hlasovat?“ zjišťoval Federico. Už z toho čekání na volby začal být nervózní.

„Ano, už jsem se rozhodl. Jak bych ne... Neříkám to kvůli sobě, ale kvůli Luise a Ivovi. Budeme mít víc času, abychom je přesvědčili. Nejlepší by bylo, švagre, kdybys získal všechny hlasy,“ řekl Damian a pásl se na tom, jak je Federico šťastný... jako kluk, co dostal nový vláček.

■

Večer se všichni sešli v hale. Na jedné pohovce seděli Luisa s Federikem, na druhé Damian s Andreou a na třetí se objímal Ivo s Pilar. Rodina vzala na milost i jeho bývalou snoubenku, přestože nedávno předstírala těhotenství a zavinila v domě skandál.

„Vypadáš, Andreo, skvěle, mám ohromnou radost, že ses vrátila do domu,“ řekla Luisa.

„Moc děkuji. Děkuji. Popravdě jsem se v tom bytě cítila osaměle,“ odpověděla jí Andrea.

Federico uznal za vhodné promluvit vážněji: „Promiňte, ale když už mluvíme o novinkách... Rozhodl jsem se posunout volbu prezidenta podniku. Nebyla tu teď příznivá atmosféra a chci, aby se to raději nejdřív urovnalo.“

Luisa ho zpražila pohledem: „Ale drahoušku, jediný, kdo je tady z toho nervózní, jsi ty.“

Ivo vstal. Neměl chuť se hádat. „Takže já a Pilar musíme jít,“ řekl ve chvíli, kdy tam byla i Milagros a sklízela ze stolu.

„Proč, děti? Proč si s námi nedáte kávu?“ podívoval se Damian.

„Ne, díky,“ odmítl Ivo.

„Vy jste ale,“ poznamenal s úsměškem Damian, jako by ty dva už viděl v posteli.

Ivo vyšel z haly jako první, aby ještě na chodbě zastihl odcházející Mili. Usmíval se na ni, když říkal: „Seš našťvaná?“

„Dneska večer nebude žádný žhavý večírek,“ odpověděla mu jedovatě.

„Co to říkáš? Uspořádám si ho,“ odporoval Ivo. „A bez tebe.“

„Ani náhodou!“

„Ať se ti ani nesní o tom, že přijdeš do bytu,“ varoval ji. Líbilo se mu, jak se rozčiluje. Ani se nemusel ptát, jestli na něj žárlí, protože to bylo jasné.

„A co když, až přijdeš, budu už uvnitř, bonbonku?“ zmrazila ho Mili. „Jsi připravený, Ivo?“ ozvala se Pilar. Když ty dva spatřila spolu, chytila Iva za ruku a táhla ho pryč.

„Co jsi to řekla?“ zeptal se Ivo Milagros a nespouštěl ze služky oči.

„Tak už pojď,“ vlekla ho Pilar ke dveřím.

„Neopovažuj se!“ řekl ještě, než zmizel Mili z očí.

■

V bytě pak Ivo prohledával každý kout. Lezl po čtyřech, vybíhal točité schody na galerii, díval se do skříně. Pilar seděla u konferenčního stolu a divila se: „Co to vlastně hledáš?“

„Hledám Mili,“ odpověděl.

„Mili?“

Ivo si uvědomil, že to musí zahrát do autu: „Milionovou kreditní kartu.“

„A na co?“

Ivo se zamotával do lži: „Protože... no, protože chci vědět, kde je, protože jsem ji už párkrát zapomněl... a zítra musím zaplatit účet...“

„Ty se chceš znemožnit, chlapečku?“ řekla Pilar a vstala. Chytila ho pod krkem.

„To ne, jsme tu sami a...“

„A?“

„A jsem z tebe trochu vedle, točí se mi hlava a mluvím nesmysly,“ vykroutil se mladík.

„Samé nesmysly,“ přikyvovala dívka, ale pak ho začala hladit na prsou.

„Ano.“

„Ale konečně jsme sami,“ konstatovala.

„Konečně jsme sami, láska,“ řekl Ivo a svlékal jí blůzku. Doufal, že prohledal celý byt a že v klidu může začít „prohledávat“ Pilar.

■

Federico si odskočil, a tak Luisa mezitím v pracovně zpovídala Damiana: „Poslouchej, Damiane. Ty víš, proč Federico odsunul tu volbu?“

Její bratr předstíral, že o ničem neví: „Asi má strach, že nevyhraje.“

„A tím chceš říct, že budeš volit Iva?“ zeptala se Luisa.

„Mám snad jinou možnost?“

„Jistě, vězení za tvoje podvody,“ připomněla mu Luisa. Věděla o Damianových podivných obchodech a teď toho využívala. Damian se zatvářil vážně a řekl: „Dávám přednost tomu, že prezidentem bude Ivo.“

Chvíli se na sebe se sestrou dívali a mlčeli. V duchu zvažovali, kdo z nich víc lže a jestli někdo alespoň zčásti dodrží dané slovo. Byl to tichý souboj na život a na smrt.

Němou bitvu ukončil Federico. Obrátil se na Damiana a řekl: „Nech mne o samotě se svou sestrou.“

„Ano, švagře, rád,“ řekl Damian a tentokrát ani nelhal. Vstal a šel rovnou ke stolku s pitím...

„Ty se ale tváříš, Bože můj, vypadá to, že mi chceš říct něco důležitého,“ řekla Luisa Federikovi.

„Ano, je to tak,“ souhlasil její muž.

„O co jde?“

„Chci ti sdělit důvody, pro které jsem posunul tu volbu.“

„Je to kvůli tobě, Luiso,“ oznámil Federico. „Potřebuji čas, abych splnil tvůj požadavek a vyhodil tu služku.“

„Vážně?“

„Ale musíš mě ujistit, že pro mě budeš hlasovat.“

„Můžeš se mnou počítat,“ potvrdila Luisa. Koneckonců jí přece o nic jiného nešlo.

„Ted' mě tady nech o samotě a řekni Bernardovi, ať za mnou pošle Milagros,“ přikázal Federico a naznačil manželce, že má odejít.

„Sí sí“ souhlasila spokojená Luisa a šla.

■

Ivo a Pilar se objímali uprostřed pokoje. Zdálo se, že je nic nemůže vyrušit z vášně, ale vtom někdo důrazně a opakovaně zazvonil u dveří. Ivo si toho nevšímal, ale Pilar to znervózňovalo. „To snad není možné!“

„Ne, to nic,“ uklidňoval ji Ivo. „Nevšímej si toho...“

Zvonek se ozval znovu a zběsile.

„Musí to být nějaký opilec,“ uvažoval Ivo a nepouštěl Pilar z objetí. „Opřel se nám o zvonek a usnul.“

„Ale ať už to nezvoní,“ řekla Pilar a vytrhla se mu z náruče.

„Nevšímej si toho, jsem tu přece s tebou,“ snažil se Ivo.

„Nemůžu!“ hystericky odmítala dívka. „To se nedá vydržet!!“

„Slibuji ti, že už nezazvoní,“ řekl Ivo. „Mám pocit, že už nezazvoní.“ Chvilí naslouchali tichu - a pak zvonek spustil zase. „Mýlil jsem se, počkej chvíli.“

Došel ke dveřím, otevřel... a spatřil Milagros, oblečenou do přiléhavého černého latexu, podobně jak kočička žena v Batmanovi, s černou maskou přes oči... nesla šlehačkový dort. Vstoupila dovnitř a začala zpívat: „Hodně štěstí, zdraví... hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, mňau.“

■

Federico se nemohl dočkat Milagros, a tak šel do haly. Zastihl tam komorníka. „Bernardo, moje žena vám neřekla, abyste za mnou poslal Milagros... že s ní chci mluvit?“

„Ano, pane, řekla mi to, jenomže Milagros tu není,“ odpověděl komorník a postavil se do pozoru. Nechal všeho a čekal na další pánova slova.

„Jak to, že tu není?“ rozmrzele se zeptal pán domu.

„Právě jsem mluvil s madam vaší matkou, a ta mi řekla, že jí dala na noc volno.“

„Volno na noc?“ divil se Federico. Že by se v něm náhle probudily otcovské city? Ale tak to asi nebylo.

■
„Co tu děláš, ty vlezlá mouro?“ vyjela Pilar na Mili. Běsnila, ale těžko říct, jestli ji v té maškarádě poznala.

„Já a vlezlá? Vlezlý je ten, kdo mě poslal,“ bránila se černá kočka.

„A kdo tě poslal?“ ječela Pilar a oblékala si blůzku.

„Nevím, kdo zavolal do agentury. Pracuju pro agenturu, která mě posílá přát lidem, kteří mají narozeniny,“ lhala Milagros.

„Jsi odporná callgirl!“ ulevila si Pilar.

„Takže jsem vás zklamala?“ zeptala se Mili. V kostýmu vypadala přesvědčivě, jako by ho nosila každou noc.

„Ano, moc jsi nás zklamala,“ odsekla Pilar a otočila se na blondáka: „Ivo, proč se směješ? Proč to strašidlo nevyhodíš?“

„Kdybych já byla na tvém místě a kdyby se takhle smál mně, šla bych pryč,“ zkoušela drobnou intriku Mili.

„Víš, že máš pravdu?“ řekla Pilar a popadla sáčko a kabelku.

„Ne, počkej!“ naléhal Ivo, ale Pilar odešla z bytu a významně bouchla dveřmi.

„Takže já jdu taky,“ řekla Mili. „Nikam nepůjdeš,“ zastavil ji Ivo.

Milagros se naoko bránila: „Musím jít zpívat k narozeninám dalšímu zákazníkovi, Mňau, už musím jít.“

„Nepůjdeš nikam, zůstaneš tady,“ chytil ji za paži. „Já dneska potřebuju ženu. Zůstaň tady, jdu do koupelny a hned jsem zpátky, zůstaň tady!“ přikazoval Ivo.

■
„S dovolením, pane, nechal jste mne zavolat?“ zeptal se Bernardo svého pána později v pracovně vily La Soledad.

„Něco nového o Milagros? Už je tady?“ unaveně se zeptal Federico.

„Ne, pane, ještě se nevrátila.“

„Jak to, že ne? A kam ta holka šla?“ zlobil se Federico, jako by měl právo sledovat soukromí svých služek.

„Nevím pane. Až přijde, oznámím vám to.“

„Nebudu kvůli ní celou noc vzhůru, proboha,“ mnul si oči pán domu.

„Tedy, pokud mi můžete říct, co jí chcete, třeba vám pomohu,“ nabídl se komorník.

„Ne, s tím mi nemůžeš pomoci, musím s Milagros mluvit a - vyhodit ji,“ zlostně odsekl Federico.

„Co jste to řekl?“ ztuhl Bernardo a chytil se opěradla židle.

„Musím ji vyrazit,“ zabručel Federico.

„Udělala snad něco, pane? Dovolte, abych vám řekl, že je to velice schopná služka,“ nečekaně namítl Bernardo, který obvykle takové řeči nevedl.

„Tobě já předkládat žádné vysvětlení nemusím. Prostě ji vyhodím a konec,“ zarazil ho Federico a ukázal, že má jít.

■
Ivo vyšel z koupelny a rozhlížel se. Hledal černou kočku a nikde ji neviděl: „Mili...! Jsi tu...? Dostal jsem ji!“ pochvaloval si, pak šel ke

dveřím a otevřel Pilar, která s úsměvem čekala za prahem. „Pojď dál, *muchacho*, pojď jen dál!“

„Je pryč?“ zeptala se Pilar.

„Jasně!“

„Ta hrozná služka!“ ulevila si Pilar a skočila Ivovi kolem krku. „My jsme ale skvělý pár.“

„Jsme neporazitelní, neuvěřitelní, skvělí!“ přitakával Ivo. Jejich malá lest na Mili zřejmě vyšla, a tak měli z toho radost.

„Dostali jsme ji,“ řekla Pilar a políbila ho.

„Kyslíčníku! Já nejsem pryč,“ ozvalo se z galerie nad nimi. Když Ivo zvedl hlavu, přistál mu na obličeji šlehačkový dort k narozeninám. Černá kočka Milagros tam klečela na všech čtyřech a vyplazovala na něj jazyk: „Dostala jsem tě!“

KAPITOLA VII

Svatba nikdy nekončí

Čas plynul a Ivo získával v rodinné firmě stále větší vliv, Damian se vymanil z nejhoršího, ale to ještě netušil, že brzy spadne do dalšího bahna, Luisa byla nespokojená se svým životem, a proto dělala dál peklo ze života svým bližním, Ramón se pořád ucházel o Socorru, Rocky o Victorii - ovšem už se značnými úspěchy. Federico měl staronovou milenkou Andreu a Ivo pustil k vodě svůj poslední objev Florencii, protože znovu našel cestu k Milagros... ovšem na jak dlouho. Kdo ví? Ale stalo se, byt' to zní neuvěřitelně, že Ivo a Milagros došli ruku v ruce až k oltáři.

Dveře kostela se otevřely dokořán, světlo zaplavilo prostý oltář, za kterým svítilo velké okno, zdobené moderními barevnými vitrážemi. Ivo se ohlédl a spatřil nevěstu. Milagros přicházela sama, v dlouhých bílých šatech a s věncem z drobných barevných květů. Přišla až k němu a přijala jeho ruku. Žádní svatební hosté, žádné družičky a v rozporu se zvyky žádní svědci. Vypadalo to jako sen. Kněz se na dvojici podíval a zeptal se: „Ivo Di Carlo, berete si za ženu Milagros Nalezencovou?“

„Ano, беру,“ nezaváhal Ivo.

„Milagros Nalezencová, berete si za muže Ivo Di Carla?“

Vtom Mili jako by uslyšela hlas neviditelné Luisy: „Zničíš mému synovi život! Jestli ho opravdu miluješ, nevezmeš si ho!“

Znejistěla, ale kněz se znovu ptal: „Milagros Nalezencová, berete si za muže Ivo Di Carla?“

Ivo se k ní sklonil a řekl: „Ptá se, jestli si mě bereš za muže.“

Kněz ztrácel trpělivost: „Promiňte, slečno nevěsto, odpovězte!“

„Já...“ nevěděla Mili.

„Slečno, prosím vás, odpovězte,“ naléhal na ni kněz. Něco tu nehrálo.

„Jak zněla vaše otázka?“ zeptala se nevěsta roztržitě.
Ivo o ní začínal mít starosti: „Mili, je ti dobře?“
„Ano... totiž ne.“
„Cože?“
„Potřebuju na toaletu,“ šeptla Mili. Ivo rozpřáhl prázdnou náruč: „Ale to...“
„Nejde o nic vážného,“ vysvětlovala Milagros.
„Opravdu ne?“ ptal se Ivo.
„Nedělejte si starosti, hned jsem zpátky,“ řekla nevěsta, otočila se a utíkala z kostela.
„Mili!?“ volal za ní udivený Ivo, ale zbytečně.
Kněz zavřel bibli: „Synu, bez nevěsty nemůžeme bohužel pokračovat.“
Ivo ho zdržoval u oltáře: „Jenom klid, za okamžik se vrátí...“
„Bůh vám pomáhej,“ žehnal mu farář.
„Pánbíček mi určitě pomůže...,“ vzdychl Ivo. „Ten teda jo.“

■
Luisa seděla v pracovně a naléhala na svého bratra, který držel v ruce neodmyslitelnou sklenku se skotskou: „No tak, zkrat' to přece, Damiane, o čem chceš mluvit?“
„O tvém synovi.“
„O Ivovi?“
„Pokud vím, žádného jiného syna nemáš, ne?“ šklebil se Damian. Pohledem přelétl svazky knih v kožené vazbě za pracovním stolem a v duchu hádal, jestli je někdo někdy četl.
„K věci, mluv.“
Damian se pobaveně ušklíbl: „Popravdě, chci mluvit o otci tvého syna.“
„O Federikovi?“
„Myslím, o pravém otci,“ zavrtěl hlavou Damian. „O Gerardovi?“
„Myslím o pravém otci,“ trval na svém Damian.
„Já ti nerozumím.“
„Prosím tě, buď ke mně upřímná.“
„Ty moc dobře víš, že Ivovým otcem je Gerardo,“ trvala na svém Luisa.
Damian vrtěl hlavou: „Já moc dobře vím, že mi lžeš. Když mluvím o otci tvého syna, mluvím o Nestoru Mirandovi,“ řekl, zmlkl, a když si vychutnal výraz v sestřině tváři, napil se whisky.

■
Nevěsta Milagros stála v parku a svírala v rukou dopis, ze kterého jako by zněl Luisin hlas. Bylo tam psáno: „Jsi dcerou služky, kterou Federico Di Carlo svedl a přivedl do jiného stavu. Milagros, jsi Federikova dcera, i když to tvůj otec vzdor všem důkazům popírá.“
Mili se v bílých svatebních šatech posadila do trávy a nekonečně nešťastná vzdychla: „Takže... on je můj bratr!“

■
„Ty jsi blázen, blázen, co to povídáš?“ zlobila se

Luisa na svého bratra.
„Já určitě nejsem blázen a říkám ti čistou pravdu. Irovým otcem je Nestor Miranda,“ šklebil se bazilišek Damian.
„To nemůžeš vědět!“
Damian se ale z míry snadno vyvést nedal. „Vím všechno, sestřičko, vím všechno,“ řekl. „Proč jsi to přede mnou všechny ty roky tajila, proč sis to nechávala pro sebe?“
Luisa znejistěla: „Poslouchej, já nevím, jak ses to dozvěděl, ale doufám, že to uchováš v tajnosti.“
„No přesně o tom si musíme promluvit.“
„Prosím?“
„Ovšem, nebudu o tom mlčet, pokud...“
„Pokud co?“
„Pokud se nedohodneme, sestřičko,“ řekl Damian a zvedl svou sklenku k přípitku se ženou, která byla jeho sestra a která nesměla pít alkohol.

■
Kněz nevěděl, jestli má být netrpělivý, nebo jestli má uklidňovat Iva: „Tedy, nevěsta si dává na čas, co?“
„Ano, dává. Nevím, co se stalo,“ zoufal si ženich. Stáli spolu v chrámové lodi. Kostel byl malý, tichý, skromně zařízený, ale zdobila jej novodobá architektura, neobvyklé sestavení stěn a sklon stropu.
„Vždycky jí to trvá tak dlouho?“ zeptal se kněz.
„Já nevím, otče, jak to mám vědět?“
„To nevadí, třeba je jenom nervózní,“ řekl oddávající a odešel od oltáře k Ivovi. „Podívejte, vzpomínám si na jednu nevěstu, která se složila přímo před oltářem, udělalo se jí tak zle, že jsme na ni museli čekat hodinu a půl, umíte si to představit? Ubožáčka.“
„Ano, ubožáčka.“
„Vím, že to nezní moc romanticky, ale je to pravda,“ snažil se zachránit situaci kněz, protože Ivo zůstával i nadále smutný a nejistý.
„Otče, já myslím, že o tohle tady nejde.“
„Vážně?“ zjišťoval kněz a upravil si sutanu. „A o co tedy, mladíku?“
„Dojdu se po ní podívat,“ řekl Ivo a vykročil ke dveřím. „Žádám vás, abyste tu zůstal,“ řekl. „Prosím vás, nikam neodcházejte,“ dodal úpěnlivě.
„Ovšem že tady zůstanu, kam bych také chodil?“ znovu se usmál kněz.

■
Luisa s Damianem vedli dál svou tajemnou při: „Já nerozumím, Damiane, já vážně nerozumím.“
„A čemu nerozumíš?“ žasl její bratr a napil se tentokrát kávy a ne skotské...
„Jak můžeš být takový mizera.“
Damian odložil šálek a zvedl ruce na obranu: „Jen žádné urážky, sestřičko.“
„Snad nechceš mému synovi zničit život!“ supěla Luisa. Věděla, že její bratr je padouch, ale celý svůj život s ním nedokázala hnout. Vždycky se nějak prosadil s

pomocí vydírání, pomluv a lží. Nedalo se s ním nic dělat, byl jako příliš velký balvan.

„Ničit Iva? Nic takového nemám v úmyslu,“ řekl Damian, ale kdo by ho v tu chvíli viděl, nemohl by mu věřit ani slovo.

„A co tedy?“

„Mám pocit, že je na čase, abych se zajímal i o svého syna, nemyslíš?“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Luisa. Právě takovéhle napětí ji před léty dohnalo až k alkoholismu. I teď by ještě snesla nějakou tu sklenku, aby se uklidnila...

„Pablo byl v tomhle domě vždycky ošklivé káčátko,“ vyšel Damian s pravdou na světlo.

„Pro mě ne.“

„Já teď nemluví o tobě. Ale všichni tu opravdu vždycky dávali přednost Ivovi. A proč zrovna Ivovi? Náš otec zanechal své akcie tobě i mně, ale ty sis vzala Federika Di Carla.“

„Tohle není fér,“ odmítala Luisa.

Damian si jako obvykle šel tvrdě za svým: „Fér není, jak se k Pablovi zachoval život. Chudák, nemá ani váženého otce. Jenže tohle už skončilo.“

„Jak to myslíš, skončilo?“ zeptala se Luisa. Tušila zradu.

„Napříště bude Pablo sedět ve správné radě společnosti,“ prohlásil Damian.

„Skvělý nápad, pokud z něho uděláš svého zástupce,“ pohotově odvětila Luisa.

„Takhle jsem to nemyslel. Pablo bude mít vlastní akcie, protože ty mu je postoupíš,“ řekl Damian a Luisa málem omdlela: „Cože?!“

■

Kněz prohledal budovu, pak se setkal s Ivem před vchodem do kostela a řekl: „Synu, lituji, ale nikde v kostele není.“

„Já vím, otče, já vím,“ řekl smutně Ivo a opřel se o chladivou stěnu.

„Kde tedy je?“

„Netuším, otče, vůbec tomu nerozumím, všude jsem ji hledal, dočista zmizela,“ pravil zklamaný Ivo a zahleděl se do parku. Slunce zářilo jako drahokam a stromy se v objetí jeho paprsků chvěly.

„Okamžiček, zkusím to ještě v kuchyni,“ navrhoval kněz.

„Otče!“ snažil se ho zadržet Ivo.

„Některé nevěsty dostanou nepřekonatelný hlad!“

„Otče, kuchyni jsem už prohledal...“

Kněz položil Ivovi ruku na předloktí a tiše řekl: „Podívejte, synu, nechci, aby to znělo krutě, ale nebylo by to poprvé, co nevěsta utekla od oltáře.“

„Můžete být klidný, tady jde o něco jiného, Milagros se muselo něco stát.“

„Ale co?“

Ivo pokrčil rameny: „To netuším.“

„Než došla k oltáři, tvářila se spokojeně,“ vzpomínal oddávající.

„Ne, myslím, že už byla trochu nervózní,“ nesouhlasil Ivo a snažil se pohledem proniknout hustou zelení parku. „Něco se jí stalo, něco velmi vážného.“

■

Vicky se v posilovně utírala do ručníku. Měla na sobě červený přiléhavý trikot. Kdyby ji takhle viděl Rocky, lezl by po stropě. „Celou noc jsem nespala,“ vzdychla.

„To je logický!“ odpověděla jí kamarádka Romina, také ve cvičebním úboru, v zeleném.

„Proč logický?“

„Protože čím víc si něco odmítáš přiznat, tím víc po tom toužíš.“

„Neříkej nesmysly, prosím tě,“ řekla Victoria a přešla k oknu.

„Vzpomínáš si, jak mi doktorka jednou zakázala jíst arašídovou pomazánku, protože jsem držela dietu? Ještě ten den se mi o ní začalo zdát...“

Victoria se pak přece jen zeptala: „Chceš snad říct, že bych Morgana neměla dál odmítat?“

„Samozřejmě. Musíš s ním být co nejčastěji, až ti nakonec začne být protivný,“ poradila kamarádka, a jak známo, rady od kamarádek jsou vždycky ty nejlepší.

■

V jedné kanceláři ve městě se v tu dobu bavili dva tmavovlasí mladí muži, Sergio a Fernando. Mluvili o jisté služce z vily La Soledad...

Fernando se naklonil nad psací stůl jako spiklenec. „Poslyš,“ řekl. „Tvůj děda mi vyprávěl o dívce, která...“

„On ti to vyprávěl?“

„... zdědí velkou hromadu peněz.“

„To je neslýchané!“

„Proč myslíš?“ divil se Fernando.

„Protože je to profesionální tajemství,“ namítl Sergio „A to je, prosím, tady právník jako já!“

„Měl o tom mlčet, je to s ním čím dál horší.“

„Sí, *amigo*, ale on přece ví, že já nikde zbytečně nežvaním.“

„Ovšem,“ ušklíbl se Sergio.

Fernando se jeho výrazu musel smát: „Promiň, chceš to ještě nějak komentovat?“

„Radši ne.“

„Teda, napadlo mě, že by nebylo zase tak špatné, kdyby sis ji vzal,“ řekl překvapivě Fernando.

„A koho vlastně?“

„Tu - tu služtičku, která zdědí to bohatství.“

Sergio se zamyslel. „Nebylo by to tak špatné, vid’?“

„To se ví, že ne.“

Ale Sergio měl protínávrh: „Tak si ji vezmi ty!“

„Cože, já?“

„Proč ne? Říkal jsi jako první, že by to nebylo špatné...“

„Počkej, teď nerozumím, mluvili jsme o tobě.“

Sergio už věděl, která bije: „Poslouchej, jak to vypadá, děda po tobě chce, abys mě k tomu sňatku přemluvil, co?“

■

Milagros utíkala nazdařbůh rozlehlým parkem, dokud nepadla vysílená do trávy, zahleděla se na nebe, kde tušila svého Boha a s pláčem mu vyčítala: „Jak jsi mi to mohl udělat? On snad... snad nemůže být můj bratr! Proč jsi to udělal?“ Křičela a plakala zároveň, trhala svatební věneček z květů a bušila pěstmi do země, jako by se do ní chtěla propadnout...

■

Lina tančila u krbu s malým magnetofonem v levé ruce, zatímco v pravačce držela pérovou prachovku a zpívala si: „Zbožňuji romantickou hudbu... Rocky?“ zeptala se, když do haly vstoupil řidič, ale na ni se ani nepodíval. Z opačné strany se totiž blížila Victoria.

Lina se k ní otočila: „Slečno Victorie? Dobrý den! Bože, nikdo si mě nevšímá...“, pohodila hlavou a radši odešla. Ti dva měli oči jen pro sebe.

Victoria vzdychla: „Morgane!“ Zdálo se jí, že samou láskou tancuje.

Rocky se rozzářil: „Slečno Victorie!“

„Morgane,“ usmívala se plavovláška.

„Když láska uvádá, víte kam odchází?“ zeptal se Rocky.

Vicky se usmála: „To jsou slova básníka...“

„Prosím?“

„Co? Nic, to nic.“

Rocky vysvětloval: „Nevím, kde jsem to zaslechl. Víte, píšu báseň, začíná takhle: Myslel jsem, že jste má.“

„Ale já jsem tvoje,“ souhlasila Victoria a zastavila se těsně u něj, málem se dotýkali.

„Celá moje?“ divil se Rocky.

„Ano.“

„Tělem i duší?“ ujišťoval se rozechvělý Rocky.

„Celá,“ usmívala se.

„I srdcem?“ vyptával se Rocky. Nemohl se nabažít tak blízkého pohledu do Victoriiných očí, které k němu vzhlížely jak ke svatému obrázku.

„Celá.“

„A vezmete si mě?“ naléhal řidič.

„Jestli si tě vezmu?“

„To jsem řekl?“ divil se sám sobě.

„Ano.“

Rocky se hned omlouval: „Promiňte, nemyslel jsem to tak.“

„Ano, Morgane,“ řekla Vicky a nepřestávala se na něj zamilovaně usmívat.

„Zlomila jste mi srdce, slečno Victorie, ale to nevadí,“ zmatkoval Rocky.

„Řekla jsem, že ano!“ poněkolkáté opakovala světlovláška.

„Já vím, že je to vyloučený,“ smutně dodal Rocky a odcházel s čepicí v ruce. Vicky za ním volala: „Řekla jsem, že ano. Jseš hluchej?“

■

Bobby měl už konečně dívku. Jmenovala se Marina. Seděli teď spolu v Irově městském bytě a přijala je Florencia, se kterou začal před časem

chodit Ivo. Byla to černovláska, měla na sobě červený svetr, černou sukni a červené punčochy... a byla smutná.

Bobby se ji snažil utěšit: „No tak, neunáhluj se přece, Luisa ti určitě pověděla pravdu, Ivovi se muselo něco stát.“

Flor nesouhlasila: „Přestaň ho bránit. Zčistajasna mě pustil k vodě.“

Přidala se i Marina: „Musí pro to existovat nějaké vysvětlení, Flor.“

Flor přikývla: „Ovšem že existuje, mě vždycky přitahují ti největší grázlové z okolí, to je to.“

Bobby se však kamaráda zastal: „Moment, Ivo je bezvadnej kluk.“

„Přestaň mluvit o Ivovi, už o něm nechci slyšet ani slovo.“

„Uklidni se,“ snažila se Marina.

„Dobře, už jsem klidná,“ řekla Flor. „Ale o něco vás požádám - teď odejděte, chtěla bych být sama.“

„Okamžik, říkala jsi přece, že si vypijeme kávu?“ namítal Bobby.

„Chci být sama, Bobby, prosím tě.“

Marina ji chápala. Chytila Bobbyho za ruku a vlekla ho ven: „Ještě ti zavolám, Flor. Pojdme. Ahoj!“

Sotva odešli, Flor přešla k telefonu a vytočila číslo na vilu La Soledad. „Haló Bernardo, tady Florencie. Je Ivo doma?... Není. Ano, děkuji vám...“ Ode dveří bytu se znovu ozvala Marina: „Ahoj!“

Flor se otočila: „Co se stalo? Co tady děláš?“

Marina si k ní přisedla na pohovku: „Požádala jsem Bobbyho, aby se nezlobil, ale nechtěla jsem tě tady nechat samotnou.“

Flor vzdychla: „Díky, sestřičko“ a dívky si padly do náruče.

■

Ve vile seděl Federico na pohovce v hale a pročítal si noviny.

Přišla Andrea, přidřepala si k němu, položila mu ruku na stehno a jemně ho hladila.

„Vymyslel jsi už nějaké řešení?“ zeptala se.

Federico se na ni zadíval se zalíbením a pak řekl: „Ne, nevymyslel.“

„Ale říkal jsi, že něco vymyslíš,“ připomínala Andrea.

„Vím, co jsem říkal, drahoušku.“

„Tak co je to s tebou? Proč se tváříš tak utrápeně?“ naléhala smyslná černovláska.

„Mám starosti o Luisu, leží v posteli, je celá sklíčená,“ vysvětloval Federico.

Andrea vstala a došla ke krbu. Nabrala dech, opřela se o hranu krbu a otočila se zpátky: „Co se děje? Snad ses do ní po těch letech znova nezamiloval?“

Federico mávl rukou. „Nemluv hlouposti, mám strach, že něco chystá, znáš přece Luisu, udělá cokoli, aby se pomstila, a teď má dost důvodů, proč se nám mstít,“ vysvětloval Federico.

Andrea se vrátila a posadila se na pohovku: „Nerozumím, o čem vlastně mluvíš.“

„Zjistila, že jsme milenci. To stačí každé ženě, aby svého manžela k smrti nenáviděla.“

Andrea přikývla: „Máš pravdu, mám z toho taky maličko strach.“

„I já mám strach, a to velký,“ řekl Federico. V tu chvíli se otevřely dveře a vstoupili Damian s Pablem. „Skvělé, že jste tady,“ zajásal Damian a tvářil se jízlivě. Ostatně, vypadal tak vždycky. Na svatouška si nehrál.

■

Romina s Victorií se schovávaly v parku za keřem a sledovaly Rockyho, který právě mířil ke garážím. „Vicky, já nevěřím svým uším, tys mu vážně řekla, že si ho vezmeš?“ chichotala se Romina.

„Ano,“ smála se i Victoria.

„A říkáš, že tě neposlouchal?“

„Ne.“

Romina pokývala hlavou: „Nerada to opakuju, ale ten chlap je hlupák.“

„Maličko je, to ano.“

„Jak můžeš být do takového chlapa zamilovaná?“

Victoria nevěděla: „A co mám dělat, Romino? Zamilovala jsem se a hotovo. Já vím, že je to jenom šofér, ale pro mě je jako princ, jako hrdina z pohádky, je tak krásný, tak silný, tak...“

Romina se otočila: „Co tady děláš, Bobby?“ zeptala se, když spatřila mladíka v černých brýlích.

„Hledal jsem Iva. Napadlo mě, že bude tady. Nevidělas ho?“

„Ne.“

„A co ty, Vicky?“ vyzvídal Bobby. Pořád ještě se mu líbila. Victoria zavrtěla hlavou: „Ne.“

„Opravdu ne, Vicky?“ naléhal Bobby.

„Co zase?“ odsekla. Šla radši s Rominou pryč. Bobby jí připadal otravný.

Bobby zůstal sám. Kroutil hlavou a říkal si: „Já to nechápu, oslovil jsem jí Vicky a ona se ani nerozčilila. Ten řidič ji dočista připravil o rozum, ale to se musí zarazit. To se musí zarazit!“

■

Otec Manuel seděl u baru se starším mužem a říkal: „Ano, tvůj telefonát mě velmi překvapil. Nemluvili jsme spolu patnáct let. Dával jsi mi to za vinu, ale o tom teď mluvit nebudeme, je to už velice dávno. Ale mohu ti odpřisáhnout, že jsem na tebe nikdy nezapomněl,“ usmál se. „Nikdy jsem nezapomněl, že mám bratra.“

Muž, který seděl vedle něho, vypadal unavenější než Manuel, měl brýle a šedivý knírek. Oba pili kávu a minerálku. „Ani já ne, Manueli, navzdory té naší roztržce. Víš, snad tisíckrát jsem se chystal zvednout telefon.“

„Tak ale proč jsi to neudělal, Nestore?“

„Byl jsem hrdý, vždyť mě přece znáš, já vím...,“ vzdychl starý muž, „... že jsem ti ublížil, a omlouvám se.“ Manuel mávl rukou. „Omluvu jsem od tebe nikdy nečekal. Už o tom nemluvme. Moc rád tě zase vidím. Myslel jsem, že jsi v Itálii,“ řekl Manuel a napil se ze šálku. V kavárně byli téměř sami. Jenom v koutě si nějaká starší dáma četla noviny a číšník zápasil se zíváním.

„Žil jsem v Itálii mnoho let,“ souhlasil jeho bratr Nestor, „ale teď jsem tady. Hledal jsem důvod, proč tu zůstat, a náhodou jsem ho našel.“

„Další ženu?“ neodpustil si Manuel.

Nestor zavrtěl hlavou: „Syna!“

■

Milagros už byla převlečená do svých džínů, trička a nezbytné košile, uvázané kolem pasu. Na hlavu si štítkem dozadu nasadila svou červenou baseballovou čapku. Proměnila se v Cholita. Seděla na kamenné hrázi u řeky a komíhala nohama. Byla nešťastná: „Proč jsi mi to udělal, pánbíčku? Tohle přece není fér. Poslal jsi mě do domu mého otce. K čertu s ním! A ke všemu jsi dovolil, abych se zamilovala do svého bratra. Ale co teď? Tobě nevadí, že miluju svého bratra? Tobě to nevadí? Podívej, pánbíčku, já vím, že mě vidíš, kdykoli se ti zachce, jenže po tom všem nevím, jestli já ještě někdy uvidím tebe.“

■

Damian si vedl syna Pabla do pracovny ve vile:

„Pojď dál, posad' se.“

Mladík se posadil a zpříma otce vyzval: „Tak přestaň dělat tajnosti a pověz mi, o co se jedná.“

„Vím, že se ti to bude líbit,“ usmíval se Damian. „Tvá teta se rozhodla, že na tebe převede své akcie.“

Pablo se nestačil divit: „Opravdu? Ale proč? Proč to chce udělat?“

„No, proč myslíš? Protože ti chce prokázat laskavost.“

Tomu se Pablo musel zasmát: „Přestaň mě povídat nesmysly. Proč by mi chtěla prokázat laskavost?“

„Protože chce být štedrá a taky už se chce vzdát svých akcií navždy,“ lhal Damian.

„Proč je nedá svému synovi? Proč je nedostane Ivo, bylo by to logické?“ divil se Pablo. Znal svého otce a tušil, že jde o nějaký podvod.

„Mohu tě o něco požádat?“ zarazil ho Damian. „Prosím tě, neptej se mě už takhle hloupě. Uvědom si, že budeš brzy držitelem dvaceti procent firemních akcií. Ty nemáš radost?“

„Ale ano, mám radost, sice to vůbec nechápu, ale mám velkou radost.“

„Věděl jsem, že tě to potěší, od téhle chvíle jsi totiž podnikatel, synku.“

„No z toho ale zase tak velkou radost nemám,“ namítal Pablo.

„Opravdu ne?“ podívoval se Damian. „A z čeho tedy?“

„Budu blízko Ivovi.“

„Zase budeš dětinsky obdivovat svého bratrance?“

„Vůbec ne, tati. Chci být nablízku Ivovi, abych ho zničil,“ řekl Pablo a nemohl otci udělat větší radost.

■

V malém baru ve městě pokračovala debata dvou bratrů, kteří se dlouho neviděli. Otec Manuel se divil: „Nevím, jestli ti nerozumím, anebo rozumět nechci. Ty jsi měl syna?“

Nestor souhlasil: „A pořád ho mám.“
„Říkal jsi přece, že tvá manželka...“
„Já nemluvím o své manželce, Manueli, ale o jiné ženě, a dřív, než se zeptáš, prozradím ti, že ta žena je vdaná.“
„Bože,“ ulevil si Manuel. Snad ani nic jiného nečekal.
„Já vím, měli by mě dát do klatby,“ ironicky poznamenal Nestor.
„Ne, ale měl jsi mi to povědět... takže ty jsi měl vztah s vdanou ženou a ta žena otěhotněla.“
„Manueli, stalo se to před mnoha lety,“ vysvětloval bratr. „Můj syn už je dospělý muž.“
Manuel se zeptal na tu ženu: „A co se stalo s ní? Ty jsi ji opustil?“
„Ovšem že ne, všechno jsem se dozvěděl teprve před několika hodinami, já mám syna, Manueli, a nechci ho ztratit.“
Manuel se smutně zeptal: „A kdo je ta nešťastná žena?“
„Dobře ji znáš. Je to Luisa di Carlo.“

■

Mili se na své toulce setkala před klášterem s baculatou Catalinou. Toužila vidět otce Manuela a světit se mu: „Jak to, že je pryč?“
Catalina ji držela v objetí: „Uklidni se, Milagros, asi někam odešel.“
„Proboha! Jak to, že tady není, když ho potřebuju?“ zlobila se Mili.
„Jak mohl vědět, že ho potřebuješ? Měla jsi zavolat předem, Mili.“
„Bože!“ ulevila si Mili a položila hlavu na rameno jeptišky.
„Můžu pro tebe něco udělat?“ vylekala se Boubelka.
„Ne! Promiň, omlouvám se, jsem hrozně unavená, chápeš?“
„Je ti špatně?“
„Jsem úplně na dně.“
„Drahoušku, neděs mě, co je ti?“
„Bolí mě celé tělo, nemůžu dýchat, třestí mi hlava,“ svěřovala se Cholito. Byla jako zvadlá květina. „Bolí tě dušička?“
„Ano, duše,“ řekla Mili a rozplakala se.

■

Manuel se musel ujistit. Proto se bratra ještě jednou zeptal: „Mluvíš o manželce Federika di Carla?“
„Přesně tak,“ odpověděl Nestor. Udivilo ho, že na něj bratr naléhá.
„Proboha!“ zvolal kněz.
„Co je to s tebou, Manueli?“
„Myslím, že mi stoupá tlak,“ řekl páter a zachytil se baru. Číšník se na něj podíval bez zájmu. Už ho jen tak nic nepřekvapilo. Opilé duchovní už tam párkrát měl.
„Je ti dobře?“
„Ano, ano, to nic není, jen tomu nemohu uvěřit.“

Nestor se mu nedivil: „Ani já jsem tomu nemohl uvěřit. Když mi to řekla, ztratil jsem úplně řeč. Předtím jsem vůbec nic netušil, já ti přísahám, že jsem vůbec nic netušil.“

Manuel se pokusil vstřebat to, co se dozvěděl: „Takže Ivo je...“

„Můj syn. Ivo Di Carlo je můj syn, Manueli. A co mám teď dělat?“

■

Luisa sestupovala po schodišti do haly a držela se oběma rukama za hlavu: „Mám příšernou migrénu. Ale nikoho to ani trochu nezajímá. To je vážně smutné...“ rozhlížela se a u baru spatřila syna: „Och, Ivo, moc ráda tě vidím, drahoušku. Hledala tě tady Florencia.“

Ivo měl ruce v kapsách a sklopenou hlavu: „Ano. Potom jí zavolám.“ Luisa naléhala: „Zavolej jí, protože si dělala starosti.“

„Ano, ano,“ sliboval mladík. „Promiň, mami. Bernardo!“

„Pane?“ ozval se komorník a přišel do haly s malým polštářkem v ruce.

„Kde je Milagros?“

„Odešla, pane Ivo, řekla mi, že bude celý den pryč. Stalo se snad něco?“

Luisa byla taky zvědavá: „Ano, stalo se něco? K čemu ji potřebuješ?“

„Ne, nic se nestalo,“ zalhal Ivo.

„Tak, ta migréna snad jednou přejde. Ivo je v bezpečí,“ ulevila si Luisa, když mladík odešel nahoru do svého pokoje. Teď byl zvědavý zase Bernardo: „A před čím je v bezpečí, paní?“

Luisa se mu nemínila svěřovat: „Před ničím. Mně se snad rozskočí hlava, musím si vzít prášek...“

■

V pokoji služek byla další zvědavá osoba, totiž Lina. Ležela na břiše na posteli a vyzvídala na Glorii, která seděla u toaletního stolku: „Drahoušku, drahoušku, pověz mi to přece.“

„Nemůžu nic prozradit,“ odpověděla Gloria.

„Nechápu, proč s tím děláš takové tajnosti,“ divila se Lina.

„Chci to utajit, protože jsem Mili slíbila, že budu mlčet jako hrob.“

„Chci jen, abys mi řekla, kam šla, nic víc.“

Gloria byla pevná jako skála: „Můžu ti povědět jen to, že nesmím ani ceknout.“

Lina vstala z postele a zamířila k ní: „Ty jsi ale umíněná. Poslouchej, když mi to nepovíš,“ řekla vzdorovitě a otevřela dveře na chodbu, „... nebudu ti půjčovat svoje hřebeny.“

Za dveřmi se málem srazila s Ivem: „Á, vy?“

„Kde je?“ rovnou se zeptal blondýn.

„A koho myslíte, pane?“

„Ty moc dobře víš, o kom mluvím, kde je Milagros?“

„Já nevím.“

„Lino, dochází mi trpělivost, kde je Milagros?“

„Říkám vám pravdu, pane, já nevím, kde je.“

„Kde je?“

Z pokoje služek vyběhla Gloria: „Okamžiček, okamžik, vy sháníte Mili?“ vyhrkla. Ivo přikývl: „Jestli víš, kde je, tak mi to, prosím tě, pověz.“ „Jak to myslíte?“ divila se Gloria. „Vždyť odjela s vámi.“ „Já vím, že odjela se mnou. Ale chtěl bych vědět, kde je teď.“ Gloria si přestala dávat pozor na jazyk: „Odjela s vámi, měli jste se vzít...“ Lina zbystřila: „Vzít?“ Gloria si dala prst přes rty: „Pššš! Je to tajemství!“ „Cože?“ žasla Lina. To tedy byla novina! Ivo pokyvoval hlavou: „Je to tajemství, které zná patrně spousta lidí...“ „Promiňte,“ omlouvala se Gloria. „Neudělala jsem to schválně. Viděla jsem vás odjíždět společně.“ Ivo se přiznal: „Odjela se mnou, ale pak utekla od oltáře.“ Otočil se a šel pryč. Lina zavlekla Glorii zpátky do pokoje a syčela na ni: „Cože, já tě zabiju!“ „Proč?“ Lina se opravdu zlobila: „Proč jsi mi neřekla, že se Mili vdává? A proč mi to neřekla sama, tomu nerozumím?“ „Protože se brali potají,“ vyhrkla Gloria a chránila si rukama obličej. Ovšem Lina se nenechala oklamat: „A jak to, že o tom teda víš?“ „Vím o tom... co tě to vůbec zajímá?! Teď hlavně nikdo neví, kam Mili zmizela. Nemyslíš, že bysme ji měly hledat?!“ změnila téma Gloria.

■

Milagros seděla na schodech kostela a držela si hlavu v dlaních. Tak ji tam našel malý Gamuzo: „Mili? Mili, Mili? Poslouchej mě, musím ti něco povědět.“ „Prosím tě, Gamuzo, někdy jindy,“ bránila se Milagros. „Teď ne...“ „Ale je to důležité!“ „Přestaň mě otravovat, Gamuzo, prosím tě,“ naléhala nešťastná dívka. „Něco jsem zjistil, Cholito!“ nedal se kluk odbýt. „Gamuzo, mohl bys mi laskavě dát pokoj! Gamu...,“ prosila ho Mili s hlavou schovanou v dlaních. Když se na něj znovu chtěla podívat, chlapec už byl pryč. „Gamu...? Všechno se pokazilo, pánbíčku, všechno.“

■

Luisa si právě vyslechla další nepříjemnost. V kuchyni se potkala s Bobbym, který jí prozradil nepříjemnou novinu. „Prosím tě, Bobby, tohle mi neříkej, tohle je nesmysl,“ odmítala jeho slova. „Já vám přísahám, že je to pravda, Luiso,“ zapřísahal se Bobby. „To není možné! Má dcera se přece nemohla zamilovat do ubohého šoféra!“ odporovala paní domu. „Už je to tak, měla byste s tím něco dělat,“ snažil se Bobby. Šlo mu přece o Victorii. Měl o ni zájem sám, proč by ji měl mít právě Rocky? „Co se mi to snažíš napovídat? Victoria by mně nic takového neudělala, já jsem její matka,“ hrdě opáčila Luisa. „Promiňte, omlouvám se, ale ona už to udělala,“ trval na svém Bobby.

„Tohle mi neříkej.“
 „Uklidněte se, paní Luiso, prosím vás.“
 „Jak se mám uklidnit? Nemohu tomu uvěřit! Jak jí může přitahovat takový nekňuba, takový...“
 „Nekňuba, ano,“ souhlasil Bobby. Rozhodl se, že když nemůže mít Victorii on, nebude ji mít nikdo. „Tady ho máte, podívejte.“
 Do kuchyně vstupoval Rocky. Spokojeně se šklebil: „Ano, madam. Je mi to moc líto, jsem na dně, mohli jsme spolu být velmi šťastní.“
 „Prosím vás, mlčte, je to nechutné,“ umravňovala ho Luisa.
 „Dobrá, promiňte, paní tchyně,“ řekl řidič.
 Luisa se vyděsila: „Jak prosím?“
 „Promiňte,“ zopakoval Rocky.
 „Ne, to druhé.“
 Rocky pokrčil rameny: „Paní tchyně? To se tak říká.“ Luisa byla před omdlením: „To není možné, to není možné!“
 „Promiňte, madam, já to tak nemyslel,“ řekl Rocky. Do kuchyně vběhla Victoria a zvolala: „Morgane!“
 „Victorie!“ usmál se na ni řidič.
 „Dobrý den!“ usmála se na něj dívka.
 Luise to neuniklo, raději se rovnou pokřižovala: „Pane Bože, za co mě trestáš?“
 Rocky se k ní znovu obrátil a řekl: „Promiňte, byla byste raději, kdybych vám říkal maminko?“
 Luisa zalapala po dechu a kácela se k zemi: „Abyste mi říkal...? Née!“

■

Sestra Catalina objevila na trávníku před klášterem Gamuza. Seděl tam jako hříbek a vzdorovitě trhal trávu: „Co se ti stalo? Proč pláčeš?“
 „Nepláču,“ odpověděl klouček.
 „Opravdu ne? Tak proč se tváříš tak smutně?“
 „Mili mě nemá ráda.“
 „To přece není pravda,“ řekla sestra Boubelka a přisedla si k němu.
 „Jsem jí úplně ukradený, úplně.“
 „Poslyš, ty něco nevíš, Gamuzo,“ vysvětlovala jeptiška.
 „A co?“
 „Mili je moc smutná.“
 „Smutná?“
 „Ano. Něco jí velmi ublížilo, a proto se chová tak podivně, ale mohu tě ujistit, že tě má moc ráda, jak by taky nemohla?“ vysvětlovala Catalina a utírala prckovi slzičky.
 „I mně občas něco ublížilo, a přece jsem na ni nekřičel.“
 „No, to máš pravdu, jenomže ty jsi mnohem, mnohem silnější než Mili,“ řekla jeptiška. „Ty jsi přece chlap, podívej na ty svaly.“
 „Máte pravdu, sestro Catalino, já snesu mnohem víc než Mili,“ souhlasil smutný rošťák.

„Skvěle řečeno, a poslyš, víš, že jsi můj ideál?“ dál přeháněla sestra.
Gamuzo už byl v rozpacích: „Ehm.“
„Copak se ti ještě stalo, že tě to tak bolí? Tedy, jestli to smím vědět.“
„Mám sestru,“ řekl mrňous.
„I ty?!“ užasla jeptiška.

■

Luisa ležela na pohovce v hale a vzdychala. Bobby stál nad ní a ovíval ji novinami: „Prosím vás, paní Luiso, zhluboka dýchejte, brzy se vám uleví, zhluboka dýchejte.“

Dorazil i Bernardo s podnosem a karafou. „Už jsem tady, přinesl jsem vodu. Prosím.“

Luisa se zvedala na lokty: „Už je mi lépe.“

„Konečně, mnohokrát děkuju,“ poděkoval Bernardovi Bobby.

„Už je to lepší,“ opakovala Luisa.

„Lepší?“ zeptal se spiklenec Bobby, „výborně.“ A pomohl jí, aby se posadila.

Luisa však byla stále zničená: „Nemohu tomu uvěřit, nemohu uvěřit, že mi tohle udělala má dcera.“

„No tak, neplačte, prosím vás. Není to tak zlé, neberte si to tak,“ naléhal Bobby.

Luisa se vztyčila, ukázala na něj a na Bernarda ukazováčkem a udělala pohyb, kterým se štitivě odhání obtížný bodavý močálový hmyz: „Zmizte, všichni zmizte!“

„Ale, ale já,“ namítal Bobby.

„Zmizte!“ opakovala Luisa, pak ukázala na Victorii: „Ty zůstaneš! Ty tady zůstaneš! Ať sem přijde ten řidič. Šoféře!“

Victoria ji upozornila: „Je to Morgan, mami.“

Ale Luisu to nezajímalo: „Šoféře!!!“ Victoria stála u krbu se založenýma rukama a tvářila se znechuceně.

„Volala jste mě, madam?“ řekl Rocky a postavil se do uctivého postoje.

„Postavte se přede mě!“ Luisa ukázala na oba.

„Ale proč?“ divila se Victoria.

„Oba dva!“

„Nerozumím,“ řekl Rocky, ale poslechl.

„Co se děje?“ zeptala se jí dcera.

„Postavte se přede mě!“ rozkazovala Luisa.

„Sem?“ zeptal se Rocky a stoupl si k Victorii.

„Ano,“ řekla Luisa a probodla je pohledem.

■

Gamuzo seděl pořád ještě na trávníku. Mili se k němu přikradla, taky se posadila a opřela se o něj zády. „Odpusť mi, Gamu. Víím, že jsem na tebe křičela, jenomže...“

Gamuzo už věděl: „Jo, sestra Cachete mi pověděla, že jsi na dně.“

„Jak ti to mohla sestra Catalina povědět, vždyť vůbec nic neví?“

„Sama jsi jí to řekla,“ odpověděl Gamuzo a překulil se na bok. Mili ztratila oporu a složila se na záda. Gamu si lehl k ní. „Ano, máš pravdu. Byla jsem příšerně rozrušená, ale to nevádí, musím se dát zase nějak dohromady...“

„Mili?“

„Copak?“

„Mám tě moc rád.“

Milagros se zasmála: „Já tě mám taky moc ráda. Tak, povídej, co se ti stalo? Říkal jsi, žeš na něco přišel.“

„Určitě to chceš vědět?“ váhal kluk.

„Ovšem.“

„Mám sestru...“, přiznal se Gamuzo.

Mili se znovu zasmála a řekla: „Vítej v klubu!“ Už se ani nedivila.

■

Luisa supěla na Victorii: „Tak mluv!“

„Já nevím,“ odpověděla dívka. „Nevím, co chceš slyšet, mami.“

Luisa rozkládala rukama: „Je pravda, že ses zamilovala do tohohle, jak se vlastně jmenujete?“

„Rocky,“ řekl Rocky.

„Morgan,“ řekla Victoria.

„Morgan, madam,“ opravil se Rocky.

Luisa pořád ne a ne pochopit: „Ale to je absurdní.“

„Vaše dcera se rozhodla sama,“ oznámil jí řidič. Celou dobu mačkal svou šoféřskou čepici.

„Je absurdní, abys byla zamilovaná do...,“ třeštila oči Luisa.

„Rocky. Morgan,“ ukláněl se řidič.

„Morgan, mami,“ dodala Victoria.

„... do šoféra!“ zoufale zvolala její matka.

Victoria se zasmála. Když to viděl Rocky, zasmál se taky. Ale Luisa je nechápala: „Čemu se smějete? Děláte si ze mě legraci?“

Victoria věděla, proč se směje: „To snad není pravda. Mami, prosím tě, jak bych mohla být zamilovaná do tohohle?! Do kreatury, která jen vzdáleně připomíná člověka? Vždyť je to jenom šofér, zbláznila ses?“

„Jak to myslíš?“ Luisa pořád nic nechápala.

Victoria zopakovala: „Jak tě mohlo napadnout, že jsem do něj zamilovaná, proboha?“

„Já nevím, říkal to Bobby.“

„Bobby je pitomec, bůhví co ti napovídal.“

Luisa si opatrně otírala slzy a zkoumala, zda neopuchla pod očima: „Máš pravdu, Bobby je poněkud natvrdlý. Ach, dceruško, ani nevíš, jak se mi ulevilo.“

Victoria ukázala zkoprnlému Rockymu na matku: „Chudinka malá, podívej, Morgane, co jsi udělal mé matce!“

„Já?“ divil se zaražený řidič. Ještě před chvílí byl na vrcholu blaha a teď už zas nevěděl, co se děje.

„To nic, to nic,“ řekla Luisa.
Victoria mu ukázala ke dveřím: „Běž umýt auto, pojedeme nakupovat, musím se maličko odreagovat.“
„Ovšem,“ řekla Luisa.
„To je příšerné,“ ulevila si Victoria.
Luisa ještě zavolala na Rockyho: „Šofére!“
„Ano?“
„Odvezete mou dceru do města.“
Victoria odcházela za řidičem a matce na rozloučenou řekla: „Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

■
„I ty?“ divil se malý a trochu zmatený Gamuzo.
„A co?“ zeptala se Mili.
„I ty jsi sestra Glorie?“
„Co to říkáš?“
„Jak jsi to teda myslela?“
„Nezáleží na tom, jak jsem to myslela, kromě toho, že Glorie vlastně vždycky tak trochu moje sestra byla.“
Gamuzo vzdychl: „Pro mě je sestrou jenom pár hodin.“
„Jak to myslíš, jenom pár hodin?“
„Mili, posloucháš mě vůbec?“
„Ovšemže tě poslouchám, jak to myslíš, Gamuzo?“
„Glorie je moje sestra a můj táta je i její táta,“ řekl konečně naplno.
Mili to teď opravdu překvapilo: „Cože?“

■
Kuchařka Socorro uklízela v kuchyni, obracela židle a pokládala je na stůl. Přitom si breptala: „Jak se to mohla paní Luisa dozvědět? Ovšem, to ten žvanil Bobby! Bože můj, zrovna když to mezi nimi začalo klapat.“
Do kuchyně vběhla Lina s Glorií. Hopsaly jako malé holky a Lina si u toho ještě zpívala. „Co se stalo?“ zeptala se Socorro.
„Mám skvělou novinku,“ radovala se Gloria. „Všechno dobře dopadlo.“
Socorro sice nevěděla, o čem je řeč, ale byla šťastná, že dívky mají radost: „Výborně.“
„Glorie, to jsem měla říct já,“ namítla Lina s motýlky ve vlasech.
„Na tom přece nesejde, děvčata. Tak co se stalo?“ zeptala se kuchařka.
„Rocky se zachránil.“
„Zaplat’ pánbůh.“
„Podařilo se jim paní Luisu přesvědčit, že jejich láska je úplný nesmysl, a ona jim uvěřila.“
Socorro měla konečně velikou radost: „To je skvělé, dojdou pro Ramóna, protože to se musí oslavit.“
„Jen běž,“ řekla Gloria.

Gloria jákala: „To je senzace.“ Ale Lina ji peskovala: „Proč mě vždycky musíš předběhnout? Jsi hrozná, domluvily jsme se přece, že jí to povím já.“ Vtom přišel Ivo a zase se ptal: „Už se vrátila Milagros?“

Lina odpověděla: „Ne, nevrátila. A neptejte se mě, kde je moje bývalá kamarádka, protože to nevím.“

„Proč bývalá?“ divil se Ivo.

„Ano, bývalá, protože mi neřekla, že se bude vdávat, proto je to moje bývalá kamarádka.“

Ivo vrtěl hlavou: „Ona se nevdala.“

„Tak co se vlastně stalo, můžete nám to vysvětlit?“ ptala se Gloria.

„Kéž bych mohl,“ řekl smutný Ivo. „Musím ji najít. Glorie, prosím tě, potřebuju tvou pomoc, ty ji dlouho znáš. Kde by mohla být?“

Gloria vzdychla: „V klášteře. Určitě ji tam najdete.“ Ivo se hned nato řítit ze dveří: „Děkuju, děkuju!“ volal.

Lina jen vrčela: „Nechá ji utéct od oltáře a teď ji hledá.“

Ve dveřích se Ivo málem srazil s Pablem: „Hoří snad? Co se děje?“ volal za ním Pablo do haly; pak se na obě služebné usmál a řekl vesele: „Nazdar, holky!“

„Dobrý den!“ pozdravila Lina.

„Dobrý den!“ pozdravila Gloria.

A Pablo se stejně jako Ivo zeptal: „Nevíte, kde je Mili?“

■

Bernardo stál nad lůžkem své paní. Luisa ležela na přehozu oblečená a v botách. Tohle byl těžký den, proto komorník úslužně nabízel: „Tady je váš lipový čaj, paní.“

„Děkuji vám, nechte ho tady, Bernardo.“

„To právě dělám.“

„Už se vrátila ta služka?“ zasténala Luisa.

„Služka?“

„Ano. Vy víte, kterou myslím,“ řekla Luisa. Nenáviděné jméno jí nešlo z úst.

„Mluvíte o slečně Milagros, že?“

„Ano, o ní.“

„Ne, ještě nepřišla.“

Luisa učinila chabé gesto: „Dobrá, můžete odejít, ale povězte mi, až se vrátí.“

„Jak si přejete, paní,“ uklonil se prkenný komorník a šel. Jenomže Luisa klid mít neměla. Přicházel Damian. „Jak se vede, sestřičko?“ řekl zvesela.

„Po tom, co jsi mi provedl, příšerně...“

„Nepřeháněj. Využil jsem volného času a připravil ten dokument, stačí, abys ho podepsala,“ řekl, přisedl si a otevřel desky s papíry.

„Jaký dokument?“ zeptala se Luisa.

„O převodu majetku,“ odpověděl bratr a zatvářil se přitom, jako by šlo o naprosto všední záležitost. „Tímto své akcie převedeš na Pabla.“

Luisa nesouhlasila: „To nepodepíšu. Nemůžeš mě přinutit.“

„V tom případě budu muset promluvit. Nechci vidět, jak se zatváří Federico, až se dozví, že Ivoovým skutečným otcem je Nestor Miranda. Mohl bych promluvit i s tvými přítelkyněmi. Tvé vysoce postavené přítelkyně si pomyslí, že jsi pokrytecká lhářka, protože jsi tak dlouho tajila skutečného otce svého syna. A to nemluvím o Ivovi, který tě po tomhle nebude moct vystát.“ Damian přednesl skutečný výčet katastrof.

Luisa vzala papíry do ruky a zlostně řekla: „Poslouchej, tohle ti nikdy neodpustím.“

Damian s klidem sobě vlastním přikázal: „Nepřeháněj a podepiš.“

■

Victoria a Rocky seděli v nádherném altánku nad mořem a byli tam sami. Victoria se mu dívala do očí a upřímně se přiznala: „Bojím se, Morgane.“

„A čeho?“ zeptal se Rocky. Cítil, jak se mu v těle napínají všechny svaly, aby bránily jeho milovanou.

„Jsem do tebe zamilovaná,“ řekla otevřeně. Rocky vzal její dlaň a přiložil si ji na hrud: „Sáhněte si, jak mi bije srdce, když jste blízko. Žene se jako splašený kůň v pampě.“

Victoria se usmála: „A sáhni si na moje, bije jako šílené.“

„Ano,“ řekl Rocky.

„Miluješ mě?“ zeptala se dívka.

„Ovšem že vás miluju. Jste to nejlepší, co mě v životě potkalo. Ale jak to vysvětlíte své rodině?“

„Já nevím, já nevím, teď s nimi promluvit nemůžu, ale později možná ano.“

„Kdepak, vy jste neviděla, jak se cílila vaše matka?“ nevěřil jí Rocky.

Vicky ho pohladila a řekla: „Doufám, že jsi se neurazil, musela jsem tě nějak zachránit...“

Rocky si nasadil čepici a řekl: „Ale já nechci, abyste mě zachraňovala. Já chci, abyste se stala mou ženou, ale dokud budu jen šofér, tak to prostě nejde.“

■

Sestra Catalina stála s Mili před branou kláštera a říkala jí: „Před chvilkou volal otec Manuel. Povídal, že se nevrátí, protože jde na večeři se svým bratrem.“

Tomu se Mili podivila: „S bratrem? Otec Manuel má bratra?“

„Ano, už to tak vypadá.“

Mili smutně vzdychla: „Zdá se, že bratři mají dnes svůj den.“

„To říkáš kvůli Gamuzovi?“ zeptala se Catalina.

„Ano, kvůli němu,“ odpověděla Mili, ale nebyla to celá pravda.

Vtom se u ní objevil Ivo. Na očích měl černé brýle a zlobil se: „Mili! Milagros! Mohla bys mi, prosím tě, povědět, co se stalo?“

Mili se obrátila na jeptišku: „Cachete, můžeš nás nechat chvilku o samotě?“

„Dobrá...“ poslechla jeptiška, a sotva odešla, Ivo spustil proud výčitek: „Můžeš mi to říct? Proč jsi utekla? Nechalas mě tam samotného, co se ti stalo?“

„Promiň...“
„Co je?“
Mili sklopila zrak: „Já ti to nedokážu říct do očí.“
„Jen mi to klidně pověz, Cholito,“ naléhal Ivo.
„Skončili jsme, blondáčku, mám teď v úmyslu něco jiného,“ řekla Mili, aby nemusela prozradit pravdu a aby mu neublížila víc, než bylo nutné.
„Co to říkáš?“
„Chci něco jiného, blondáčku,“ lhala Milagros.
„Pověz, tys to snad udělala, aby ses mi za něco pomstila? Podívej se na mě, Mili!“
Podívala se na něj: „Ano, udělala jsem to, abych se ti pomstila. Protože jsi mě dokázal trápit, takže teď jsme si to srovnali.“
Ivo tomu nevěřil ani v nejmenším: „Drahoušku, podívej se na mě a řekni mi to ještě jednou. To snad není pravda, Mili, drahoušku...“
„Věř tomu a víckrát mi neříkej drahoušku. Je po všem, blondáčku!“ vykřikla Mili, otočila se a skočila do náručí prvního muže, kterého potkala. Byl jím mladý právník Sergio, který právě opouštěl bránu kláštera.
„Mili?“ zíral Ivo. Zíral i Sergio... a Mili už zase neměla daleko k pláči.

KAPITOLA VIII

Štěstí je daleko, ale nakonec přijde

Mladý advokát Sergio se stal právním zástupcem majitelů vily La Soledad. Ocitl se tak v blízkosti Milagros a doufal, že ji získá pro sebe. Od svého dědečka právníka věděl, že dívku čeká slušné dědictví. Kdosi na ni pamatoval v závěti. Nejspíš stará paní Angelica. Ivo, který neuměl být sám, odešel zpátky k Florencii a věřil, že by s ní mohl mít dítě. Rocky s Ramónem si po krachu lázní otevřeli autoopravnu, protože ve vile zůstat nemohli. Damian se skryl před vdavekchtivou Martou do kláštera, ale zjistil, že neví, co je horší - jestli klášter, anebo manželství. Lidé z vily La Soledad byli prostě pořád ve víru barvitého dění.

Sergio se díval zblízka do tváře Milagros, která seděla v místnosti služek a plakala. Byla oblečená jako Cholito, s nezbytnou baseballovou čapkou na hlavě.
„Ty... to nechápeš,“ říkala s tváří zmáčenou slzami.
„A co nechápu? Co? Jsi do Iva zamilovaná?“
Mili se zmohla jenom na vzlyky.
Sergio ji vzal kolem ramen: „Poslouchej mě. Takže, Ivo je zamilovaný do tebe?“
„Ne!“

„Ano... a ty do něj. Ale já tě prosím, aby ses uklidnila, šla za ním a pověděla mu, jak to je, a všechno se vyřeší.“

„Ty to nechápeš!“ opakovala Mili.

„Chápu. Přiznám se, že bych byl radši, kdyby to všechno dopadlo jinak. Mám tě rád a moc si přeju, abys byla šťastná.“

„Ty to nechápeš,“ pořád dokola opakovala Mili a utírala si nos do rukávu.

„Co teda nechápu?“ zeptal se jí konečně a nebylo mu jasné, o co jde.

„Ivo je můj bratr... Miluju svého bratra... Pomož mi, prosím tě...“

Sergio ji objal, jako se objímají sourozenci: „Mili, uklidni se a hezky mě poslouvej. A přestaň plakat. Víš to jistě?“

„Ano. Je to tak trapné.“

„Ne... není. A jak to vlastně víš?“

„Má matka tady zamlada pracovala jako služka.“

Sergio jí položil prst na ústa: „Nic neříkej, umím si domyslet, co se asi stalo.“

„Náš pán byl do ní zamilovaný, ale majetek a pověst mu byly přednější. Má matka to nesnesla, a proto odešla do kláštera, kde mě pak porodila.“

„Tohle víš od ní?“ zeptal se právník.

„Ne, ona zemřela při porodu. Ale všichni to potom tak říkali...“

„Pojeďme ke mně, hm,“ navrhoval Sergio. Ale tomu se Mili bránila.

„Já nechci, abys tady zůstala, chci se o tebe postarat, rozumíš?“ naléhal mladý muž. „Dovolíš mi to?“ Chtěl ji pro sebe a udělal by teď pro ni první poslední.

■

Na chodbě proti sobě stáli dcera pána domu Victoria a nekonečně zamilovaný Rocky, převlečený za instalatéra: v čepici, naražené po uši a s nalepenými vousy.

„Moc se mi stýskalo,“ šeptal Rocky a dotkl se jejích rtů.

Victoria neuhnula: „Mně taky...“

„Mrzí mě, že se musíme scházet tajně... Už by to mohlo skončit...“

„Ano... a víš, kdy to skončí?“ zeptala se Victoria mezi neustálým líbáním. „Až to otce přestane bavit.“

„Opravdu?“ zadoufal Rocky. „Moc se mi to líbí,“ líbala ho Victoria.

„Mně taky,“ líbal ji Rocky.

Jenomže právě v tu chvíli je Federico přistihl a vykřikl: „Vicky!“, až se oba polekali a pustili se.

■

V pokoji služek si Milagros utírala nos do vypůjčeného kapesníku a vzdychala. „Mám kvůli tobě výčitky, Sergio, protože dobře vím, že mě miluješ.“

Sergio nevěděl, co na to má říct, takže Mili pokračovala: „Jenže já mám zlomený srdce. Nemohla bych tě nikdy milovat.“

„To nic,“ rychle přemýšlel Sergio. „To nic, protože tvé srdce není zlomené, je jenom trochu... nalomené.“

Mili to rozesmálo. Otřela si své uslzené oči. Trochu se rozveselila.

„Tak vidíš - a po čase budeš zase v pořádku,“ řekl Sergio. „A já jsem tady, abych ti s tím pomohl.“

„Jsi moc hodnej.“

Sergio se nadechl: „Nevím, jestli chápeš, že se na tebe Ivo opravdu zlobí.“

„Tím líp,“ vysmrkala se Milagros.

„Chci, abys mu pověděla pravdu,“ naléhal Sergio.

„To nikdy!“ bránila se Mili.

„Bude to tak lepší pro vás oba.“

„Ne, musíš mi slíbit, že mu to nikdy neprozradíš. Nesmí se to dozvědět! Slib mi to,“ zapřísahala ho.

„Slibuju, že to nikomu neprozradím, i když si myslím, že bys mu to měla říct. Je to můj názor, promiň.“

„Ne.“

„Tak už půjdeme? Nechci tě tady v tom domě nechat,“ řekl mladík a vstal.

Ale Mili nesouhlasila: „To vážně nejde, běž, já už to nějak zvládnou.“

„Slibuješ mi, že zavoláš, kdyby se něco dělo, jedno v kolik hodin?“ naléhal na ni.

„Ehem.“

Sergio odcházel, ale moc spokojený nebyl: „Tak dobře,“ řekl a dal Milagros políbek na tvář. „Měj se. Čau.“

„Čau. A díky za všechno,“ vzdychla Mili.

■

Sestra Catalina se valila přes travnaté hřiště k lavičce, kde spal Damian, oblečený do světlého řeholního oděvu, kolem krku těžký růženec a v rukou bibli: „Bratře Damiane! Slyšíte, bratře Damiane? Vstávejte, bratře Damiane! No tak!“ Ale Damian se neprobouzel a volal ze spaní: „Už přestaň s těmi rajčaty! Víš, kam s těmi rajčaty můžeš jít?“

„Cože?“ lekla se jeptiška.

„Omlouvám se, sestro, mluvil jsem s naším Pánem,“ řekl Damian, když se konečně probal.

„Jistě. Slyšela jsem, kam jste ho posílal.“

„Tam jsem neposílal našeho Pána, ale samotného Satana,“ vymlouval se.

„Jestli hned nepůjdete na mši, otec Manuel vás rovnou pošle do pekla za ním. Jste jediný, kdo tam chybí!“ vyčítala mu sestra.

„To už je zase mše, sestro? Mše v pět hodin ráno, mše v jedenáct, mše ve tři,“ zíval unavený Damian.

„Je to děkovná mše za všechny ty předchozí. Už dost lelkování, pospěšme!“ poháněla ho sestra Boubelka. Damian si jenom tak pro sebe špitl: „*Caramba!* To je ale baba! Musíš to vydržet, vydržet, hochu. Všechno je lepší než manželství s Martou.“

„Řekla jsem - pospěšme!“ volala Catalina.

„Vždyť už jdu, *caram...*! Drahá sestro Catalino. Už jdu, už jdu!“

■

Přítel Ramón přivítal Rockyho v prázdné autodílně: „Tak, jak to šlo v domě?“ zeptal se a otřel si ruce o čisté montérky.

„Dostal jsem se dovnitř,“ zasněně odpověděl Rocky. „Setkal jsem se s Vicky,“ řekl ještě a obrátil oči nahoru.

„A?“

„Dal jsem jí pusu,“ sladkobolně vzpomínal Rocky. „Pak jsem musel zdrhnout.“

„Proč?“ divil se Ramón a Rocky zavzpomínal: „Načapal nás náš starej...,“ řekl a dílem zasněně, dílem se zoufalstvím vzpomínal, jak že to bylo ve vile La Soledad...

...

Federico tam na chodbě zuřil, chytil Rockyho pod krkem a mával s ním jak s kusem hadru: „Já tě zabiju! Přetrhnu tě jako hada!“

Victoria se v té chvíli snažila zabránit nejhoršímu: „Tati, prosím tě, přestaň, pusť ho!“

Rocky volal: „Pusťte mě, tatínku!“

„Co?“ žasl Federico.

„Pusťte mě, šéfe,“ opravil se Rocky.

„Bývalý!“ poučil ho pán domu. „Dobře mě poslouvej, mám pro tebe jednu dobrou a jednu špatnou zprávu!“

„Začněte tou dobrou,“ zašklebil se Rocky.

„Vyrazím s tebou dveře!“

„Ehm, a ta špatná?“

Federico zahřimal: „Má dcera navždy odjíždí do Evropy, rozuměls?“

...

„Tohle že ti řekl?“ vyzvídal Ramón. „A co s tím chceš dělat?“

Rocky vzal do ruky velký francouzský klíč a zahleděl se na něj jako vrah: „Něco ti řeknu, Ramonito, na mě může křičet, mě může řezat, mě může i zabít, ale na slečnu Victorii nesmí vztáhnout ruku. Rozumíš, ani prst! Víš, co tohle znamená, *amigo*! To znamená válku!“

■

Právník Sergio přišel odpoledne do bytu k Florencii a dívku tím dokonale překvapil. „Co ty tady děláš?“ zeptala se.

„Musím s tebou nutně mluvit,“ naléhal Sergio, „věnuj mi pár minut.“

„Ale co nevidět přijde Ivo,“ upozornila ho.

„Nezdržím tě. Chci ti jen říct, že můžeš být klidná, protože mezi Ivem a Milagros už vůbec nic není,“ oznámil jí tajemně, ale hlas měl přitom pevný.

„A jak to můžeš vědět?“

„Můžeš mi důvěřovat, nic mezi nimi není,“ vysvětloval mladík, jako by dělal čest pojmu mazaný advokát. „Kéž bys měl pravdu,“ vzdychla Florencia.

Sergio pokýval hlavou: „Je to pravda. Radši už půjdu, nechci, aby mě tady viděl tvůj snoubenec.“

„Dobře... a díky za tu novinu,“ odpověděla Flor.

Jenomže Ivo přišel dřív, než měl, a ještě tam Sergia zastihl: „Co tady děláš?“ zeptal se ledově.

Sergio neodpovídal a odcházel.

„Na něco jsem se tě ptal!“

„Já mu všechno vysvětlím, ty radši odejdi,“ řekla dívka.

„Dobrá, jak chceš, tak... *hasta la vista*“ řekl právník a šel.

„Na shledanou,“ rozloučila se Flor.

Ivo se rozčílil: „Nic nevysvětluj! Moc dobře víš, že tohohle frajírka nesnáším.“

„Ivo, buď tak laskav a snaž se trochu ovládat,“ požádala ho. „Mohla bych, prosím tě, vědět, co ti vlastně udělal?“

Ivo se nenechal odbýt. Sedl si do křesla a řekl: „Neodbíhej od tématu a řekni mi, proč sem za tebou lezl!“

„Volala jsem mu.“

„Proč?“

„Potřebovala jsem s ním mluvit,“ zalhala Florencia.

■

Federico seděl ve své pracovně ve vile a snažil se umravnit dceru. Victoria byla zoufalá a oči měla opuchlé pláčem.

„Přestaň laskavě brečet, mě tím nedojmeš!“ zlobil se otec.

„Nebud' zlej!“

„Zlej? Dělán to pro tvoji budoucnost.“

„Já nikam nepojedu!“ odporovala plavovláska.

„Toho chlapa pustíš z hlavy!“ naléhal Federico.

„Nikam nepojedu, tati, tím to pro mě končí!“

„Už ani slovo! Jak ses mohla zamilovat do takového pitomce, to snad ani není pravda! To není možný!“ chystal se Federico za hlavu.

Victoria se trochu uklidnila a řekla jedovatě: „Proč ne? Ty ses snad nezamiloval do obyčejný služby?“

„Cože?“ zbystřil otec. Přece není možné, aby znala jeho tajemství.

„Vím o sourozenci, který žije bůhví kde.“

Federico měl dojem, že na něho jdou mrákoty: „Pojedeš do Evropy a tím to hasne!“ řekl, vstal a odešel z pracovny. Victoria za ním zamkla dveře a pak se i s klíči posadila do otcova křesla. Přemýšlela... aby polohlasem oznámila světu: „Kdepak! Já nikam nepojedu, ani nápad!“

■

Ivo zarputile vyšetřoval, proč byl Sergio v bytě u Florencie: „Ty jsi si ním chtěla mluvit o Milagros?“

Flor přikývla: „Ano. Je to právník a taky její kamarád, proto jsem ho požádala, aby mi udělal tu laskavost a odvedl ji z domu.“

„A proč?“

„Protože mě trápí, že je tam s tebou a soustavně tě svádí.“ Ivo to uvedl na pravou míru: „Jenomže ona mě nesvádí, a já si jí nevšímám.“

„Tím si nejsem tak jistá,“ hádala se Florencia. Vždyť už ji kvůli Milagros jednou nechal. Na to nikdy nezapomněla.

„Tak abys věděla, my dva se spolu vůbec nebavíme, já s ní nechci mít vůbec nic společného, rozumíš mi?“ tvrdil Ivo a nedávnou ztřeštěnost s tajnou a nepovedenou svatbou jako by teď u Flor chtěl zapomenout. „Ale na Milagros nezáleží,“ pokračoval. „Víš, na čem záleží? Na tom, že tě miluju. Na ničem jiném. Nechci, aby ses kvůli tomu trápila. Protože nechci, aby trpělo mé dítě.“

Flor jeho naděje uvedla na pravou míru: „Neunáhlej se. Ještě nevím jistě, jestli jsem opravdu v jiném stavu.“

„Tak si koupíš těhotenský test,“ rozhodl Ivo.

„Ne, počkám ještě dva dny, a pak půjdu k doktorovi.“

„Dobře. Půjdu tam s tebou. Nechci tě nechat samotnou.“

„Děkuju,“ odpověděla dívka, objali se a políbili.

■

Stará dáma Angelica se nahoře ve svém pokoji potutelně usmívala na Mili a říkala: „Ts, ts, mě nepodvedeš, já hned poznám, že máš něco za lubem, děvenko!“

„To... to vy mě nepodvedete, ven s tím, povídejte,“ naléhala na ni Mili. Už byla zase oblečená v šatech pro služebné.

„Já?“ divila se Angelica.

„Vy. Co je mezi vámi a tím vometákem?“

„Vometákem?!“ užasla její babička.

„Hmm, s tím amantem, který vám nosí bonboniéry a květiny.“

„Starý pan Sergio Costa není ani vometák, ani amant, ale... advokát.“

„Tak o co tu kráčí?“ Milagros se zatvářila jako přísná paní učitelka.

Angelica varovně zvedla ukazováček: „O nic nekráčí, o nic nejde.“

Mili se ale nedala odbýt: „Nelžete, tak ven s tím, povězte mi to!“

„Je to pouze přítel, který mě občas přijde navštívit.“

„Aha! A?“

„A co? Je to přítel, který mě navštěvuje, a taky advokát, který se spolu se svým vnukem stará o mé záležitosti. Ten vnuk, pokud vím, má o tebe mimořádný zájem.“

„To je fakt,“ přiznala Milagros. „Je do mě zabouchnutej.“

„A proč jsi mi neřekla, že s ním chodíš?“

Mili se bránila: „Co vás nemá, madam, já s ním nechodím, je do mě zabouchnutej, ale to ještě neznamená, že s ním chodím. Ale co ten váš přítel...?“

Angelica se nemínila zpovídat: „Už jsem ti řekla, že je to přítel, který se občas zastaví. Posloucháme spolu Edith Piaf a vzpomínáme na staré časy.“

Mili se podívala přísně a řekla: „Líbačka nebyla?“

„Cože?“ zděsila se Angelica.

Milagros pěknými rty naznačila líbání: „Líbačka!“

Angelica se rozesmála: „Zbláznila ses, Mili? V mém věku?“

„Co sem pletete věk?“ usměrnila ji služka. „Uchlo vám snad srdce?“

To Angeliku dostalo: „Ne, srdce mi neuschlo,“ odpověděla tiše.
„Tak co?“
Angelica odložila hrníček s kávou, opřela se v křesle a hrdě se na Mili zahleděla. V tu chvíli bylo na staré dámě vidět, že jako dívka musela být velmi krásná.

■
Damian se procházel klášterním parkem po boku otce Manuela a stěžoval si: „Sloužíte tady tolik mší, to nikdy neodpočíváte, otče?“

„Musíme být neustále k dispozici našim bližním - slovo odpočinek tu neznáme,“ vysvětloval kněz.

„Jistě, ale trocha spánku přece neuškodí,“ orodoval ve vlastní věci Damian.

„Snad nejste unavený, bratře?“ divil se Manuel.

„Já to neříkám kvůli sobě, ale kvůli ostatním, všiml jsem si, že mají kruhy pod očima,“ lhal starý intrikán, ovšem ve zdejším prostředí se mu to jaksi nedařilo.

„Opravdu?“ vrtěl hlavou kněz. „Já jsem si tady u nikoho kruhů pod očima nevšiml.“

„Vy sám vypadáte velice vyčerpaně,“ řekl Damian. Snažil se co nejvíc hrát na osobní notu. Každá lež se mu hodila do krámu. Vyznal se.

Manuel přikývl: „Ano, uznávám, že jsem někdy maličko unavený.“

Damian se rozzářil: „Tak vidíte, měli bychom si zdřímnout. A všechno hodit za hlavu.“

„Co jste to říkal?“

„Že bychom měli... ehm, chvílku meditovat.“

Ale Manuel s ním nesouhlasil: „Bratře, nejlepší meditací je užitečná a tvrdá práce. Vážím si vašich dobrých úmyslů, ale radši se vraťte ke svým rajčatům.“

Chápu, ovšem, rajčata, v duchu se vyděsil Damian. Práci na zahradě bytostně nesnášel. Ožil, až když k nim přistoupila štíhlá, asi dvacetiletá dívka v brýlích: „Dobrý den, otče Manueli. Dovolíte?“

„Dobrý den, dcero,“ odpověděl Manuel. „Přišla jste se pomodlit?“

„Ano.“

Manuela náhle volala sestra Catalina: „Otče!“

„Copak je?“ zeptal se přes plůtek zahrady.

„Mohu s vámi mluvit?“ ptala se Boubelka.

„Ano, ovšem. Okamžik,“ omluvil se dívce i Damianovi.

„Jen jděte, otče,“ řekla dívka a Damian se s velkou chutí přidal: „Já se o našeho hosta postarám.“

Dívka se k němu obrátila: „Otče?“ Damian však zavrtěl hlavou, vzal ji za ruku a políbil ji: „Já ještě nejsem kněz, jsem pouhý novic.“

„A zpovídáte?“

„Nakonec vždycky zpovídám, dcero,“ dvojsmyslně odpověděl Damian a sundal dívce brýle, aby se ujistil, že je opravdu velmi hezká. „Znáte film Camilla?“

„Ano.“

„A vzpomínáte si, že to začalo zpovědí?“

„Jistě.“

„A na konci odešla s tím páterem,“ řekl usmívající se Damian, jemně vzal dívku za loket a odváděl si ji.

Dívka však zbystřila a zastavila se: „Poslyšte, otče, vy mi něco naznačujete?“

„Vůbec nic vám nenaznačuji,“ usmíval se Damian jako sluníčko. Jenomže otec Manuel se mezitím už vrátil a všechno mu bylo jasné: „Probíráte něco konkrétního, bratře Damiane?“

„Ne, diskutovali jsme... o existenci andělů,“ pohotově odvětil Damian. „Tato krásná dívka rozptýlila veškeré mé pochybnosti.“

Ale Manuel nebyl hlupák: „Výborně, takže se uvidíme na mši, sbohem, dcero.“

„Děkuji - a na shledanou,“ uklonila se mu dívka a Damian se zatvářil znechuceně. Zas mu to nevyšlo. Ten klášter mu byl sám čert dlužen.

Manuel už věděl, co mu řekne: „Bratře Damiane, vidím, že jste ještě nepochopil pravý smysl vašeho poslání. Víte, jaký trest bude následovat?“

„Ano, je mi to jasné - rajčata,“ vzdychl jeho svěřenec.

„Ne, bratře, to ne. Čeká vás tiché pokání.“

„Promiňte?“ nechápal Damian.

■

Ivo seděl za stolem v městské pracovně svého otce a věnoval se dokumentům. Uslyšel klepání na dveře: „Vstupte,“ řekl.

Vešel Sergio: „S dovolením...,“ pravil, přistoupil ke stolu a položil před Iva listiny: „Tady, prosím.“

„Co je to?“ zvedl hlavu Ivo.

„Má výpověď. Ale dřív než odejdu, chtěl bych si s tebou promluvit.“

„Nemám čas,“ odsekl Ivo podrážděně. „Dlouho tě nezdržím, ale mluvit s tebou musím,“ řekl Sergio.

„A o čem chceš mluvit?“

„O tobě! To, co se stalo, ublížilo jak tobě, tak Milagros. Má pocit, že je to všechno její vina.“

„V každém případě to ublížilo hlavně tobě,“ odsekl Ivo.

Sergio se usmál: „Výpověď mi neublíží, klientů mám dost. Můj život se nezmění. Ale myslím, že to vůči tobě není fér, rozumíš? Zlobíš se, a to není správné, proto se chceš oženit a začít nový život, nemám pravdu?“

„Co ty víš o mém životě?“ ohradil se Ivo.

„Podívej, Milagros není špatná holka, její minulost je sice zvláštní, ale špatná holka to není. Udělala chybu, to ano, ale ublížit ti nechtěla.“

„Opravdu?“ Ivo se ušklíbl.

„Ano... Má tě ráda, ale byla na tebe hrubá, abys na ni zapomněl. Snažila se to ukončit, a proto ti někdy nadávala, už tomu rozumíš?“ Sergio pokračoval. Chodil kolem pravdy jako kolem horké kaše: „Má tě ráda jako bratra, jako kamaráda, ale chápe, že jakýkoliv vztah se synem jejího pána není možný. Proto nakonec udělala to, co udělala. Je to čestná holka. Tohle jsem ti chtěl říct, teď to doufám chápeš.“

Ivo se zamyslel... Mlčel.

„Pevně věřím, že ti to pomůže překonat tvé zklamání. Čau,“ řekl právník a šel.

■
Otec Manuel zavedl Damiana do temné místnosti, řekl mu, aby poklekl, a zapálil před ním svíci: „Tady můžete meditovat, abyste se očistil od pokušení a hříchů.“ Jeho hlas zněl chladně.

„Ale tahle místnost je úplně prázdná,“ zděsil se Damian.

„Kdepak, na spaní tu máte pokrývku - a v noci si můžete posvítit svíčkou.“

„A co jídlo?“

„Ovšem, je tu voda a chléb, víc nepotřebujete,“ vysvětloval kněz.

„Kuřátko by nebylo?“ zaprosil Damian.

Manuel zavrtěl hlavou: „Vyloučeno, bratře, vyloučeno. Nechám vás o samotě s naším Pánem.“

„Ať vás provází na každém kroku, otče,“ loučil se klečící Damian, ale sotva se mu Manuel ztratil z dohledu, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl placatku: „Musím zhřešit, jinak na místě bídě zhynu,“ řekl ironicky.

Jenomže otec Manuel se stačil vrátit, a ještě než se nešťastník napil, řekl mu: „Bratře Damiane! Dejte mi to!“ a ochutnal z ploché kovové lahvičky: „Zapomněl jste na zákaz lihovin?“

„Ted si vzpomínám!“ přiznal se Damian.

„Tak vidíte!“ řekl kněz a konečně odešel.

Damian osaměl, neměl co popíjet, klečel na tvrdé podlaze před svíčkou a vztekal se: „Už tě mám tak akorát dost. Už tě mám plný zuby, ty nepřející fráterníku!“

■
Do kanceláře k Ivovi přišel Federico se starším prošedivělým panem Rizzem, otcem Florencie. Federico se pozdravil se synem: „Gratuluji, synku! Blahopřeju ti! No výborně!“ Přidal se i Rizzo: „Neumíš si ani představit, jakou mám radost!“

„Výborně, Ivo, výborně!“ radoval se Federico.

„A co jsem udělal?“ divil se Ivo.

Rizzo se jen zubil: „Podívej, Ivo, přiznám se, že jsem maličko znervózněl, když jsem se dozvěděl, že má dcera je těhotná ještě před svatbou, ale ta bude koneckonců co nevidět, takže co na tom?“

„Ano,“ souhlasil Federico. „Na tom vůbec nic není. Odpustíme Ivovi, že jsme se to dozvěděli od sestry naší milé Flor, pane Rizzo, a musíme to oslavit!“

„Musíme taky vymyslet jména,“ přidal se Rizzo a dva starší pánové se pustili do debaty, jako by tam Ivo ani nebyl. „Ovšem! Jedno pro holku a jedno pro kluka,“ řekl Federico.

„Co to říkáte, Di Carlo? Bude to snad chlapec, o tom není sporu.“

„Jistě - bude to chlapec!“

„Zaručeně,“ liboval si Rizzo. „A já už jedno jméno mám.“

„Jaké?“

„Doménico, po dědečkovi.“

„A co takhle Doménico Federico, abychom zachovali spojitost s naším rodem, co tomu říkáte?“ usmíval se Federico.

Rizzo se zamyslel: „Moment, Doménico Federico Rizzo, máte pravdu, zní to báječně.“

Ivo se konečně ohradil: „Di Carlo snad, ne? Doménico Federico Di Carlo, protože já...“

Rizzo hned bez námitek souhlasil: „Pochopitelně! Di Carlo!... Di Carlo, no ovšem!“

„Ovšem!“ souhlasil i Federico a dodal: „Teď ještě musíme rozhodnout jednu důležitou věc - kde bude studovat.“

„Ano, na to nesmíme v žádném případě zapomenout,“ připojil se ochotně tvárný Rizzo.

Mezitím zazvonil telefon. Ivo ho zvedl: „Haló? Ano, dej mi ji.“ Tiskl k uchu sluchátko: „Haló! Marino, co se vlastně stalo?“

Federico řekl Rizzovi: „Měli bychom mu rezervovat místo na nejlepší škole v Argentině.“

„V Argentině ne, radši ve Švýcarsku.“

„Bože!“ lekl se Ivo toho, co mu Florenciina sestra Marina řekla do telefonu. „Hned jsem tam, Marino, hned jsem tam...“

Otec s budoucím tchánem si snad ani nevšimli, že odchází z kanceláře, a dál se bavili o školách svého vnuka.

■

Ve vile mezitím Bernardo oznamoval Bobbymu: „Pan Ivo není bohužel doma.“

„Nepřišel jsem za Ivem,“ namítl mladík.

„Pan Federico tady také není,“ řekl komorník.

„Nepřišel jsem ani za ním. Přišel jsem za Mili,“ řekl Bobby.

„Za slečnou Milagros?“

Mili byla na chodbě, slyšela ho a hned se objevila: „Za mnou? Co se děje?“

Bernardo se důstojně uklonil a šel, aby je nechal o samotě.

„Chci s tebou mluvit,“ řekl Bobby. „Je to velmi důležité, Mili.“

„Tak povídej.“

Bobby se rozhlédl po hale: „Tady to nejde.“

■

Ivo přiběhl do bytu Florencie, ale ve dveřích se nejdřív srazil s Marinou: „Marino, co se stalo?“

„Flor bez ustání pláče, nedokážu ji uklidnit.“

„Ale co se stalo?“ naléhal Ivo.

Marina smutně pokrčila rameny a ukázala k točitým schodům: „Není těhotná, běž za ní, je nahoře.“

„Pro všechny svaté!“ ulevil si Ivo a utíkal po schodech na galerii.

„Flor, co se děje, miláčku?“ řekl a sedl si vedle ní na pohovku.

Flor nemohla mluvit.

„Co je?“ řekl Ivo, něžněji objal a políbil.

„Drahoušku, promiň, já jsem prostě nemožná... Jsem hrozná.“

„Proč?“ líbal ji Ivo. „Neblázni, láska, jak můžeš vůbec něco takového říct?“
Florenzia byla zoufalá: „Ano, jsem hrozná, protože jsem to dostala, já už jsem věřila, že...“, ramena se jí otřásala pláčem. „Nejsem v jin... nečekám teď dítě!“
„Miláčku... miláčku,“ uklidňoval ji Ivo a položil jí hlavu na své rameno. „Ty za nic nemůžeš, neobviňuj se. Flor, no tak, miláčku, to nic, vážně...“
„Ne, je to moje vina,“ odporovala dívka. „Odpust' mi!“
Ale Ivo věděl, co má v tu chvíli říct, a proto sliboval: „Miláčku, už přestaň, podívej se na mě, čím dýl budeme na dítěátko čekat, tím šťastnější pak budeme!“
„Jsi tak hodný,“ řekla Florenzia a dlouze se políbili.

■
Mili zavedla Bobbyho do pokoje služek. „Tady nás nebude nikdo rušit,“ řekla. „Posaď se u nás. Co se přihodilo?“

Bobby byl zmatený: „Nevím, jak začít. Ivo je na tom špatně.“
„A co já s tím, já přece nejsem doktor.“
„Jenže on je na tom špatně kvůli tobě.“
„Kvůli mně?“
„Ano, a ke všemu to vypadá, že Florencie je těhotná,“ vypadlo z Bobbyho. Hledal správná slova. „A Ivo si to dítě chce nechat, aby zapomněl.“
„Zapomněl? Na co?“
Roberto, řečený po anglicku Bobby, chvíli mlčel, pak se na Mili smutně podíval a řekl: „Aby zapomněl na tebe.“

■
Victoria seděla se zkříženýma nohama na otcově pracovním stole. Byla tam už kdovíkolikátou hodinu, zamkla se a držela hladovku. Federikovi vzkázala, že tady radši zemře vysílením, než aby opustila Rockyho a odjela někam do Evropy. Otec sice o ní řekl: „Však ona vyleze, až dostane hlad,“ jenomže Victoria zatím věřila, že když Federico nepovolí, tak z jeho pracovny nevyleze nikdy. Dorozumívala se přes zavřené dveře s Bernardem a zároveň sama sebe přemlouvala: „Nemám hlad. Nemám hlad. Já nemám žádné hlad. Nemám! Běžte pryč!“ Komorník se ji snažil přesvědčit: „Slečno Victorie, to jsem já, Bernardo, poslouchejte mě, k obědu máme kuřecí polévku a sýrové pirožky.“

Victoria se držela za kručící břicho a pohupovala se dopředu a dozadu: „Nechci to slyšet, Bernardo!“

„A jako dezert čokoládovou pěnu!“
Chytila se telefonu a křikla na zavřené dveře: „Jestli okamžitě neodejdete, budu zadržovat dech, dokud se nenafouknu jako žába a neprasknu!“

To Bernardo samozřejmě nechtěl: „Ne, nechte toho, začněte zase dýchat normálně, už jsem na odchodu!“

Victoria hlučně vydechla a dál si namlouvala: „Nemám hlad, nemám hlad, nemám hlad. Já nemám hlad...“

Za dveřmi se ozvala její matka: „Victorie!“

„Běž pryč, mami!“

„Děvenko, prosím tě, otevři, musíš něco jíst!“ naléhala Luisa.

„Ne, já jíst nebudu, běž pryč!“
„Otevři, dceruško, prosím tě!“ žadonila matka.
„Běž pryč, mami!!“

■
Mili byla Bobbyho zprávou zaskočena, ale zachovala si úroveň: „To nejde, k tomu přece Ivo nemůže zneužívat dítě.“

„Ovšemže ne, já jsem to taky Ivovi říkal. Ale proč se neusmíříte a nedáte všechno do pořádku? Vy dva se přece milujete,“ naléhal dobrácký Bobby.

„Já nemůžu dát do pořádku vůbec nic, Bobby,“ vysvětlovala dívka a pak zalhala: „Protože já ho nemiluju, rozumíš? Ať si ji klidně vezme, to bude nejlepší.“

„Tohle neříkej. Co mi to vykládáš? Tohle ti neuvěřím. Já přece moc dobře vím, že ho šíleně miluješ.“

„Ivo mě už nezajímá, mám někoho jiného!“ lhala dál Mili, i když se při tom trápila.

„Tak proč sis s ním celou tu dobu zahrávala?“

„On dělal totéž. Líbil se mi, párkrát jsme se spolu sešli, ale tím to končí! Všechno už je pryč, chápeš? Copak muži si s dívkami často nezahrávají?“

Bobby se nestačil divit: „Chceš teda říct, žeš ho nikdy...?“

„Chci říct - konec. Jasný? Já už pro něj nic neudělám, u mě skončil.“ Bobby pochopil, že už nemá co říct. Vstal a pravil: „Promiň - rozumím,“ a šel.

Když Milagros osaměla, zahleděla se před sebe a tiše řekla: „Vidíš to, mami? Jeden člověk nás obě zničil. Proč jenom jsem Federikova dcera?“

■
Federico seděl ve své městské kanceláři a snažil se dovolat do pracovny ve vile: „Zvedni to, Vicky, prosím tě, zvedni to, *caramba!* Tak tohle ti nedaruju,“ řekl a praštil sluchátkem. Do kanceláře vešla sekretářka Andrea: „Federico?“

„Co je?“ utrl se na ni a hned toho zalitoval.

„Volal Ivo.“

„Co chtěl?“ řekl už mírněji.

„Abych ti vyřídila, že tím dědečkem zatím ještě nebudeš.“

„Cože?“ přidal zas na hlase.

Andrea se snažila zachovat věcný tón: „Slyšel jsi dobře, jak to vypadá, jeho přítelkyně není v jiném stavu.“ Vzpomínala na vlastní příběh s údajným těhotenstvím a třásla se v duchu škodolibou radostí.

Federico udeřil pěstí do stolu: „Zatraceně, to je škoda, dneska se mi nic nedaří!“ Skleněná deska se zachvěla, ale nepraskla.

„A ještě něco, máš tu návštěvu,“ dodala Andrea.

„Řekl jsem ti, že dneska nikoho nepřijímám, nikoho,“ řekl zas o něco mírněji její šéf.

Andrea ironicky poznamenala: „Ty nepřijmeš ani Rockyho?“

„Řekl jsem nikoho...,“ bručel Federico, ale pak se rozzářil, protože dostal nápad: „Aáách, Rocky? To je báječný!“

„Mám ho uvést?“ divila se Andrea.
„A přines dvě whisky.“
Andrea se obrátila a otevřela dveře: „Pojď dál!“ Federico mezitím mumlal:
„Musím s tím pitomcem promluvit.“ Andrea se zeptala hosta: „Whisky?“
„Ano, dvě,“ odpověděl Rocky. „Dobře.“
Rocky vešel a hned zdravil Federika: „Jak se daří, tchánečku? Já věděl, že si nakonec porozumíme.“
„Tak za prvé, neříkej mi tchánečku,“ upřesnil Federico a pak dodal: „A za druhé, miluješ mou dceru?“
„Z celého srdce, pane,“ postavil se Rocky do pozoru jako na vojně.
Federico se velitelsky předklonil a pomalu, důrazně řekl: „V tom případě ji okamžitě musíš nechat na pokoji, abys jí nezkazil život.“

■

V mlžném oparu stála krásná dívka a oslovovala Damiana:
„Dobrý den, otče Damiane. Dobrý den, otče...“ Damian k ní přistoupil a něžně ji objal kolem pasu: „Dobrý, dcero.“
„Zpovídáte, otče?“ zeptala se ho dívka a mazlivě se k němu přitulila.
„Přijde na to,“ culil se Damian. Dívka mu položila hedvábné paže na ramena a přiznala se: „V tom případě se vám musím s něčím svěřit. Miluji vás, miluji, miluji...“
Damian se usmál a vyzval krásnou dívku slovy: „Tak pojd'te se mnou, milá sestřičko,“ vzal ji za ruku a společně utíkali doprava přes louku do lesa...
Jenomže zleva přibíhala služka Marta a šťastně křičela: „Drahoušku! Brzy budeme mít svatbu!“
Damian se bránil a zoufale řval: „Nééé!“
Mlžný opar se rozestoupil a otec Manuel kladl ruce na spícího Damiana, aby ho uklidnil, protože novic křičel ze spaní, že se nebude ženit, a mlátil sebou. „Bratře Damiane, přestaňte, vzbud'te se, něco se vám zdá. To jsem já, otec Manuel - uklidněte se. Mám pro vás úkol.“
Damian se vyděsil: „Ne, proboha, už zase rajčata?“
„Ne, rajčata ne, je to sbor, bratře, co na vás čeká.“
„Cože?“
„Sbor,“ řekl kněz zničenému Damianovi a podal mu prázdnou placatku: „A tohle vám vracím.“
Damian si nešťastně opakoval: „Sbor? Sbor! Sbor!!“ Myslel si, že je s ním konec, a v zásadě měl aspoň na chvíli pravdu.

■

Ivo se o něco později sešel ve svém pokoji ve vile La Soledad s kamarádem Bobbym. Měli si co říct. Začal Ivo: „Ukázalo se, že Flor není těhotná. Měla výčitky svědomí, měls ji vidět, Bobby, dalo mi práci, než jsem ji utěšil, i když jsem na tom byl ještě hůř než ona. Je mi příšerně, brácho... Ty, Bobby, posloucháš mě vůbec?“
Ale Ivův kamarád se tvářil smrtelně vážně: „Ivo, já jsem to všechno zvorál.“

„Co zas?“
„Mluvil jsem s Mili.“
„No a co?“ nerozuměl mu Ivo.
Bobby se přiznal: „Mluvil jsem s ní o tobě.“
„O mně? Proč?“
„Protože jsi můj nejlepší přítel. Prosil jsem ji, aby konečně přestala bláznit a promluvila si s tebou. Aby ti konečně řekla pravdu, abych se pořád nemusel dívat na to, jak se kvůli ní trápíš, myslel jsem to vopravdu dobře...“
Ivo zbystřil: „Co ti řekla?“
„Promiň, brácho, ale...“
„Co ti řekla?!“ zvýšil značně hlas Ivo. Tušil, že neuslyší nic hezkého.
„Že do tebe není zamilovaná, no... že už tě prostě nemiluje,“ oznámil Bobby a cítil se při tom strašlivě.

■

Bernardo klepal na dveře pracovny, kde byla zamčená
Victoria: „To jsem já, slečno!“ Dívka vyskočila a utíkala mu opatrně otevřít:
„Pojďte honem dál.“

Komorník tam byl opravdu sám. Vklouzl dovnitř, Victoria zamkla a Bernardo jí podával obloženou bagetu v ubrousku: „Víc jsem toho nesehnal.“

„Díky,“ řekla Victoria a dala mu pusku na tvář. Pak si sedla za stůl a pustila se do jídla. „Děkuju, Bernardo, slibuju, že vám to nikdy nezapomenu.“

„Rádo se stalo.“

„Posaďte se, jestli chcete...“

Komorník opatrně usedl na židli u dveří: „Mohl bych vám něco navrhnout?“

„Hmm. Ovšem.“

„Pusťte toho šoféra z hlavy, je to s ním předem prohrané. Vím, o čem mluvím.“

Victoria měla plnou pusku, ale přesto vyhrkla: „Bernardo, já myslela, že mě chápete!“

„Samozřejmě že vás chápu, a právě proto vám upřímně říkám - raději to nechte plavat.“

„A co mám dělat s láskou?“ zeptala se ho dívka.

„Co si máte počít se svojí láskou? Jste mladičká, v tomhle věku zapomenete. Musíte být rozumná, vy dva přece pocházíte z rozdílných světů.“ A bylo to tu zas. Komorník jako domácí psychoanalytik.

Victoria vstala a šla ke dveřím. Ostře mu přikázala: „Nechte mě samotnou.“

„Vy už máte dost?“ divil se Bernardo. „Ano.“

„Řekl jsem snad něco špatně?“

„Ne, díky za všechno.“

„Ale...“, hlesl komorník z chodby, ovšem to už Victoria zamykala zevnitř.

■

Ve Federikově kanceláři se blížil okamžik rozhodnutí. Měl tam být uzavřen důležitý obchod. Federico vytáhl pero a šekovou knížku: „Řekni,

kolik ode mě chceš? Uznávám, žeš vyhrál, já ti zaplatím a ty dáš mé dceři pokoj. Stačilo by ti dvě stě tisíc?“

Rocky se málem zadusil lokem whisky: „Á?“ Znělo to neuvěřitelně.

„Dám ti dvě stě tisíc a ty ji necháš na pokoji,“ zopakoval Federico. „Musíš ji prostě nějak zklamat - udělat něco, aby na tebe zapomněla.“

„Cože, dvě stě papírů?“ žasl Rocky.

„Dobře, tak teda čtvrt milionu, ale ani o *centavo* víc, jasný?! Hlavně nezapomeň, že jí musíš zlomit srdce, musíš se jí hnusit, chápeš?“ vysvětloval Federico a vypisoval přitom žlutý šek.

„Čtvrt milionu?“ žasl Rocky. „Hnusit?“

„Ano, hnusit. Musíš se zachovat odporně.“

„Odporně?“ opakoval Rocky jako stroj těsně před zadřením.

„Jasný?“ ujišťoval se Federico a podal řidiči cenný papír: „Tak a je to, šek na dvě stě padesát tisíc.“

„Teda...“, řekl Rocky, vzal šek, podíval se na něj, strkal ho do kapsy... jenže pak se jeho ruka zastavila, ještě jednou se na šek podíval a roztrhal ho: „Ne, ne, kdepak! Já to neberu, to nejde, já ji miluju.“

Federico zesinal: „Co blázníš? Zešilel jsi snad, nebo co? Proč chceš mé dceři kazit život?“

„Já jí život nezkazím, já ji miluju, to mi věřte,“ vážně ho upozornil Rocky.

Federico se zatvářil velkopansky a spustil: „Podívej se na sebe pořádně, *hombre*, uvažuj rozumně, prosím tě. Co ty jí vlastně můžeš nabídnout? Cestu na venkov, až vyhraješ v loterii? Uvědom si, že jí nemůžeš nabídnout vůbec nic! Víš, co je povinnost otce? Chránit dceru za všech okolností! Hned ráno ji posadím do letadla a ty ji už nikdy neuvidíš! Takže - buď jí dáš konečně pokoj, nebo jí zničíš život! Vyber si! Na zdraví!“ řekl nakonec, vzal sklenku a obrátil do sebe její obsah. Whisky mu udělala dobře.

■

Victoria seděla dál sama a opuštěná v zamčené pracovně a v duchu si pro Rockyho připravovala vzkaz: „Miluju tě a nikdy na tebe nezapomenu. Nevadí mi, jestli nás rozdělí, nevadí mi vůbec nic, protože s nikým jsem nebyla tak šťastná jako s tebou. Vzpomínáš si na náš první polibek? Nikdy na něj nezapomenu! Rocky, proč jsem se narodila bohatá a ty chudý? Je to snad důvod, proč bych tě nemohla milovat? Kašlu na to, kašlu na všechno! Já budu vždycky jenom tvoje, vždycky! Miluji tě, tvoje Vicky.“ Napsala ta slova do dopisu, který pak zalepila a políbila.

■

Mili pozvala Sergia do kuchyně: „Pojď dál, posad' se. Co je nového?“

„Ale nic. Dneska jsem dal Di Carlům výpověď,“ odpověděl Sergio. „Ale neber si to tak, vůbec nic se neděje, mám přece jiné klienty,“ uklidňoval ji. „Přinesl jsem ti dárek, který ti zvedne náladu,“ řekl a podal jí balíček.

„Co je to? Čokoláda?“

„Ne, čokoláda to není, je to knížka,“ usmál se Sergio.
„Tys mi koupil knížku? Doufám, že má obrázky, protože já jsem na tyhle věci trochu pomalejší.“
„Je to Malý princ,“ vysvětloval Sergio.
Mili přikývla: „Toho já znám, tu knížku jsem četla už v klášteře. To je ten malej kluk, kterej chtěl žít na vlastní planetě?“
„Opravdu to znáš? Teď se o něm dozvíš mnohem víc. Velice se mi podobá,“ řekl ulízaný právník.
„Ty přece nejsi blondák.“
„Ne, já nejsem blondák, ale podobá se mi něčím jiným. Já sice nemám planetu, ale chci něco získat také.“
„Co?“ divila se Milagros a otevřela přitom knížku, která se proslavila po celém světě.
„Tebe,“ přiznal Sergio.

■

Federico se pustil do dalšího slovního souboje s Rockym: „Jak už jsem řekl, ona je zvyklá na určitý životní styl, měla prostě štěstí a narodila se v bohaté rodině.“ Rocky popíjel a přikyvoval. „A co získá, když si tě vezme? Co z ní bude, řekni mi, jaká ji s tebou čeká budoucnost?“
„Já přece pracuju a vydělávám,“ ohradil se Rocky.
„Co to povídáš? To je absurdní, prosím tě! Jak myslíš, že se bude tvářit na těch pár šestáků, které přineseš domů?“ vyjel na něj Federico.
Rocky se nevzdával: „A co vánoční dárky?“
Ale Federico to do něj hustil pod tlakem: „Jak se začne tvářit, až bude celá ztrhaná od věčné honičky v kuchyni? Nebo až ji kamarádky z mládí vyloučí ze své společnosti? Pomyslel jsi na to vůbec?“
„Ne,“ přiznal se Rocky.
„Svět, ve kterém se narodila, vyrostla a vystudovala, ji jednoduše zapudí, protože si vezme sluhu. A takovou budoucnost, takovou chmurnou budoucnost má mít žena, kterou miluješ?“
Rocky zavrtěl hlavou: „Ne. Tohle pro ni opravdu nechci, to ne.“
„Výborně, to je nejlepší důkaz, že ji miluješ,“ ulevilo se Federikovi.
„Ano, miluju, právě proto jí musím být neustále nablízku,“ paličatě si trval na svém už trochu připitý řidič.
„Dobře, to se dá vyřešit. Je rozdíl být nablízku...,“ chytil se nabídnuté dohody Federico, „... nebo si někoho vzít.“
„Já vám nerozumím,“ přiznal se Rocky. Přijatelné řešení mu nějak unikalo.
Federico se zamyslel a řekl: „Poslouchej, mohl bych pro tebe udělat výjimku a vyřešit to během jedné vteřinky.“
„Opravdu?“
„Ale nejprve mi musíš něco svatosvatě slíbit,“ požadoval Victoriin otec.
„Co mám slíbit?“ zeptal se Rocky.

„Podívej, vrátíš se k nám jako řidič, dokonce jako osobní řidič Vicky, ale už nikdy se do ní za žádnou cenu nesmíš zamilovat! Musíš udělat všechno pro to, abys ji pořádně našel. To mi musíš slíbit. Slibuješ?“

Rocky se na Federika mlčky díval, ale bylo vidět, že má své zásady.

■

Sergio byl vytrvalý. Když už měl možnost být s Mili, využíval toho a neodcházel: „A co tvé srdce? Už se hojí?“ básnil.

„Ano, už je to lepší, děkuju,“ řekla Mili.

„Za co?“

„Že jsi zůstal se mnou,“ vysvětlovala mu. „Muži nejsou k mladým dívkám upřímní, chtějí je většinou jen využít, tím spíš ty zlomený.“

„Ty nejsi zlomená, Milagros, ty jsi zraněná, ale brzy se uzdravíš,“ snažil se využít každé příležitosti Sergio.

„Hmm - zamilovat se do svého bratra?“

„Děvče, vždyť ty za to přece nemůžeš. To by se mohlo stát každému... Milagros, já tě opravdu nesmírně miluju a počkám, až na Iva úplně zapomeneš. Ne, ty na něj nikdy nezapomeneš, promiň, ale po čase ho budeš mít ráda tak, jak si zaslouží. A já mám aspoň naději.“

„Jakou?“ divila se Milagros. Když ji Sergio pořád dokola přemlouval, tak z toho byla zmatená. Nejradši by si lehla a četla si darovanou knížku, ale copak to šlo? „Jakou naději?“ zeptala se.

„Že se jednou zamiluješ do mě,“ odpověděl advokát.

„Hmm,“ hlesla Mili, protože vážně nevěděla, co na to říct.

Do kuchyně vstoupil Ivo: „Promiňte,“ řekl a zastavil se nad nimi.

„To nic,“ odpověděl Sergio.

„Pijete kávu?“ zeptal se blondýn. „Mohu si ji dát s vámi?“

„Jistě, proč ne,“ řekla Milagros, vstala a šla ven.

„Počkej, Mili, počkej, nechod' nikam,“ zastavil ji Ivo a vrátil Sergiovi papíry: „Tumáš, Sergio.“

„Co je to?“

„Tvá výpověď. Ani jsem ji nečetl.“

„Děkujeme, měla jsem z toho velký výčitky,“ řekla Mili.

Ivo se podíval z jednoho na druhého a řekl: „Rád bych se vám oběma omluvil. Nechoval jsem se správně, zvláště ne k tobě, Milagros. Já nejsem tvůj nepřítel a vím, že bys nebyla schopna nikomu ublížit, odpusť mi. Moc bych si naopak přál být tvůj přítel,“ dodal a nabízel Mili pravici.

■

Ivo v tu chvíli nemohl tušit, že nebude trvat dlouho a láska se mu vrátí. A že se taky vyjasní příbuzenské vztahy mezi ním a Milagros... i když to záruku jejich trvalého štěstí stejně zatím nepřinese. Ale kdyby v tu chvíli měl dar vidět do budoucnosti, spatřil by sebe a Mili na pláži u moře... tak, jak se to jednoho dne opravdu stane:

Vlahá noc se začne chýlit ke konci a moře bude tiše promlouvat ke dvěma milencům s nohama v jeho slané pěně. Mili ponese v ruce sandály a bude mít na sobě tmavé kalhoty a třpytivou černou blůzku, Ivo bílou košili a kalhoty světlé. Nakonec se proti sobě posadí do písku a podívají se jeden druhému do očí.

„Zbožňuju noční procházky po pláži,“ řekne Mili.

„Už jsi to s někým zažila?“ zeptá se Ivo.

„Ne.“

Ivo se zahledí nad moře: „Rozednívá se.“

„Je dost pozdě, vid’?“ zeptá se Mili.

„Hm.“

„Dobře, počkáme na svítání. Chtěl jsi to tak, ne?“

„Chci vidět svítání s tebou. Ve dvou,“ řekne Ivo.

„No... vždyť ho spolu uvidíme, ne?“ podíví se Milagros.

„Tak jsem to nemyslel,“ řekne Ivo a dlouze ji políbí. „Mili?“

„Co?“

„Věříš, že tě miluju?“

Na obzoru zvolna vyjde slunce, moře bude šumět... zůstanou sedět bosi v písku a Milagros mu uvěří. „Je to, jako bych se znovu narodila,“ bude si říkat v duchu. „Jako bych se probrala k životu. Tak nějak podobně jsem si vždycky představovala lásku. Ale ve skutečnosti je to jiné, ještě krásnější. Vždyť dneska se mi otevřely dveře do nebe.“

Tady prozatím končíme naše ohlédnutí za dvěma stovkami dílů „Divokého anděla“. Telenovela má v téhle chvíli stále otevřený konec. Život se v ní převaluje jako vlny na moři. Někdy připomene větrný vír, jindy dokonce smršť. Dovolte tedy Milagros i do budoucnosti, aby vás vzala za ruku jako malého Gamuza a aby vás vedla světem, který ji obklopuje, světem plným zvrátů, překvapení, ale také krásných chvil. Pobuďte s ní i s jejími přáteli a protivníky prostřednictvím televizní obrazovky, ale i díky našemu společnému zastavení v kapitolách jejího života.

Váš

Manuel Rodrigo Aranzabal

Slovníček

amigo /španělsky/: přítel

caramba /špan./ - *karamba*: hrome!

congratulations /anglicky/

– *kongretjulejšns*: blahopřeji

danke šéno /zkomoleně německy, správně danke schön/ -*danke šén*: děkuji pěkně

forget /angl./ -*fget*: zapomeň

gaucho /špan./ - *gaučo*: jízdní honák krav

hasta la vista /špan./ - *asta la vista*: na shledanou

hola /špan./ - *ola*: ahoj

hombre /špan./ - *ombre*: člověk, muž, případně oslovení člověče

macho /špan./ - *mačo*: samec, nadsamec

mariachis /špan./ - *mariači*: mexičtí folklorní hudebníci

muchacha /špan./ - *mučača*: dívka

olé /špan./: bravo, výborně

paloma /špan./: holubice

pour homme /francouzsky/ - *pur om*: pro muže

señor, señora /špan./: pán, paní

sí /špan./: ano

(la) soledad /špan./: samota, osamění

trampa /špan./: past, léčka, nástraha

viva /špan./: ať žije, sláva!

Obsah

KAPITOLA I	
Cholito pochází z kláštera	6
KAPITOLA II	
V La Soledad se skrývá tajemství	27
KAPITOLA III	
Do vily nad městem sáhla smrt	58
KAPITOLA IV	
Milagros přichází na večírek	82
KAPITOLA V	
Kdo tady vlastně čeká dítě?	105
KAPITOLA VI	
Ivo své milenky nespočítá	127
KAPITOLA VII	
Svatba nikdy nekončí	148
KAPITOLA VIII	
Štěstí je daleko, ale nakonec přijde	169

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

Kapitoly ze života Milagros

Vydalo jako dotisk nakladatelství PLEJÁDA, a. s., v Praze roku 2002

Překlad: Hana Andjelkovská **Jazyková úprava:** Petr Svoboda **Odpovědný redaktor:**
Zdeněk Roztylský **Návrh obálky a grafická úprava:** Jan Kyš **Technická redakce a**
DTP: Evženie Strasserová **Tisk:** Tiskárny Vimperk, a. s. **Distribuce:** PLEJÁDA, a. s.,
Milan Černý, tel.: 02/840 19 106, 02/22 782 782 **Beta Dobrovský, Nakladatelský servis,**
s.r.o., Pemic - knižní velkoobchod **Slovanský dům, Skylla Bohemia, s.r.o., Sauria**
Trade, s.r.o.

Doporučená cena: 159 Kč

ISBN 80-86431-029